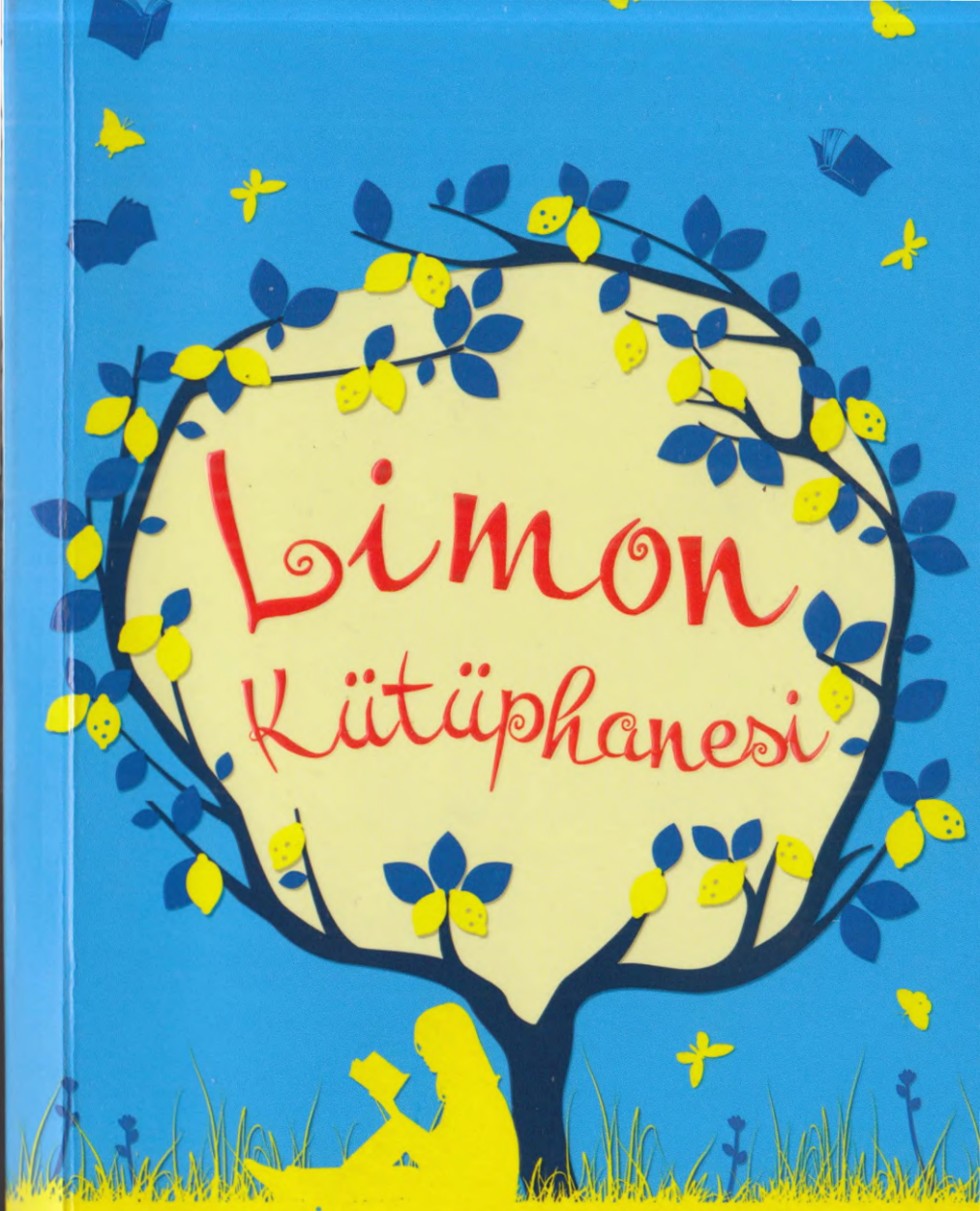

Limon Kütüphanesi

14. BASKI

Jo Cotterill

GENÇ TİMAŞ

Çeviri: Zeynep Kürük

GENÇ TİMAŞ
Gümüş Romanlar / 15

Editör | Merve Okçu
Çeviri | Zeynep Kürük
Kapak Tasarım | Rachel Lawston, Jet Purdie
İllüstrasyon | Sarah Dennis
Kapak Uygulama | Erdi Demir
İç Tasarım | Tamer Turp

14. Baskı | Aralık 2020
Raf | 10+ Roman Öykü
Yayın No | 4231

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-2564-0

TİMAŞ YAYINLARI
Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul
Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No** | 45587
E-posta | bilgi@genctimas.com

genctimas.com genc_timas
genctimas

Baskı ve Cilt | Matsis Matbaacılık
Adres | Tevfikbey Mahallesi Dr. Ali Demir Caddesi NO:51
Sefaköy/ İstanbul
Tel | (0212) 624 21 11 | **Sertifika No** | 40421

© 2016 Jo Cotterrill (metin), © 2016 Sarah Dennis (illüstrasyon)
© 2017 "Library of Lemons" orijinal adıyla Bonnier Zaffre'nin alt markası olan Picadilly Press (Londra) tarafından yayımlanan bu kitabın Türkçe hakları Akçalı Ajans aracılığıyla Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılıcak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Limon Kütüphanesi

JO COTTERILL

Jo Cotterill

Jo Cotterill'in kariyer alanı oldukça çeşitli. Oyuncu, müzisyen, öğretmen, gazete satıcısı. Şu sıralar Oxfordshire'da tam zamanlı bir yazar. Her yaştan okuyucu için yazmaya bayılıyor ve yayınlanmış yirmiden fazla kitabı bulunuyor. Jo Cotterrill, Carnegie'e aday gösterildi, UCLA Kitap Ödülü listesine girdi ve *Looking at the Stars* adlı mültecilerden ilham aldığı kitabıyla Oxfordshire Kitap Ödülleri'nde övgüye layık görüldü. Jo, eşi ve iki kızıyla geçirdiği vaktinin kalanında okullara gidip kitaplar ve okumak hakkında konuşmayı ve beste yapmayı çok seviyor.

www.jocotterill.com

@jocotterillbook

Senelerdir benimle olan arkadaşlarım için,
Özellikle de Shelley ve Mandie,
Claire, Esther, John, Cas,
Helen ve Steve.

Ve Phil, dostum.

1

Okula yeni gelen kız Mae, beni bugün birlikte oyun oynayamaya çağırdı. Ne diyeceğimi bilemedim. Mae uzun, siyah saçlara sahip. Saçlarını iki yana ayırıp başının tepesinde topluyor. Bu saç modeliyle tıpkı *Heidi*'ye ya da *Neşeli Günler*'deki çocuklara benziyor. Yuvarlak, oyuncak bebek gibi bir yüzü, parlak ve mavi gözleri var. Okula bu dönem kayıt oldu.

Bahçedeki en sevdiğim köşede, kitabımla birlikte oturuyordum. Ders aralarında hep aynı şeyi yaparım. Mae umut dolu gözlerle bana gülümsedi. Fakat ben, başımı iki yana sallayıp kitabıma döndüm.

"Okey," dedi ve gitti.

Kitabıma odaklanmaya çalıştım ancak ne yaptığını görebilmek için gözlerim sürekli o tarafa kayıyordu. Durmadan "okey" diyordu ve bu kelime âdeta ona uyum sağlamıştı. Hatta adıyla bile uyaklıydı. Okey, Mae (Mey). Halka şeklinde dizilip konuşma zamanı geldiğinde ailesiyle birlikte taşındığı için okulunu değiştirdiğini anlattı. Fakat bu duruma pek aldırış ediyor gibi görünmüyordu. Sanki her zaman neşesi yerindeydi.

Belki başka birinin yanına gider diye düşündüm ama tek başına çitin yanına gidip yerden çalı çırpı toplamaya başladı. Topladıklarından bir yığın yaptı. Sonra oturup cebinden bir

şey çıkardı. Elindeki güneşin altında parıldadığında bir büyüteç olduğunu anladım.

Dalları tutuşturmaya çalışıyordu. Onu izliyordum, ağzım açık kalmıştı. İşe yarayacak mıydı? Görünüşüne bakılırsa doğru açıyı yakalamakta zorluk çekiyordu. Bir gökyüzüne, bir büyütece bakıyor, merceği sağa sola eğiyordu.

Yanlış yapıyordu. Belli bir pozisyonda uzun süre beklemesi gerekiyordu. Böylece güneş ışığının değdiği noktada çalıları tutuşturabilirdi. Bu şekilde ateş yakmak pek pratik sayılmaz ama yeterince sabırlıysanız ve güneş de yeterince güçlüyse işe yarayabilir. Ancak, biz sonbahardaydık. Güneş pek güçlü değildi.

Onu izlemeye öyle dalmışım ki kafasını kaldırıp da bana bakınca neredeyse şaşkınlıktan kitabımı düşürecektim. Gözlerimi oradan kaçırıp kitabıma diktim. Ama kaçamak bakışlarla onu izlemekten kendimi alamadım. Hâlâ bana bakıyordu, arkadaşıymışım gibi gülümsedi.

Utancımdan yüzüm kızardı. Başımı kitabımdan bir daha kaldırmadım.

Mae çalıları tutuşturmayı başaramadı. Bunu anlamıştım çünkü eğer tutuşturSaydı öğretmenlerden biri koşarak gelirdi. Onun yerine, zil çalınca herkes normal bir şekilde sıraya girdi. Ben bir koşu gidip Mae'in çitlerin kenarına yığdığı dallara baktım.

Artık ortada bir yığın yoktu. Onları harfler şeklinde dizmişti. Bir kelime yazıyordu.

CALYPSO

Koşarak sınıfa geri döndüm, kalbim küt küt çarpıyordu. Dallarla neden benim adımı yazmıştı ki?

Babam her zaman "Kendinin en iyi arkadaşı olmalısın," der. Henüz küçükken bu sözün ne demek olduğunu anlayamıyordum. Ama şimdi anlıyorum. Bu söz, yalnız ve kendinle baş başa olmaktan mutluluk duymalısın; yani seni mutlu etmeleri için başka insanlara ihtiyaç duymamalısın demek. Babam hep kendisinin kimseye ihtiyacı olmadığını söyler.

Bazen merak ediyorum, "Acaba anneme ihtiyaç duyuyor mu?" Fakat bu, ona sorabileceğim türden bir soru değil. Bunu anneme de soramam, çünkü annem hayatta değil.

Okuldaki öğretmenler her zaman kendi başıma oturduğum için endişelenirlerdi. Okul raporlarıma, "Çok yalnız bir kız, kendisini etraftan soyutluyor." gibi şeyler yazarlardı. Sanki bunlar kötü şeylermiş gibi...

Son raporuma farklı bir şey yazılmıştı: "Yakın arkadaşlıklar kuramazsa gelecek sene ortaokula geçişte zorluk yaşayacak."

Babam geçen dönemin sonunda bu notu okuduğunda, "Anlamıyorlar işte..." demişti. "Diğer insanlara ihtiyaç duymayanları anlamıyorlar. Birilerine bağlı olmamanın yalnızlık çekmek olduğunu sanıyorlar. Kimse bunlara manevi gücün ne olduğunu öğretmemiş."

Benim müthiş bir manevi güce sahip olduğumu düşündüğü için gurur duyuyorum ama babama bir şey olması ihtimalini düşünmekten hiç hoşlanmıyorum. Anneme bir şey oldu, beş yıl önce, bunu da düşünmek istemiyorum. Çok çabuk olup bitti; önce kendini biraz hâlsiz hissediyordu, sonra doktora gitti, birkaç tahlil yaptılar ve ona kanser olduğunu söylediler, sonra çok hızlı bir şekilde çok kötü hastalandı ve sonra da onu kaybettik. Babamı da kaybedersem artık iyi olabileceğimi düşünmüyorum.

Bu konu ne zaman açılsa gözlerim dolar. Babam da hemen durumun farkına varıp sanki onu yine hayal kırıklığına uğratmışım

gibi başını iki yana sallar. "Üzülmek iyi bir şey değil," der. "Sana nasıl güçlü olacağını gösteriyorum. İçindeki manevi gücü bul."

Ben de gözlerimi siler, söylenileni denerim. Orada bir yerde, eminim. Bunu o kadar sık söylüyor ki orada bir yerde olmalı. "İyi olacağım," derim ve sesimin titremesine izin vermem. "Ve eğer bana bir şey olursa... Sen iyi olacaksın."

Cesaret veren bir gülümseme ile "Evet, doğru," der ve kütüphanesine gider. Bu fikre katılmasına takılmamaya çalışırım. Bunun nedeni manevi güce sahip olması. Beni sevmiyor olması değil.

Okulda, diğer çocuklar benimle yakın arkadaş olmaya çalışmaktan vazgeçti. Onlarla oynamayı seviyorum, yani insanları sevmiyor değilim. Ama dürüst olmam gerekirse, kitapların dostluğunu tercih ederim. Kafamın içinde yarattıkları sessiz dünyayı seviyorum; o dünya sihirle, adalarla ya da gizemle doldurulabilir.

Mae henüz yeni ve beni anlamıyor. Birkaç güne bu durumu fark eder ve sonra kendisine arkadaş olacak başka birini bulur.

2

Eve geldiğimde hâlâ Mae ve topladığı dalları düşünüyordum. Eve girdim. Babamı çalışırken rahatsız etmek istemem. Bu yüzden kütüphanenin kapısının önünden parmaklarımın ucuna basarak geçtim. Gerçi kütüphanenin sol tarafta kalan ahşap kapısı oldukça kalın. Muhtemelen de babam beni zaten duymayacaktır. Ama sessiz olmayı galiba alışkanlık hâline getirdim. Daha sonra merdivenlerden yukarı çıkıp odama gittim ve ödevlerime başladım.

Kütüphane kendimi bildim bileli babamın çalışma odasıdır. Annemin de yukarı kattaki en küçük odada bir atölyesi vardı. O öldükten sora bu odayı benim için kütüphaneye çevirdik, bu yüzden şimdi benim hem bir yatak odam, hem de bir kütüphanem var. Bu açıdan çok şanslıyım, çünkü benim yaşlarımda kendi kitapları için kocaman bir odası olan başka kimseyi tanımıyorum.

Annem hayattayken bu oda tuvallerle, şövalelerle, yağlı ve sulu boyalarla, fırçalarla ve beyaz ispirto ile doluydu. Yıllardır odada boya olmamasına rağmen içerisi hâlâ hafifçe yağlı boya kokuyor. Duvarlarındaki rafları kitaplarla dolu kütüphanemde oturmayı çok seviyorum. Kitap okurken sanki annemin anılarını soluyorum burada. Burası benim özel yerim ve babam buraya hiç gelmiyor.

Ödevimi bitirdikten sonra aşağıya çay yapmaya indim. Her zaman olduğu gibi dolapta pek bir şey yoktu. Biraz ekmek, küçük dilim peynir, bir kutu hazır fasülye konservesi. Ekmeği kızarttım, fasulyeleri ısıttım ve üzerine de biraz peynir rendeledim. Sonra da mutfak masasına oturdum. Bir elimle yemeğimi yerken diğer elimle önüme açtığım kitabı tutuyordum. *Pollyanna*'yı okuyorum, yıllar öncesinden bir kitap. Kitap daha önce beni pek sarmamıştı, çünkü hikâyedeki kadın kahraman şaşılacak derecede sıkıcı ve herkesin kendisini sevmesinden başka bir şey istemiyor. Acaba daha fazla devam etmeme değecek mi diye düşünüyorum. Mesela *Yeşilin Kızı Anne*'deki Anne bana daha yakın bir karakter. Ya da *Gökyüzü Çocukları*'ndaki Sophie veya *Havada Yürüyen Kız*'daki Louie. Hepsinde hayal gücü var ve macera peşindeler. Zamanlarını bir şeylerden "memnun" olarak harcamıyorlar.

Babam yemeğimi bitirip bulaşıkları yıkayana kadar ortalarda görünmedi. Ben de ona bir fincan çay hazırlayıp kütüphanesine götürdüm.

"Baba?" Kapıyı ağır ağır tıklattım. Ardından iterek açtım.

Babamın masası odanın solundaydı. Her zamanki gibi oturmuş, gözlerini bir metin taslağına dikmişti. Babam düzeltmendir, yani kitaplar baskıya girmeden önce onları okur ve mükemmel olmalarını sağlar. On tane ayrı editörün ıskalayacağı hataları hemen buluverir. Hatta bugünlerde daha çok kullanılan bilgisayarları bile alt edebilir, hiç kimse düzelti konusunda babamın eline su dökemez. Bir bilgisayarı var ama onu neredeyse hiç kullanmıyor. Ekranda hataları görmenin neredeyse imkânsız olduğunu söyler. Bu yüzden her taslağın çıktısını alır ve çalışma masası her zaman düzenli kâğıt yığınları ile kaplı olur.

Büyük bir dikdörtgen biçimindeki oda biraz loş ve kasvetli. Ön bahçedeki ağaçlar o kadar uzamış ki cumbadaki büyük pencereden içeri ışık girmesini engelliyor. Üstelik bugün hava da

kapalı. Biz buraya taşınmadan yıllar önce birisi odanın bir duvarını kısmen yıkıp oraya cam bir kapı taktırmış. Bu cam kapı sera ya da kış bahçesi gibi bir yere açılıyor. Herhâlde buradan gelecek güneş ışığının kitaplara zarar vermesinden korkmuşlar, çünkü odanın üç duvarına yerleştirilmiş eski ve çok güzel, ahşap kitap raflarını örtmek için raflarda oymalı kapaklar var. Gerçi artık raflara güneş ışığı erişemiyor ama alışkanlıktan olacak, kapaklar kapalı. Babam da masasında bir lamba kullanmak zorunda, ama o böyle çalışmayı zaten seviyor. Ben de öyle. Kütüphane sessiz, karanlık ve rahat. Bazen kitaplardaki karakterlerin raf kapaklarının ardında parmak uçlarında gezindiklerini hayal ediyorum.

"Bir fincan çay," deyip fincanı masasının köşesine bıraktım.

Parmağını havaya kaldırıp gözlerini kâğıttan ayırmadan "Sayfanın sonu," dedi.

Bekledim. Babam kırk iki yaşında, ama hiç kimse onun yaşını doğru tahmin edemez. Nasıl hissettiğine ve o an neye odaklandığına bağlı olarak yüz ifadesi değişen, çok daha yaşlı ya da çok daha genç görünebilen bir yüzü var. Saçları canlı ve kahverengi, sanki alnından geriye akıyormuş gibi duruyorlar. Okurken gözlük takıyor, uzun ve zayıf, sırım gibi. Bir seferinde ben çok küçükken, korkuluk kılığına girmişti. O kadar gerçekçi olmuştu ki sanki sahiden de korkuluktu.

Sayfanın sonuna geldi ve son satırda bir kelimenin altını incecik çizdi. Sonra başını kaldırıp gülümsedi, gözlerinin kenarları kırışmıştı. "Merhaba, Calypso. Okul nasıldı?"

"İyi. Yeni gelen kız yere dallarla benim adımı yazdı."

Gözlüklerini çıkarıp başını yana eğdi. "Tuhaf."

"Evet, biliyorum."

"Birlikte oyun mu oynuyordunuz?"

"Hayır, öylesine yaptı."

"Kendi adını da yazdı mı?"

"Hayır, sadece benimkini."

Omzunu silkti. "Eh işte, insanlar bazen böyle garip şeyler yapabilir."

"Biliyorum. Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Yüzü aydınlandı. "Bir bilim dergisi. İçinde sitrik aside dair sahiden güzel bir makale var. Makalenin yazarından yayınlandığı zaman tarihçemi gözden geçirmesini rica edeceğim."

Babam "şaheserim" dediği bir kitap yazıyor, kulağa bir tür dondurma adı gibi gelebilir ama aslında çok önemli bir kitap. Adı *Limonun Tarihçesi*, limonların kökeninden, yüzyıllar boyu nasıl geliştiklerinden, limonlarla yapılan ilaçlardan, tariflerden vs. yani limonla ilgili olabilecek her şeyden bahsediyor. Bir gün ünlü bir yazar olacak olması bence muhteşem bir şey. Bazen kütüphanemde kitaplarla ve onları yazmış kişilerle otururken ben de gizlice bir yazar olmayı hayal ediyorum. Bu, yüksek sesle dile getirebildiğim bir şey değil. Sanki yüksek sesle söylersem mahvolacakmış gibi geliyor, tıpkı üfleyince patlayıveren sabun köpüğü gibi.

Babamın odası eskiden balmumu cilası kokardı ama şimdi limon kokuyor, çünkü kendi limon ağaçlarını yetiştiriyor. Dört yıl önce delice bir heyecanla kış bahçesini boşaltıp temizlemişti. Sonra da bir seradan altı tane limon ağacı ve onlara nasıl bakması gerektiğini anlatan bir kitap aldı. Çok garip bir gündü. Sabah okula gitmiştim. Döndüğümde evde bir limon bahçesi vardı. Sanırım bu, kitabını yazmaya başladıktan çok kısa bir süre sonraydı.

Ben de bir seferinde ağaçlara kitap okumayı denemiştim, çünkü bir yerden bunun bitkilere iyi geldiğini duymuştum.

Fakat birkaçının yaprakları sararınca babam bunu bırakmamı söylemişti.

"Baba yemek yemeyi unutmayacaksın, değil mi?" diye sordum.

"Akşam yemeği mi?" diye sordu. Kafası karışmış gibi duruyordu.

"Evet, sana tost yapmamı ister misin? Korkarım konserve fasulyenin sonuncusunu ben yedim."

"Saat kaç?"

"Altı buçuk."

"O kadar oldu mu? Okuldan geç dönmüşsün."

"Baba, ben saatlerdir evdeyim."

"Öyle mi? Geldiğini hiç duymadım."

Sabırla, "Baba, akşam yemeği?" diye sordum.

"Yok, canım tost istemiyor."

"Okey... Yalnız başka da bir şey yok."

Kaşlarını çattı. "Şu kelimeyi sevmediğimi biliyorsun, Calypso. Lütfen bir daha kullanma."

"Özür dilerim."

Babam "okey" kelimesinin hem argo hem de kötü İngilizce olduğunu söylüyor ama okulda herkes sürekli bu kelimeyi kullanırken bunu unutmak çok zor. Ayrıca bu Mae'in de en sevdiği kelime. Okey, Mae. Hem Mae gayet hoş ve iyi birine benziyor. İnsanların "okey" demesinde ne kötülük var ki? Peki bazı insanların bu kelimeyi kullanması yanlışsa diğerlerinin kullanması doğru mu? Ayrıca biz hangi gruba dahil olacağımızı nereden bileceğiz? Babama tam bunları soracaktım ki başını kaldırıp mutlu bir ifadeyle bana baktı, alnındaki kırışıklıklar kaybolmuştu.

"Dışarı çıkıp pizza yiyelim mi?"

Şimdi biri ona bakıyor olsa babamın kırklarında olduğunu asla bilemezdi. Kocaman, heyecanlı bir çocuğa benziyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Nasıl yani, şimdi mi?"

"Tabii ki!" Yerinden zıpladı ve çalı gibi saçlarını eliyle şöyle bir taradı. "Biraz spontane yaşayalım!"

"Ben daha yeni fasulye yedim baba."

"Ama pizza için yine de yerin vardır, değil mi? Herkes pizzaya bayılır. Hadi, paltonu al!"

"Ben banyo yapacaktım..." Bir faydası yoktu. Babam çoktan hole çıkmış, ayakkabılarını arıyordu.

Kitabımı ceketimin cebine sokuşturup onu takip ettim.

Hırıldayan Volkswagen'imiz neredeyse çalışmayacaktı, nefesimi tuttum.

"Haydi, ihtiyar fıstık" dedi babam. "Sakin ol!"

Birden babamın bazı yönleriyle *Pollyanna*'daki karakterlere benzediğini düşündüm. Şüphesiz bu günlerde kimse arabasına "ihtiyar fıstık" diye seslenmiyordu.

Araba hırıltılara boğularak çalıştı, ben de rahatladım. Günün birinde, muhtemelen de yakın gelecekte, bu araba hiç çalışmayacak. Arabaların servise götürülmesi gerektiğini biliyorum. Ama bizimkinin yıllardır servis yüzü gördüğünü sanmıyorum. Bu, muhtemelen müdürümüz Bay Gilkes'in onaylamadığı her şey ve herkes için söylediği "topluma karşı bir tehdit" idi.

Babam kocaman bir pizza yedi. Ekmek ve fasulye beni tıkamıştı, o yüzden sadece bir iki dilim yiyebildim, ama pizza güzeldi.

Keşke babam bu teklifi daha önce yapmış olsaydı, o zaman fasulyeyi yarın için saklayabilirdim.

Restorandan çıkarken babama "Eve yiyecek bir şeyler almamız lazım," dedim.

Başıyla onayladı. "Yarın sen okuldayken alışverişe çıkarım."

"Gerçekten mi? Geçen seferki gibi unutmazsın değil mi?"

Sırıtarak elimi tuttu ve birlikte arabaya doğru yürüdük. "İzci sözü."

Mutluydum. Yatağa uzanıp *Pollyanna*'dan bir bölüm daha okurken kaşlarım çatıldı. "Dana ayağı jölesi" ne oluyor ki? Kulağa hiç hoş gelmiyor.

Yatağımın baş ucundaki komodinin üzerinde duran çerçeveye uzanıp parmaklarımın ucuyla fotoğrafa dokundum. Uyumadan önce hep yaptığım gibi. "İyi geceler anne," dedim.

Annem güneş ışığında parıldayan kestane rengi uzun saçlarıyla çerçevenin içinden bana gülümsüyor. Ben küçükken güneş daha mı parlaktı bilmiyorum, ama öyleymiş gibi hissediyorum.

Sonra lambayı kapatıp Mae'i düşündüm. O da biraz Pollyanna'ya benziyor sanki. Neşeli biri. Yarın yine benimle oyun oynamak isteyecek mi diye merak ediyorum.

Benimle oynamak istemesini ben istiyor muyum, işte onu bilmiyorum.

3

Bayan Spotlin yazma aktivitesinde Mae ile beni eşleştirdi. Aynı anlama gelen kelimeleri eşleştirmemiz gerekiyordu. Bayan Spotlin'in bize ileri seviye kelime zarfını verdiğini biliyorum çünkü kelimeler mor renkle yazılmıştı. Sınıfın çoğunluğunda yeşil ya da mavi kelimeler vardı. Disleksik grupta da kırmızılar.

Çok kitap okuduğum için çok fazla kelime biliyorum. Mae ile eşleşince acaba o da çok kitap okuyor mu diye merak ettim. Belki Bayan Spotlin onu kimle eşleştireceğini bilememişti.

"Geveze," dedim ve bir kelimeye uzandım, "çenebaz."

Mae başını sallayıp onayladı. "Endişeli," dedi ve kelimeyi "vesveseli" ile birleştirdi.

Onunki kolay bir eşleştirmeydi.

"İncelik ve zarafet," dedim.

Mae "Uçucu ve patlayıcı," dedi.

Etkilenmiştim. Sınıfta "uçucu" kelimesinin ne anlama geldiğini bilen pek fazla kişi yoktu. Belki Mae de çok kitap okuyordur. Daha fazla kelime eşleştirebilmek için gözlerimle küçük beyaz dikdörtgeni taradım.

Mae beni geçti. "Miniskül ve minicik."

Kaşlarımı kaldırdım ve "ussal" kelimesine uzandım, ardından "zihinsel" kelimesine.

Mae "Bu işte çok iyisin," dedi.

"Sen de öyle," diye cevapladım.

Yüzü sevinçle parladı. "Kelimeleri çok seviyorum."

"Ben de." Sanki az sonra bir sürprizle karşılaşacakmış gibi hissettim. Benim yaşımda "kelimeleri sevdiğini" söyleyen biriyle daha önce hiç tanışmamıştım.

"Kelimeler de yiyecekler gibi değil mi, sence de?" dedi, gözlerini üzerlerinde kelimeler yazılı olan şeritlere dikmişti. "Onların da tadı var ve her biri ağızda ayrı bir tat bırakıyor. Yani 'serebral' ve 'entelektüel' aynı anlama gelse de hissettirdikleri farklı. 'Serebral' neredeyse ağza cuk diye oturuyor ya da şeker gibi kelimenin sonu dudaklarından akıp gidiyor sanki. 'Entelektüel' ise marş ritmi gibi. En-te-lek-tü-el. Şaklatarak sakız çiğner gibi."

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü daha önce kelimeleri hiç bu şekilde düşünmemiştim, şimdi ise beynim bu fikre karşılık bir dolu şey püskürtüyordu ve bunlardan bir cümle çıkarmak zordu.

Rekor bir sürede bize verilen tüm kelimeleri eşleştirdik. Bayan Spotlin yanımıza gelince bize güldü. "Elimde daha zor bir kelime zarfı yok," dedi. "Biraz okuma yapabilirsiniz."

Bu Mae'in hoşuna gitmiş gibiydi. İkimiz de dolaplarımıza gidip kitaplarımızı aldık. *Pollyanna*'yı okumaktan vazgeçmiştim, çünkü en son dana ayağı jölesi yemek zorunda kaldığım bir rüya gördüm ve içim kalktı. Şimdi *Siyah İnci*'yi okuyorum. Hikâye bir at hakkında ama sıcak bir hikâye değil, puslu gibi. Hikâye eski günlerde geçiyor, insanlar Siyah İnci'ye çok kötü davranıyorlar. Atları pek sevmesem de hikâye güzel, bazen cümleler fazla uzun olsa bile. Mae'in söylediklerinden sonra kelimelerin nasıl hissettireceğini görmek için içimden yüksek sesle okumak geliyor.

Ama bunun yerine Mae'in kitabına çaktırmadan bir göz attım. *Anne Frank'ın Hatıra Defteri* diye bir kitap okuyordu.

"Bir hatıra defteri mi?" diye sordum, sesim şüpheci çıksın istememiştim ama öyle çıktı. Benim okuduğum tek hatıra defterindeki kız kendisinin gerçekte bir prenses olduğunu keşfediyordu, ben bunun biraz aptalca olduğunu düşünmüştüm. "Nasıl bir hatıra defteri?"

"Savaş hakkında," dedi Mae. "Hikâyedeki kız; adı Anne. Nazilerden saklanmak zorunda kalıyor."

Nazileri biliyorum. Nazilerin kurduğu toplama kampında Yahudi bir çocukla arkadaş olan Alman çocuk hakkında bir kitap okumuştum. Çok sarsıcı bir hikâyeydi.

"Kitabı kim yazmış?" diye sordum.

"O yazmış. O kız, Anne. Kurmaca değil, gerçek bir hikâye. Şu an gerçekten çok ünlü."

"Kendi hatıra defterini mi yayınlamış?"

Mae, "Hayır" dedi. "O öldü."

Şaşırıp kalmıştım. "Öyleyse sen onun hatıra defterini nasıl okuyabiliyorsun?"

Mae gözleri dolu dolu, "Babası savaştan sonra defterini bulmuş," dedi. "Öyle hüzünlü ki Calypso. Savaş tam bitmek üzereyken ölmüş. Birazcık daha dayanabilseymiş..." Burnunu çekip gözlerini sildi. "Her neyse, gerçekten çok iyi bir kitap. Sen de okumalısın."

"Belki okurum," dedim, büyülenmiş gibiydim. Ona kendi kitabımı gösterdim. "Ben bunu okuyorum."

"Ah, *Siyah İnci*'yi ben çok severim!" diye haykırdı. "Ah zavallı Zencefil!"

"Zencefil'e ne oluyor ki?"

Elleriyle ağzını kapadı. "Hay aksi, çok özür dilerim! Ağzımı hiç açmamalıydım! Henüz oraya gelmemişsin."

"Nereye gelmemişim?"

"Söyleyemem! Söyleyemem!" Neredeyse delirmiş gibiydi. "Of, birilerinin okuduğum kitapta neler olduğunu söylemesinden nefret ederim! Çok özür dilerim! Lütfen beni affet!"

"Tabii ki affettim," dedim, onun bu ateşli hâlinden biraz ürktüm. Aynı zamanda Zencefil'e ne olduğunu da merak ettim. Umarım bu kitap yüzünden yine kötü rüyalar görmem.

Rahatlamayla içini çekti. "Çok şükür. Tek kelime daha etmeyeceğim, söz veriyorum." Eliyle ağzının fermuarını kapar gibi yaptı. Sonra fermuarı açıp, "Aynı türde kitapları sevdiğimizi biliyordum. Dün seni *Pollyanna* okurken gördüm. Çok güzel bir isim değil mi? *Pollyanna*. Sanki *lolipop* ya da *kristal* der gibi. Söylemesi çok keyifli. Ben de seninki gibi güzel bir ismim olsun isterdim, *Calypso*. Müzikle ilgili bir isme sahip olmak ne güzel!"

"Şey..." Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Bu yüzden adını dallarla yazmıştım, çünkü çok hoşuma gitti ve yere yazmak istedim."

"Şey... Teşekkür ederim. Ben de senin adını beğeniyorum," dedim, herhâlde bu şekilde cevaplamak en uygunu olacaktı. "Sanki yazdan kalma gibi. Umut verici. Ne derler bilirsin: Hayaller gerçekleşmeyi beklermiş!"

Kocaman gözleriyle bana baktı. "Ya..." deyip nefes aldı. "Bu çok güzel. Böyle düşününce ismimi daha çok sevdim. Teşekkür ederim."

Önüme baktım, biraz utanıyordum. "Ben *Pollyanna*'yı bitirmedim, biraz korktum. Ben... Eee... Dana ayağı jölesi ile ilgili korkunç bir rüya gördüm."

Mae sevimli bir şekilde burnunu büzüştürdü. "Iyk, kulağa korkunç geliyor değil mi? Ben bunu araştırmıştım. Buzağıların ayaklarını kaynatıp jöle kıvamına getiriyorlar. Hatta şu şekerle-

mecilerdeki jelibonlar var ya, onlar da aslında bu jöleyle yapılıyor biliyorsun değil mi?"

"Öyle mi?" Ağzım açık kalmıştı. "Dalga geçiyorsun."

"Hayır, geçmiyorum. O maddeye jelatin deniyor."

İçim ürperdi. "Keşke o kitaba hiç başlamasaydım."

Mae "Tüh, kitabı bitirmemen yazık olmuş," dedi. "Kitabın sonu beni ağlatmıştı!" diye devam edip ekledi, "Gerçi ben çoğu kitabın sonunda ağlarım. Sen ağlamaz mısın?"

"Ha-hayır, pek değil."

Bir sessizlik oldu.

"Hmm, demek ki sadece ben böyleyim." Belli belirsiz gülümsedi ve sohbetimiz böylece sonladı.

Biraz durakladıktan sonra ikimiz de tekrar kitaplarımızı okumaya koyulduk.

Tuhaf ve biraz da üzgün hissediyorum, sanki bir hata yapmışım gibi ama sorun ne, durumu nasıl düzeltebilirim emin değilim.

4

Evde, buzdolabında ne ver ne yok diye bakındım. Babam alışverişe gitmeyi yine unutmuş. Yarım kalıp peynir, iki tane son kullanma tarihi geçmiş yoğurt ve bir kavanoz soğan turşumuz var. Ekmek küflenmiş, birkaç tane de yeşilimtrak patates var. Peynir, soğan ve patates ile bir şeyler yapılır herhâlde, olmaz mı acaba? Patatesleri haşlasam, sonra soğanları ve peyniri rendeleyip hepsini birlikte ezip püre hâline getirsem, tadı güzel olur belki.

Birdenbire kendimi çok yorgun hissettim, sanki omuzlarımdan ve başımdan bir şey beni yere bastırıyormuş gibi. Akşam yemeği pişirmeyi düşünmek istemiyorum. Okul bahçesinde çocukların evlerinde pişen yemekleri anlatışını duyuyorum sürekli. Onların evinde patatesli, havuçlu, bezelyeli ve bol soslu fırında tavuk filan oluyor ve bunların hiçbirini kendileri pişirmek zorunda kalmıyorlar. Oyun oynamaya, televizyon izlemeye ya da her ne yapıyorlarsa onu yapmaya devam edebiliyorlar çünkü akşam yemeğini anneleri ya da babaları hazırlıyor. Scarlett Callahan hiçbir zaman bulaşık ya da çamaşır makinesini boşaltmak zorunda olmadığını söylemişti. Hepsini annesi yapıyormuş! Bu arada şimdi hatırladım yarına giyebileceğim temiz çorabım yok. Çamaşır yıkamalıyım, ama kendimi yukarı kata sürükleyip kirlileri alacak ve babamın kirli sepetine atmayı hep unuttuğu kıyafetlerini odasında yerden toplayacak gücüm yok.

Mutfakta bir sandalyeye oturup gözlerimi masaya diktim. Masanın yüzeyi çizilmiş ve yıllardır üzerinde yenen yemekler nedeniyle deforme olmuş. Bal ya da reçel yüzünden üzerinde bir iki leke var. Bir bez alıp masayı silsem iyi olacak; sadece bir dakikamı alır. Ama nedense bacaklarımı kımıldamaya ve kollarımı beze uzanmaya ikna edemiyorum.

Zihnim yavaşladı. Neden tam da şu an bu kadar zor? Kütüphaneme gitsem. Okusam, yağlı boyanın belli belirsiz kokusunu solusam; rahatlasam. Ama sanki kurşundan yapılmış gibiyim. Bugün okulda ne oldu? Mae ve ben... Böyle söylemek garip geliyor, "Mae ve ben" kafamın içinde bile sohbet ettik. Bir bağ. Ama sonra koptu. Ben mi kopardım? Bilmiyorum. Bazen biriyle diyalog kurmanın kuralları bana çözülemeyecek kadar zor geliyor. Sessiz kalmak ya da yalnız olmak daha kolay.

O hâlde ne kadar oturdum bilmiyorum. Mutfaktaki tek ses saatin tik takları ve buzdolabının belli belirsiz hırıltısıydı. Bomboş hissettim.

Sonra babam içeri girip ışığı yaktı. Gözlerimi kırpıştırdım, bir anlığına aklım karışmıştı. Yanımda olmasını dilediğim için onun hayalini mi görüyorum?

Şaşkın bir şekilde "Merhaba!" dedi. "Neden karanlıkta oturuyorsun? Her şey yolunda mı?"

Dudağımı ısırdım, çünkü ağlayacak gibi hissediyordum fakat bunun babamın hiç hoşuna gitmeyeceğini de biliyordum. Konuşamayacaktım, bu yüzden omzumu silktim.

Babam gelip yanıma oturdu. "Üzgün görünüyorsun. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor işte, dudağımın çocukça bükülmesine de engel olamıyorum, sanki göğsümde hıçkırıklarımı dışarı pompalayan bir şey var.

Babam paniklemişti. Uzanıp omzuma vurdu. "Canım, Calypso, hasta mısın?"

Konuşamıyordum, başımı iki yana salladım.

Rahatlamış gibiydi. "Oh, iyi. O zaman neşelen. Eminim ki her neyse o kadar da kötü olamaz."

Beni kollarıyla sarsın istiyorum, böylece başımı göğsüne gömüp ağlayabilir ve kendimi güvende hissedebilirim. Ama kolları uzağımda, aramızda mesafe var. Ben hafifçe ona doğru uzanınca da bir hamleyle benden uzağa, geri çekildi. Biliyorum, muhtemelen manevi gücümü hatırlatmak istiyor, ama ben sadece sarılsın istiyorum, hani diğer anne babaların çocukları ağladığında yaptıkları gibi.

Sandalyemde sabit bir şekilde ama sarsılarak oturdum, gözlerimden yaşlar akarken babam kollarımı sıvazlıyor ve endişeyle bakıyordu. Benim için bu kadarcık şeyi yapamamasına kızıyor ve daha çok ağlıyordum, sonra da kendimi tutacak kadar güçlü olmadığım için suçluymuşum gibi hissedip yeniden ağlamaya başlıyordum.

Birkaç dakika sonra, kendimi kontrol edebildim ve babam başıyla onaylayan bir hareket yaptı. "Aferin, şimdi konuşabiliriz. Çay yapayım mı?"

"Süt yok," dedim, sesim sert çıkmıştı.

"Öyle mi? Tüh!" Farkına vardı. "Alışverişe gitmedim. Özür dilerim, Calypso. Unuttum. İnternette Sicilya'daki bir limon bahçesi ve orada hibrit bitkilerle yapılan radikal deneyler üzerine çok ilginç bir makale okuyordum."

Umurumda değil, demek istedim. Alışverişe gitmemişsin, gideceğine söz vermiştin. İzci sözü demiştin. İçimdeki manevi gücü bulmayı tüm varlığımla deniyorum ama onu nerede aramam gerektiğinden pek emin değilim.

"Fark etmez," dedim. "Sadece akşam yemeği için ne yapacağımı bilmiyorum ve karnım acıktı."

Babam öne doğru eğilip bana gülümsedi. "Bu durumda, dolaptakileri yiyemeyiz. Bir bakalım bu konuda ne yapabilirim," Ayağa kalktı ve dolapları açıp kapamaya başladı. "Hmm, pek de bir şeyimiz yokmuş, değil mi? Ah! Makarna! Ve hmmm... Masada paketler ve kutular yığıldı, çoğu neredeyse boştu. "Buraları boşaltıp iyice bir temizlemeliyiz, öyle değil mi?"

Muhtemelen yıllar öncesinden kalmış bir paket yeşil mercimeğe bakarken, "Geriye çok fazla bir şey kalacağını sanmıyorum," dedim. Mercimek paketini aldım, üzerinde "2006'dan önce tüketilmeli," yazıyordu.

Babam, "Bu konuda endişelenmene gerek yok," dedi. "Son kullanma tarihi standart bir kural. Yasalar gerektirdiği için bu tarihleri yazmak zorundalar ama yiyecekler bu tarihlerden yıllar sonra bile iyi durumda oluyor."

"Baba yine de, bunun son kullanma tarihi geçeli çok uzun zaman olmuş. Bence bunu atsak iyi olur."

"Peki, tamam. Herhâlde en iyisi bu. Başka neyimiz var?"

Farelerin kemirdiği bir paket mısır gevreğiyle beraber son kullanma tarihi iki yıl ve daha fazla geçmiş olan tüm paketleri ve kavanozları attıktan sonra (babam geri kalanları saklama konusunda ısrarcıydı) geriye pek düzgün görünen küçük bir yığın hâlinde birkaç şey kaldı.

Babam, "Hmm..." dedi, paketlere baktıkça yüzü düşüyordu. "Bunlarla ne yapılabilir emin değilim. Ama bir deneyelim bakalım."

Tavayı ve patates torbasını alıp harıl harıl çalışmaya başladı. Uzun süredir onu böyle görmemiştim. Havamız değişti, çekmeceden bir mum bulup çıkardım, kırık bir fincan tabağına

yerleştirdim ve yaktım, kitaplarda okuduğum gibi. Şimdi tıpkı savaş zamanlarındaymışız gibi oldu, sanki karneyle yemek yiyor ve hava saldırılarından saklanıp hayatta kalmaya çalışıyoruz. "Mış gibi yapmak" oyununu oynuyor gibiyiz, böyle uydurma oyunları ben çok seviyorum.

"Baba..." dedim, aklıma bir şey gelmişti, "İkinci Dünya Savaşı'nın ortasındayken hatıralarını yazan ve sonra ölen bir kız duymuş muydun? Babası hatıra defterini bulduktan birkaç yıl sonra yayınlatmış?"

Babam, "Anne Frank," dedi, bir yandan su ısıtıcıyı dolduruyor bir yandan da patates soyacağını arıyordu. "Ailesiyle birlikte savaş zamanı Amsterdam'daki bir ofisin ek kısmında saklanmışlar. İki yıl boyunca orada yaşamışlar."

"Dışarı çıkamamışlar mı?" diye sordum.

"Hayır. Yahudilerin sokağa çıkmaları, bir şey satın almaları ya da halka açık yerlerde bulunmaları yasaktı. Bunları yapanlar tutuklanıyordu."

"Yani, o kız gerçekten vardı?"

"Ah, evet. Saklandığı süre boyunca hatıra defterine yazmış. Sonra ailesi ihanete uğramış ve bir toplama kampına gönderilmiş. Anne orada ölmüş."

"Of!" Aklıma Mae'in kitaptan bahsederken gözyaşlarını silişi geldi. Şimdi bunun nedenini anlayabiliyorum. Çok üzücüydü, tıpkı hikâyesini okuduğum Alman çocuk gibi. "Anne okumayı seviyor muymuş?" diye sordum.

"Evet, okumaya çok meraklıymış. Öğrenmeye de. Bir gazeteci olmak istiyormuş."

Başımı anladım der gibi aşağı yukarı salladım. Anne, benim tarzımda biriymiş demek, kulağa öyle geliyor. Okuyacağım bir sonraki kitap kesinlikle bu olmalı.

Babam, "Ta daaaa!" diyerek akşam yemeğini servis etti. Tabağım içinde pembe tanecikli topak topak sarı bir şeyle doluydu.

Dikkatlice "Bu ne?" diye sordum.

"Patates sürprizi!" dedi, sevinçten yüzü parlıyordu.

Ben de gülümsedim. Onu mutlu görmek çok güzel. Yemek de bir kez yemeye başlayınca o kadar da kötü değildi. Bazı lokmalar pelte gibi bazı lokmalar ise kıtır kıtırdı ama sanırım içinde peynir, patates ve biraz da domates vardı. Sıcak ve doyurucuydu, hepsini yedim. "Teşekkürler, baba. Acayip sevdim."

"Çok sevdin," diye beni düzeltti.

"Biraz daha var mı?"

Güldü. "Üzgünüm. Dolaplar tam takır. Yarın alışverişe gideceğim."

Ona şöyle bir baktım.

"Gideceğim! Makalenin düzeltmelerini bugün bitirdim, yarın sabah ilk iş gidebilirim. Sen de bana liste yapmak için yardım edebilirsin, böylece bir şey unutmam." Heyecanını gizleyemeyen bir bakışla bana baktı. "Ve... Sana söylemeyecektim ama kendi kitabımın taslağını yayıncılara göndermek için hazırlıyorum!" "Senin Tarihçe'yi mi?" dedim. Büyülenmiştim. "Bitti mi?"

Başını evet anlamında salladı. "Bitti. Biraz cilaya ihtiyacı var ama limon yetiştirmeyi etkileyecek yeni keşiflerin devamı hep gelecektir, şimdi bunun tam zamanı gibi hissediyorum."

Birdenbire "Ah, baba!" dedim ve kalkıp ona sarıldım.

Önce sanki kaçmaya çalıştı ama sonra hafifçe sırtıma bir iki kez vurdu, kollarıyla ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

"Bu müthiş bir haber, tebrik ederim!"

Dikkatlice beni kendisinden uzaklaştırdı. "Kitabın bu hâlinden gayet memnunum," dedi. Neredeyse onu tanıyama-

yacağım, durmadan gülümsüyor. Yüzü bambaşka görünüyor. Herhâlde o anda çekilmiş bir fotoğrafını gösterseniz, "Bu da kim?" diye sorardım. Sanırım önceleri daha çok gülümsüyordu, annem ölmeden önce, ama şimdi bunu hatırlamak çok zor.

5

Ertesi gün, Mae ile birlikte sanat dersindeyken "Babam bir kitap yazdı, yakında yayınlanacak," deyip derin bir nefes aldım. Kendi ağzımdan dökülen kelimeler beni şaşırtmıştı. Bunu ona neden söyledim?

Mae'in boya fırçası paletle kâğıt arasında bir yerde havada asılı kaldı. Etkilenmiş görünüyordu. "Gerçekten mi? Ne tür bir kitap?"

"Önemli bir kitap, tarihî bir şey," dedim. Hafifçe kızardım. "Adı, *Limonun Tarihçesi*."

Mae "Limon mu?" diye sordu, sanki kafası karışmıştı. "Hangi limon?"

"Bildiğimiz limon," dedim. "Yani bütün limonlar. Limonların tarihi işte: Nereden geliyorlar, neler için kullanılmışlar ve buna benzer şeyler."

"Vay be. Kalın bir kitap olmalı." Boya fırçasını palete bıraktı.

"Öyle, yıllardır üzerinde çalışıyor."

Mae başını salladı. "Bir kitabın kapağında adının yazması şahane bir şey olsa gerek."

"Bence de."

Mae, "Büyüyünce ben de kitap yazmak istiyorum," dedi.

"Ben de!" diye haykırdım.

Bunu daha önce kimseye söylememiştim. Birbirimize bakıyorduk, sanki bu görünmez ortak amaç bizi birbirimize bağlamıştı.

Mae çok ciddi görünüyordu. Gözlerinde bir şey vardı. Bir tür onaylama. "Benzer bir ruha sahip olduğumuzu biliyordum," diye fısıldadı.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "*Yeşil'in Kızı Anne*'i okumuşsun," dedim.

"Tabii ki okudum. Biz tıpkı Anne ve Diana gibiyiz."

Çabucak, "Ben Anne olmak istiyorum," dedim.

"Bence de Anne sen olmalısın," diye katıldı. "Çünkü senin de saçların kızıl ve sen de çok kitap okuyorsun. Benimse koyu renk saçlarım var ve her şeye ağlıyorum, tıpkı Diana gibi." Birden sırıttı ve sanki o an güneş doğuverdi.

Arkadaş olmuştuk ve ben bunun için özel bir şey yapmamıştım.

6

Üzerine konuşmamıştık ama artık sınıfta birlikte oturuyoruz. Ders aralarında bahçeye beraber çıkıyoruz. Kitaplarımızı alıyor ve gidip sessiz bir köşede oturuyoruz. Yağmurlu havalarda ise okulun kütüphanesine gidiyoruz. Bay Simmons beni uzun zamandır tanır, öğle aralarında kütüphaneye girme iznimiz olmasa da bana üçüncü sınıftan beri izin veriyor. Şimdilerde Mae ile birlikte gidince bana gülümsüyor ve sanki bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyormuş gibi başını sallıyordu.

Mae kendisindeki *Anne Frank'in Hatıra Defteri*'ni bana ödünç verdi. Kitap çok sürükleyiciydi. Okurken yemeyi içmeyi dahi unutuyordum. Korkmasam okuldaki derslere bile gitmeyecektim. Kitabı bitirdiğimde neredeyse ağlayacaktım. Boğazımda sanki bir yumru takılı kalmıştı ama yutkundum. Anne manevi güce sahipti. Yıllar önce ölmüş olduğu için onun hikâyesine ağlamamın bir faydası olmayacak. Onun yerine Anne gibi olmayı öğrenmeliyim.

Anne'in hayalleri ve hedefleri varmış, hem de bir sürü. Yazar olmak istiyormuş, bu yüzden pratik yapmak için hatıra defterini yazmaya başlamış. Hayatta yapmak istediği birçok şey varmış, ama bunları yapmak için hiç fırsatı olmamış.

Yazar olamadan ya ben de ölürsem?

Mae ile bunu ciddi ciddi tartıştık.

"Yazmaya şimdi başlamalıyız," dedi. "Böylece genç yaşta ölürsek ardımızda bir miras bırakmış oluruz. Tıpkı Anne gibi."

"Aslında..." dedim dikkatlice, "Ben zaten birkaç hikâye yazdım."

Mae'in gözleri parıldadı. "Harika! Okuyabilir miyim?"

Ertesi gün, hikâyelerden bir tanesini ona göstermek için okula götürdüm. Hikâye nükleer savaşta hayatta kalmayı başarabilen bir kız ve arkadaşları hakkındaydı. Yeni bir topluluk oluşturuyorlar, avlanmak, yiyecek bulmak ve diğer şeyler için yeni kurallar belirliyorlardı. Tam elli üç sayfaydı. Defteri Mae'e verirken ellerim titriyordu. Ya beğenmezse? Yine arkadaş kalır mıyız acaba?

Öğle arasında hikâyeyi okudu, gözleri kelimelerden ayrılmıyor, sayfaları sessizce, hiç duraksamadan çeviriyordu. Okurken onu izliyor, ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum. Hikâyede bir şeye her güldüğünde ya da şaşkınlıkla gözlerini açtığında yüreğim hopluyordu. Sonra başka tarafa bakmaya çalışıyordum, çünkü insanların beni okurken izlemesinden nefret ederim ama hikâyenin sonuna geldi mi diye ona bakmaktan da kendimi alamıyordum.

Sonunda defteri kapattı ve içini çekti. Ardından da bana kocaman gülümsedi, birden rahatladım.

"Bayıldım," dedi. "Çok heyecanlı. Tavşanı öldürmek zorunda kaldıkları sahnede tüylerim ürperdi! Sonu mükemmel olmuş ama sonrasında ne olduğunu merak ettim. Devamını yazacak mısın?"

Tereddüt ediyordum. "Yazacaktım. Ama ardından başka bir hikâye için başka bir fikir geldi aklıma, onu yazmaya başladım."

"Peki, ama bence bunun devamı gelmeli," dedi. Birden ekledi, "Devamını beraber yazabiliriz! Daha sonra neler olabileceğine dair bir sürü fikrim var!" Durdu. "Bu senin hikâyen.Belki benim katılmamı istemezsin."

Daha önce birisiyle birlikte hikâye yazmadım. Ama bir yazı partneri seçecek olsam bu Mae olurdu. Tabi ki onunla yazmak isterdim. Ona gülümsedim ve böylece anlaştık.

Mae yepyeni, sert kapaklı bir A4 defter getirdi, o haftadan sonra her öğle arası birlikte oturup yeni bir bölüm yazıyoruz. El yazım daha düzgün olduğu için yazma işini ben yapıyorum. Mae ise gözleri kapalı oturuyor ve yüksek sesle düşünüyor.

"Yabancıyla tanıştığında," dedi, "Gerçekten korkmuş ve gergin olmalı çünkü adam ona geçmişinden kötü birini hatırlatıyormuş."

Gülümsedim. Bu çok güzel oldu, çünkü benim de aklıma yeni fikirler getiriyor. Beraber güzel çalışıyoruz, fikirlerimizi ortaya atıyor, olay örgüsünü tartışıyoruz. Halk kütüphanesinden *Nasıl Yazılır?* diye bir kitap aldım, kitabı bir çırpıda okuduk.

Mae, "Bu hikâyeyi yayınlatmalıyız," dedi.

"Hayır," dedim. "Yeterince iyi olabilmek için önce aynı hikâyeyi tekrar tekrar yazmalıyız."

Ama Mae sabırsızlanıyordu. Ertesi gün okula geldiğinde heyecandan yerinde duramıyordu. "Hikâyeyi internete koyabiliriz! İnsanlar da okumak için para verir, böylece para da kazanabiliriz!"

Bu fikir beni de cezbetti. Para işimize yarardı. Evde pek paramız var gibi durmuyordu ve benim almak istediğim şeyler vardı.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim.

"Ben biliyorum," dedi Mae, sesi kendinden emin geliyordu. "Dün akşam bir forum okudum."

Babamın kütüphanedeki bilgisayarını düşündüm, neredeyse hiç açılmıyordu. Keşke kullanabilseydim, ama bilgisayar babamın masasındaydı ve babam da sürekli orada çalışıyordu. Param olsa kendime bir bilgisayar alabilirdim.

"Hadi yapalım şu işi," dedim.

7

Babama, "Yarın okuldan sonra Maelere gidebilir miyim?" diye sordum.

Önündeki taslağa bakarken kaşları çatıldı. "Mae de kim?"

"Yeni gelen kız. Gerçi artık yeni sayılmaz."

"Neden onun evine gitmek istiyorsun?" Parmağını dilinin ucuyla ıslatıp birkaç sayfa çevirdi, gözleri ile satırları tarıyordu. "Hah, işte referans buradaymış."

Kelimeleri nasıl seçmem gerek bilemedim. "O, benim en iyi arkadaşım."

Bunun üzerine başını kaldırıp baktı. "En iyi arkadaş? Bir dostun mu var?"

Bunu sanki "Bir boynuzlu atın var öyle mi?" dercesine söylemişti, sesi öylesine şaşkın çıkmıştı.

"Evet. O da kitapları çok seviyor. Birlikte bir hikâye yazıyoruz."

Tam olarak anlayamamış gibi bir süre bana baktı. Sonra gülümsedi. "Peki, bu çok hoş."

Nefesimi tutmuş olduğumu fark etmemiştim. "Yani gidebilir miyim?"

Başını salladı. "Neden olmasın?"

Sevinçten havalara uçtum.

8

Maelerin yarı müstakil evi caddeden küçük bir ön bahçe ile ayrılmıştı. Bahçede kırmızı ve pembe çiçeklerle bezeli bir çiçek tarhı ve sokak kapısına kadar uzanan taş döşemelerden bir yol vardı. İçeri girince ayakkabılarımı çıkarmam gerekti, bu bana garip gelmişti. Bizim evde ayakkabılarımı çıkarsam ayaklarım donardı. Ama burada yerde yumuşacık halılar vardı ve içerisi serin değildi.

Eve Mae'in annesinin arabasıyla gelmiştik, araba parlak ve temizdi, yolda giderken tuhaf sesler çıkarmıyordu. Mae ve erkek kardeşi Christopher'ın arasına oturdum. Christopher sekiz yaşındaydı, burnunu karıştırıp duruyordu ama bunun dışında her şey iyiydi. Mae'in annesi günümüzün nasıl geçtiğini sorup bana dikiz aynasından gülümsedi. Annesi orta yaşlıydı, yumuşak, yuvarlak bir yüzü, dağınık saçları vardı ve sürekli gülümsüyordu. O kadar sıcak kanlıydı ve tam bir "anne" gibi yakındı ki bu derinlerde bir yerde canımı acıttı. Ona gülümseyebilmek için kendimi zorladım.

Mae eve girer girmez annesine, "Biz odama çıkıyoruz," dedi, ben de merdivenlerden onu takip ettim.

Mae'in odası karmakarışıktı. Bir duvarda boydan boya güzel desenli bir duvar kağıdı vardı, anlaşılan çift taraflı bantla duvara tutturulmuştu. Diğer duvardaki beyaz zemine Mae siyah, dik-

dörtgen çerçeveler çizmişti. Bunların bir tanesinin içinde keçeli kalemle çizilmiş mavi ve yeşil desenler vardı. Diğer dikdörtgen yarım kalmıştı. Bir gardırop, bir şifonyer ve üzerinde açık yeşil, papatya desenli yatak örtüsü serili bir yatak vardı. Oval şeklindeki büyük, yeşil halı yerin büyük kısmını örtüyordu, onun da üzerinde beyaz papatyalar vardı. Odası sanki ormana kurulmuş bir sanat galerisi gibiydi.

Ve tabii ki kitaplar vardı. Bir sürü kitap, rafta iki sıra üst üste dizili, sanki kâğıttan bir şelale gibi yere uzanan kitaplar... Onları görür görmez evimdeymişim gibi hissettim.

"Aa, *Mucize*!" diye haykırıp, kitabı raftan çekip aldım. "Bunu okumamıştım!"

"Ödünç alabilirsin." Mae başucundaki çekmeceye uzanıp bir laptop çıkardı. Şık, parlak ve gümüş rengindeydi, ben hayrete düşmüştüm. Kendine ait bir laptopu olduğunu fark etmemişim; ailenin kullandığı ortak bir bilgisayar var diye düşünmüştüm. Kendime böyle bir bilgisayar alabilmem için hikâyemizi kaç kişinin daha satın alması gerekir acaba?

Mae, "İstediğin herhangi bir şeyi ödünç alabilirsin," dedi, bilgisayarın açılmasını bekliyordu.

Yavaşça kitaplığın yanına geçtim, bir şey kaçırmamak için kitapları dikkatle inceliyordum. Burada Jacqueline Wilson, Louise Rennison, Celia Rees, Hilary McKay ve Linda Newbery gibi yazarlar vardı. Deniz kızları, sihirli güçleri olan kızlar ve başını belaya sokan delikanlılar hakkında hikâyeler... *Çukurlar*, *Emily Meltemgil'in Kuyruğu*, *Yalancılar ve Casuslar* ve *Pea'nın Arkadaşlar Kitabı*'nı raftan indirdim. Mae'in kitap zevki benimkine çok benziyordu. Bu benzerlik içimi ısıttı. Hayatı hikâyelerden ibaret olan bir ben varım sanıyordum. Hayali dünyayı gerçek dünyaya tercih eden tek kişiymişim gibi...

Rafa ters konmuş bir kitap vardı, Susan Cooper'ın kitaplarından biriydi. "Bu *Karanlık Yükseliyor* kitaplarından biri... dedim. "En sevdiğim serilerden biridir."

"Ben de severim," diye katıldı Mae, "Ama onda ağlamamıştım."

Kendi kendime gülümsedim. Bir kitabın Mae'den on üzerinden on alabilmesi için onu gözyaşlarına boğması gerekiyordu.

Mae, "İşte, buradayız," diyerek yanına geçmem için yatağa pat pat vurdu. "Gel de bir bak."

Sonraki bir saat boyunca internette dolaştık, kitabımızı online yayınlayabilmek için her türlü tavsiyeyi okuduk.

"Gördün mü? Eğer e-kitap formatında yaparsak online bir mağazaya sorunsuzca satabiliriz," dedi Mae. "Benim bir banka hesabım var. Ya da birlikte yeni bir tane açtırırız."

İnternette bir sürü yararlı olabilecek tavsiye vardı, ancak bir süre sonra tüm bu bilgi akışından başım dönmeye başladı, bu yüzden Mae aşağı inip biraz hava almayı önerdi.

Mae'in annesi yemek odasındaydı. Masada ipek kumaşlardan bir yığın duruyordu, annesi bir kutudan aldığı toplu iğnelerle bu kumaşları birleştiriyordu.

Gözlerimi alamayarak "Bu çok güzel," dedim. Kumaş çok açık yeşildi, aralarda pırıltılar vardı. Bazı açılardan altın rengindeymiş gibi görünüyordu, üzerinde de nakışla işlenmiş mor çiçekler vardı. "Ne yapıyorsunuz?"

"Yeni bir etek." Mae'in annesi doğrulup sırtını ovaladı. "Çok hoş değil mi?"

"Muhteşem." Dokunmak istedim ama cesaret edemedim. Ellerimi yıkamamıştım. Onun yerine yeşil-altın dalgalara baktım durdum. Kumaş bana annemin yaptığı, holde asılı duran ama ışık olmadığı için doğru düzgün seçilemeyen tabloyu hatırlatmıştı.

Annem, gün batımında bir tarlayı resmetmişti, yabani çiçekler vardı, güneş ışığının altındaki çimenlerin yeşilliği altın rengine çalıyordu. Boğazıma bir yumru takıldı, ama hemen yutkundum.

Neyse ki Mae fark etmedi. "Hadi," dedi. "Hadi, gel dışarı çıkalım."

Yemek masasına özlem dolu gözlerle bakarak onu takip ettim. "Annen hep elbise diker mi?" "Hep" dedikten sonra biraz tereddütte kaldım, çünkü babam bu kelimeyi sevmezdi. Ama Mae beni düzeltmedi.

"Galiba," dedi. "Benim için ve Christopher için hep bir şeyler dikerdi, ama şimdilerde o kadar çok dikmiyor."

"Neden?" Benim öyle şahane bir kumaştan eteğim olsa herhâlde mutluluktan uçardım.

Mae omzunu silkti. "Kıyafetlerini annenin dikiyor olması biraz utanç verici. Ben bir mağazadan alınmış şeyleri tercih ederim, sence de öyle değil mi?"

Hayır, bence öyle değil, ama bunu ona söylemedim. Mağazalardan alınan şeyler hep aynı. Dünyada başka kimsede olmayan, eşsiz bir şeye sahip olma fikrini seviyorum. Tıpkı başka kimsenin yazamayacağı bir hikâye yazmak ya da kimsenin yapamayacağı bir tablo yapmak gibi.

Christopher dışarıda, bahçedeydi. Bir elinde büyüteç, diğer elinde de plastik, büyük bir kutu vardı. Parmakları çamurluydu.

Mae "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Başını hiç kaldırmadan "Bir solucan çiftliği yapıyorum" dedi.

"Bir ne?"

"Solucan kutusu..." dedim, bir yandan da Christopher'ın çamur içinde oynamasını izliyordum. "Babam bir seferinde sürdürülebilirlik üzerine bir kitabın düzeltisini yapıyordu. İçinde kendi yiyeceğini yetiştirmekten kendi yağını yapmaya kadar her

türlü şey için fikirler vardı. Solucan kutusu da kompost teknesi gibi bir şey, ama bunun içinde kurtlar var, böylece içindekiler daha çabuk çürümeye başlıyor, çok daha hızlı."

Mae minik burnunu kırıştırdı. "Iyyk. O şeyi eve getirmeyeceksin değil mi? Annem çıldırır."

"Herhâlde yani." Christopher çiçek tarhına doğru uzandı ve bir solucanı ucundan yakaladı.

"Ona çıplak elle dokunmamalısın," dedim. "Bizim derimiz çok asidik, ona zarar vereceksin."

Christopher, "Öf, saçmalık," dedi ve solucanı elindeki kutuya koydu. "Hem çok uzun süre dokunmadım."

"Saçmalık değil, gerçek," dedim. "Hem o aldığının doğru cinste bir solucan olduğunu sanmıyorum."

Dönüp bana baktı. "Ne anlatıyorsun sen?"

Biraz gerildim, çünkü babam o kitap üzerinde uzun zaman önce çalışmıştı -en azından altı ay olmuştur- ve çok da iyi hatırlayamıyordum. "Sanırım özel cinste solucanlar almalısın. Yani, bir dükkândan filan."

Christopher içinden homurdanıp sırtını döndü. "Bunların da işe yarayacağından eminim. Tüm solucanlar aynı şeyi yapıyor zaten. Bir tarafından yiyor bir tarafından bunları çıkarıyor."

Yanılıyordu ama onunla tartışacak kadar kendimden emin değildim. Mae bir seferinde Christopher'ın sadece bilimsel kitapları sevdiğini söylemişti, bu yüzden ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Hikâyeleri sevmeyen biriyle nasıl konuşulur ki?

Mae, gözlerini kaçırarak "Iyyyk" dedi. "Hadi Calypso gel, başka bir şey yapalım. Bu çok iğrenç."

Bahçelerinin ortasında bir elma ağacı vardı ve ağacın üzerinde de ipten bir salıncak asılıydı. Önce heyecanlandım ama

sonra yine durgunlaştım, sonra da bahçenin bitiminde gizlenmiş bir şey farkettim. Neredeyse çalılıkların arasında kaybolmuştu.

"Şuradaki bir oyun evi mi?" diye sorup nefesimi tuttum.

"Ah, evet" dedi Mae. "Ama, fazlasıyla eski. Kullanılır durumda değil."

"Bunu kullanmıyor musunuz?" İnanamıyorum. *Gerçek* bir oyun evi var! Daha küçükken, bir kız ve arkadaşları hakkında bir hikâye okumuştum. Kızların ormanda gizli bir buluşma evleri vardı; kendilerine ait köhne, yıkılmak üzere olan bir yer. Sonra yine ağaçevde yaşayan, meyve ve otlarla beslenen ve bir sincabı olan çocuğun hikâyesi. Babamı benim için bir ağaç ev kurmaya ikna etmeye çalışmıştım ama nasıl yapılacağını bilmediğini söylemişti. Aylarca bahçede kendime ait minik bir kulübe hayal etmiştim ve Mae'in kullanmadığı bir kulübesi vardı!

Oraya koşup evin minik kapısını ittirdim. İçerisi kare şeklinde ve epey genişti; dışarıdan tahmin edeceğinizden daha büyük çalılar pencereleri örtecek kadar uzamıştı bu yüzden içerisi çok karanlıktı. Ama içeri geçip oturacak kadar yer vardı, hatta bizim yaşlarımızda üç dört çocuk daha rahatlıkla buraya sığardı.

Mae "Oturma!" dedi. "Galiba küflenmiş."

Artık çok geçti, çoktan oturmuştum ve akşama okul eteğimi yıkayıp kurutmam gerekecekti. Eve gittiğimde yapmayı unutmamam gereken bir şey daha.

"Hay aksi!" dedim hayal kırıklığı ile, "Buraya bir halı sermen gerek."

"O da küflenir," dedi Mae. "Yerden rutubet geliyor."

"Onaramaz mıyız?" diye sordum. "Yazılarımızı yazmak için şahane bir yer olurdu!" Havai fişekler gibi gözlerimin önüne görüntüler geliyordu: Yastıklar, perdeler, lambalar, defterler, ben ve Mae, kurşun ve dolma kalemlerle oturmuşuz, hikâyenin

olay örgüsünü çıkarıyor, planlıyor ve yazıyoruz, hem de saatler boyunca.

Mae, "Çok karanlık," dedi. "Ama belki şu otların bir kısmını kesebiliriz? O zaman içeri ışık girer."

"Bunu neden daha önce yapmadın?" dedim, içimden heyecan fışkırıyordu. "Yeni bir yere taşınsam ve bahçesinde gerçek bir oyun evi bulsam yapacağım ilk şey bu olurdu!"

Mae omzunu silkti. "Yani, Christopher pek ilgilenmemişti, ben de tek başıma oynamak istemedim."

Sessizce içimi çektim. Ben hep tek başıma oynuyorum. Hiçbir zaman birlikte oynayacak bir arkadaşım olmadı. Ben doğduktan sonra annem ve babam başka çocuk yapmamaya karar vermişler. Annem "mükemmel aile üçgeni" olmakla ilgili bir şeyler söylerdi, şimdi bunu mutlu olarak mı yoksa mutsuz bir şekilde mi söylerdi merak ediyorum. Artık onun sesini hatırlayamıyorum. Bir ablam, abim ya da kardeşim olsaydı onlarla bunu konuşabilirdim... Bir keresinde neden tek çocuk olduğumu babama sormayı denedim ama omuz silkip sadece böyle olduğunu söyledi. Ama şimdi Mae var. O da neredeyse çok iyi bir kız kardeş ya da abla gibi.

"Ben seninle birlikte bunu tamir ederim," dedim. "Biraz makyaja ihtiyacı var."

Mae gülümsedi. "Bu fikri sevdim. Annem bize perde dikebilir. Belki babam da yeri suya dayanıklı hâle getirmenin bir yolunu bulur."

"Kütüphanemi bir oyun evine değişebilirdim," dedim, çıplak duvarlara bakarken içimde heyecanla gözlerimin önünde görüntüler dans ediyordu: Göz kırparak yanan mumlar, boy boy ve renk renk kitap rafları, pencereden sarkan boncuklar... Dünyadaki en harika yer olabilirdi: Bir ödül, sadece benim ve davet etmeyi seçtiğim kişilerin bildiği bir sır.

Mae gözlerini kocaman açarak, "Senin bir kütüphanen mi var?" diye sordu.

Gururla, "İki kütüphanemiz var," dedim. "Bir tane babamın var, bir tane de benim kendi kütüphanem. Ayrı bir odada." Eskiden annemin atölyesi olan oda. Bir an Mae'in annesini düşündüm, onun gülümsemesini, sıcak yüzünü ve birden bir sızı hissettim. Acı mıydı bu? Ya da kıskançlık?

Annemi geri almak için kütüphanemden ve oyun evinden vazgeçerdim.

Mae'in ağzı açık kalmıştı. "Kitapların için ayrı bir odan mı var? Görebilir miyim?" Çok nazik bir şekilde sormaya devam etti. "Bir gün size gelebilir miyim?"

"Ah, şey..." Daha önce eve kimseyi davet etmedim. Böyle bir şeyi hiç istemedim. Babam ne der acaba? Bir an Mae'e ne cevap vereceğimi bilemedim. Sonra içimde bir güç buldum. Bir dostum var! Bu manevi gücümün olmadığı anlamına da gelmiyor. Dostlar harikadır! "Tabii ki," dedim kendimden emin bir şekilde. "Ne zaman istersen."

"Mae! Calypso!" Mae'in annesi arka kapıdan sesleniyordu. Küçük evden emekleyerek çıktım ve doğruca eve geri döndük. "Calypso artık seni götürmem gerekiyor, öyle değil mi?"

Mae, "Anne, Calypso yemeğe kalamaz mı?" diye sordu.

Bu fikir neredeyse başımı döndürmüştü ve cevap olarak karnımdan sesler yükseldi. Her iddiasına varım ki onların akşam yemeğinde kızarmış ekmek ve fasulye yoktur.

Annesi bana baktı. "Bilmem. Calypso sence baban izin verir mi? Seni saat beşte geri götüreceğim diye anlaşmamış mıydık?"

Öyleydi, fakat evde kendi kendime yemek hazırlamak zorunda kalacaktım, oysa bu sefer burada kalabilsem çok güzel olacaktı...

Ciddiye almadan, "Yok, eminim ki babam bir şey demez," dedim. "Zaten o çalışıyordur."

Mae'in annesi, "Sorun olmayacağını düşünüyorsan yemeğe kalmana memnun olurum. Babana telefon edelim de haberi olsun."

Babam çalışırken rahatsız edilmekten nefret eder. Üstelik ya hayır derse? Ya daha önce konuşulduğu gibi saat beşte evde olmamı isterse?

İçimde bir tür isyan yükseldi. Kelimelerin üzerine basa basa "Hayır, sorun değil," dedim. "Babam şimdi meşguldür. Genellikle yemek sonrasına kadar onu pek görmem."

Annesi bana tuhaf bir bakış attı. Ama başka bir soru soramadan Christopher bize doğru gelirken ayakkabısının bağcığına takılıp düştü, elindeki solucan dolu kutuyu da çimlere ve annesinin ayağının üzerine düşürdü.

Mae'in annesi, "Christopher!" diye bir çığlık attı, o anda içimden tutamadığım bir kahkaha balonu yükseldi. Soluncanlar neyse ki tüm dikkati dağıtmıştı! Kahkahamı tuttum. Mae'in annesi kızmıştı ve gülersem bana da kızabilirdi. Sonra belki beni eve götürürdü.

Christopher, "Ya hayır!" dedi, etrafta emekliyor, solucanları toplamaya çalışıyordu.

Gülmemek için dudaklarımı ısırıyordum.

"Mae, n'olur yardım et!" diye yalvarıyordu.

"Dünyada olmaz!" dedi Mae, dehşet içindeydi. "Hadi gel Calypso, odama gidip oyun eviyle ilgili planlarımızı çizelim."

Mae beni odaya doğru çekerken geri dönüp annesi onu azarlayıp ayakkabılarındaki solucanları temizlerken solucanları avuçlayarak kutuya doldurmaya çalışan Christopher'a biraz kez daha baktım. Christopher'a ilgiyi benim üzerimden aldığı

için minnettardım. Ayrıca solucanlarla olan durumu çok da komikti. Aynı bir çizgi film gibiydi, keşke durumun saçmalığını kaydedebilseydim. Gülmeyi çok seviyorum. Acaba evde bir erkek kardeşim olsa daha çok mu gülerdim?

9

Mae ile birlikte oyun evinin yenilenmesi için taslak çizip planlar yaparak harika bir yarım saat geçirdik. Saatin kaç olduğunun farkında bile değildim, tıpkı kitap okurken olduğu gibi. Fakat bu seferki, zihnimin içinde tek başıma yaptığım bir şey değil. Birçok insanın neden bir dostu olduğunu anlamaya başladım. Mae'in fikirleri hoşuma gidiyor, çünkü hepsi şahane ve eminim ki tek başıma olsam bunları akıl edemezdim. Onun birçok önerisi benim de aklıma yeni fikirler getiriyor, sonra birlikte bunları geliştiriyoruz. Çok mutluyum. Bir şey üretmek, bunu başka biriyle birlikte yaptığında iki kat keyif veriyor. O öğleden sonrası sonsuza dek sürsün istedim.

Akşam yemeğinde "beef stroganoff" adında bir et yemeği ve pilav vardı. Daha önce hiç yememiştim. Yumuşacık ve çok lezzetliydi, insanın içini ısıtıyordu, o kadar güzeldi ki dünyada bundan daha lezzetli bir şey var mı diye düşündüm.

Mae'in annesi gülümsedi. "Acıkmışsın."

Tabağıma bakarak, "Evet," dedim. Tek bir pirinç tanesi kalmamıştı. Biliyorum, ocağın üstünde biraz daha vardı. Görmüştüm, ama Mae'in annesi daha fazlasını teklif etmedi ve o sormadan istemek ayıp olurdu. Fakat onun yerine dolaptan kocaman bir tabakta çikolatalı mus çıkardı. Puding!

Bir kaşık dolusu pudingi ağzıma götürürken, "Bizim evde hiç puding olmaz," dedim heyecanla. Bu sanki cennetten bir tattı.

Mae, "Ben pudinge bayılırım," dedi. "Şekerli tart, nomnom. Elmalı turta. Dondurma."

Bunlardan evde en son ne zaman yediğimi hatırlayamıyorum.

Christopher, "Hamur kırıntısı," dedi, ağzı doluydu. Annesi ellerini üç kere yıkatsa da tırnakları hâlâ kirden kahverengiydi. Solucanları da çiçek tarhına geri koymak zorunda kalmış, yemeğin ilk yarısı boyunca bu durumdan şikâyet edip durmuştu. Hâli bende yine bir gülme isteği uyandırdı.

Annesi "Akşam yemeklerinde sen neler yiyorsun Calypso?" diye sordu, sesi yumuşak ve arkadaşçaydı.

"Eh işte, her şeyden biraz," diyerek onu inandırmaya çalıştım. Burada, bu sıcak ve hoş evde olmak, böyle şahane yemekler yemek beni biraz utandırmıştı. Ona akşamları kendi kendime yemek hazırladığımı, onun da genellikle kızarmış ekmek ve konserve fasulye olduğunu söyleyemedim.

"Annen yemek yapmayı seviyor mu?" diye sordu.

Kaşığımla kâsenin dibini kazıyordum. Başımı hiç kaldırmadan, "Annem öldü," dedim.

Mae şok oldu. "Ne? Ben bunu bilmiyordum!"

Bir sessizlik oldu. Ben kâsemin dibini kazımaya devam ediyordum, böylece onlara bakmam gerekmiyordu. Hepsinin birbirine çaresiz bakışlar attığını tahmin edebiliyordum: Eee, şimdi ne diyeceğiz?

Bir süre sonra Mae'in annesi, "Çok üzüldüm," dedi. "Yakın bir zamanda mı?"

"Hayır. Yıllar önce, ben beş yaşındayken."

Kâsede puding kalmamıştı ama kimseyle göz göze gelmemek için ben kaşıkla dibini kazımaya devam ediyordum.

Mae üzüntülü bir fısıldamayla, "Bilmiyordum," dedi, anladığım kadarıyla bunu bana değil de annesine söylemişti.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Başka ne yapabilirim? Görüş alanım sanki elimdeki beyaz kâseden ibaretti. Onun dışındaki her şey gölgede kalmıştı.

Derken Christopher birden gürültülü bir şekilde geğirdi ve gölgeler dağıldı.

"Ne var ki?" dedi savunmaya geçerek.

"Bu çok iğrenç," dedi annesi kesin bir tonla.

Christopher itiraz etmeye çalıştı. "Birdenbire oluverdi."

"Hayır, öyle olmadı. Her zaman bunun olacağını hissedebilirsin ve yapılacak kibar hareket ağzını kapatmak ve arkasından özür dilemektir."

"Geldiğini bilmiyordum!"

İlk başta herkesin dikkati benim üzerimden dağıldığı için memnun olmuştum ama sonra gerildim. Keşke Christopher sadece özür dilese ve sessiz kalıp cevap vermeseydi. Daha da kızdığını görüyordum, annesinin sesi de gittikçe yükseliyordu.

"Bu bir davranış sorunu Christopher ve sen tam bir vahşiye dönüşüyorsun!"

"Hayır, hiç de bile..."

"Bana cevap verme!"

Ellerimi masanın altında sıkıca yumruk yaptım, bu serin dalgaların geçmesini bekledim. Sesleri birbirlerinden nefret ediyormuşçasına sert çıkıyordu.

Mae "Bundan çok sıkıldım... der gibi bir ses tonuyla, "Kâseleri toplayayım mı?" diye sordu. Ayağa kalkıp masayı toplamaya başladı.

"Yardım edeyim." Telaştan neredeyse sürahiyi deviriyordum.

Tartışma yatıştı, ben de rahatladım. Christopher suratını asıp odadan sıvışmıştı.

Her şey toplandıktan sonra, yemeklerin çok güzel olduğunu söyledim ve Mae'in annesi eve gitme vaktimin geldiğini hatırlattı.

"Christopher!" diye seslendi. "Gelip arabaya biner misin? Calypso'yu evine bırakacağız."

Ben tam bir şaşkınlık içindeyken Christopher bütün neşesiyle göründü, elinde bir tür bulmaca oyunu vardı.

Ayakkabılarını giyerken, "Çözdüm," dedi. "En az yarım saatte çözülebilirdi ama ben on dakikada çözdüm. Demek ki bir dâhiyim."

Annesi güldü. "Tabii canım!"

İyice şaşkına döndüm. Tartışmaları nasıl bu kadar çabuk sonlandı? Neden birbirlerine hâlâ kızgın değiller? Tüm o duygular, tüm o kızgın kelimeler nereye gitti? Arabanın koltuğuna gömülürken kendimi çok güçsüz hissettim, gün batımındaki kısa süren yolculuğumuzda kimse tek kelime etmedi. Babam ve ben asla tartışmayız. Ben babama kızsam da babam asla cevap vermez. Sadece sessiz kalır, ben de fırtına yüklü, kara bir bulut gibi odama çıkarım. Bazen normale dönmem saatler sürer. Birkaç dakika gibi kısa bir sürede asla kızgınlıktan neşeye geçiş yapamam.

Mae'in annesi, "Calypso, burası mıydı?" diye sordu.

Evimizin pencerelerine baktım. Yolun gerisindeki evimiz aşırı uzamış fundalıklar ve budanmamış ağaçlarla çevirili, girişteki küçük demir kapı menteşelerinden çıkıp sıkışmış bu yüzden

düzgün kapanmıyor. Az önce ayrıldığım evin sıcak ve samimi ortamının aksine bizim evimiz karanlık, sevgisiz ve mutsuz görünüyor. Hayatımda ilk defa, eve girmek içimden gelmiyordu.

Mae camdan uzanarak, "Bu sizin eviniz mi?" diye sordu. "İnanılmaz, *Bay Blunden*'daki ev gibi."

"O ne?"

"Çok eski bir hayalet hikâyesi. Uuuu, sizde hiç hayalet var mı?"

Kesin bir dille, "Hayır," deyip kemerimi çözdüm. "Hayır, hayaletimiz yok."

Yüzü düştü. "Hay aksi."

Mae'in annesi, "Seninle eve kadar geleyim," diyerek arabanın motorunu durdurdu ve emniyet kemerini çözdü.

"Hayır hayır, hiç gerek yok."

Arabadan çabucak fırladım ve kaldırımda çantamla dikildim. İçerisini görmesini istemiyorum. Bizim soğuk, dağınık, köşelerini toz bürümüş ve boyaları dökülen evimiz hakkında kim bilir ne düşünecek.

Açık kapıya doğru yaslandım. "Gerçekten. Kendi anahtarım var." Kanıtlamak ister gibi anahtarları gösterdim.

"Sadece babana bir merhaba demek iyi olur diye düşünüyorum," dedi, kapısının kilidi açıldı. Bir ayağını yere bastı. "Sadece telefonda kısaca konuştuk. Mae ve sen bu kadar yakın arkadaş olmuşken bizim henüz tanışmamış olmamız kaba olabilir."

"Bakın." Ön kapının solundaki pencereyi işaret ettim. Işık yanıyordu, ağaçların dalları arasından karanlıkta az da olsa seçiliyordu. "Orası babamın kütüphanesi. Işık yanıyorsa çalışıyor demektir ve çalışırken rahatsız edilmekten hiç hoşlanmaz."

Mae arabanın arkasından seslendi, "Yakında kitabı çıkacak!"

Mae'in annesi tereddüt ediyordu.

Onu rahatlatmak için gülümsedim. "Şimdi onu yazarken rahatsız edersek kızacaktır, gerçekten."

Tekrar kütüphanenin penceresine baktı ve kararını verdi. "Peki, öyle diyorsan. Ama yine de sen içeri girene kadar bekleyeceğim."

Mae el sallayarak, "Hoşça kal Calypso!" diye seslendi.

Bahçe yolundan yürüdüm, anahtarı deliğe soktum ve aynı anda sessizce kapıyı ittim. Eve girince arabadakilere el sallamak için döndüm, Mae'in annesi arabaya binmişti, ben içeri girince yola koyuldular. Kapıyı kapadım ve yarı karanlık, soğuk taşlarla döşeli holde durdum, sessizliği ve bileklerimin etrafında dolanıp duran soğuğu dinledim.

10

Babam kütüphanesinden çıktığında merdivenleri yarılamıştım.

Şaşırmış bir tonda, "Calypso!" dedi. "Kapı çaldı sandım. İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet," dedim, "Teşekkür ederim." İyi de ne demek harika zaman geçirmiştim!

Gülümsedi. "Sevindim. Bir şeyler yiyelim mi?"

"Ben... Eee... Ben Maelerde yedim."

Tekrar kütüphaneye daldı ve geri çıktı, kaşlarını kaldırmıştı "Saat neredeyse yedi olmuş! Anlaşmamız böyle değildi!"

Biliyordum! Ne kadar zaman geçtiğini fark etmeyeceğini biliyordum işte! Mae'in annesi fark ederdi. Mae'in annesi endişelenmiş olurdu. Ama babam her zamanki gibi işine dalıp gitmişti.

"Dert etmeyeceğini düşünmüştüm," dedim, onu kızdırmak için bilerek böyle konuşuyordum. "Nasılsa çalışıyor olacaktın."

"İki saat geç kaldın! Bu kabul edilebilir bir şey değil, Calypso. Mae'in annesinin beni aramamasına da şaşırdım. Bir çocuğun güvenliği için sorumsuzca bir davranış."

Şimdiye kadar tanıştığım en iyi insanlardan birini böylesine eleştirmesine dayanamadım.

"Aramak istedi," dedim karşı çıkarak, "ama ben seni rahatsız etmesini istemedim." Ve tabii hayır demenden de korktum. Parmaklarımı arkamda makas yaptım. "Baba, ben seni düşünmüştüm. Nerede olduğumu biliyordun. Benim ne kadar duyarlı olduğumu da biliyorsun."

"Konumuz bu değil." Babam "otoriter" sesini kullanıyordu. "Sen duyarlı olabilirsin ama sadece on yaşındasın ve korumasız birisin."

Birden kendimi çok yorgun hissettim. "Neyse." Bu kelimeden de nefret ettiğini biliyorum ve çenesini sıktığını görüyordum. Ama arkamı döndüm. "Ben yatmaya gidiyorum."

Halısız, kirli ve tozlu merdivenlerin kalanını güç bela tırmanırken babam acaba akşam yemeğinde ne yiyecek diye merak ettim. Sonra bu düşünce yüzünden kendime kızdım. O yetişkin biri, kendi başının çaresine bakabilir.

Yatağa girerken Mae'den ödünç aldığım kitaplardan birini, *Denizin Üstünde, Kayanın Altında*'yı okudum. Ben de ona bir şeyler ödünç vermeliyim. Seveceğini bildiğim bir dolu kitabım var. Babamın kütüphanesindeki raflara da yeniden göz gezdirmeliyim, çünkü annemin kitaplarının birçoğu orada, benim onları okuyacak yaşa gelmemi bekliyorlar. Gizemli cinayetler, eşkıyalar ve güzel kadınlar hakkında tarihî hikâyeler, küçükken beni korkutabilecek hayalet öyküleri... Birkaç yıldır raflara bakmıyorum, belki de artık onlar için yeterince büyümüşümdür.

Kendimi kitaba öylesine kaptırmışım ki odamda martı çığlıkları yankılanıyor, yelken halatlarının direğe vurduğunda çıkardığı metalik ses odama doluyordu. Daha önce aynı kitabı şehir kütüphanesinden ödünç almıştım, ama bu yıllar önceydi. Okumaya devam ettim, çünkü zihnimin derinliklerinde okumayı bıraktığım an Maelerin evinde geçirdiğim, bol kahkahalı, güzel kumaşlarla, oyun eviyle ve solucan felaketiyle geçen o öğleden

sonrayı hatırlayacağım. Bu da beni üzecek ama ben artık mutsuz olmak istemiyorum.

Bu yüzden okumaya devam ettim, ta ki bir cümlenin orta yerinde gözlerim kapanana ve başım sayfaların arasına düşene dek...

II

Bir sonraki cumartesi günü annemin holde asılı duran tablosunu uzunca bir süre seyrettim: Hani şu gün batımında tarlayı resmettiği tablo. Çerçevenin üzerindeki lambayı açmama rağmen renkler benim hatırladığım gibi değildi. Sonunda bir sandalyeye tırmanıp resmi aşağı indirdim. Büyük ve ağırdı.

Babam kütüphanesinden "Ne yapıyorsun?" diye seslendi. Yine odasına çekilmiş, *Tarihçe*'si üzerinde çalışıyordu. Babam çoğu hafta sonunu çalışarak geçirir, bu yüzden kendimi oyalamayı öğrendim. Acaba bugün Mae ne yapıyor diye merak ettim. Belki yüzmeye gitmiştir ya da parka. Ben bunları yapamam ama başka bir yoldan kaçabilirim.

"Sadece bir resim ödünç alıyorum," diye cevapladım.

Tabloyu sürükleyerek merdivenlerden yukarı çıkarıp evin ön tarafında kalan, babamın yatak odasına koydum. Bugün hava güneşli ve sanki güneş ışıkları aşağıdaki kütüphanenin ışığını kesen elma ağacının tepesinde dans ediyor. Tabloyu yavaşça yatağın ayakucuna doğru yasladım ve bir adım geriye çekilip dikkatle baktım.

Evet. Şimdi daha iyi. En az şu parlak kumaşlar kadar güzel. Yeşiller ve altın sarısı, hafif puslu, göz alıcı, üzerinde minicik beyaz, kırmızı ve mavi yaban çiçekleri. Uzun bir süre yere oturup gözlerimi resme diktim. Annemin bu tabloyu yaparken neler

hissettiğini anlayabiliyorum. Resmin arkasında yırtık pırtık halısı ve rengi solmuş nevresim takımıyla babamın yatak odası sanki eriyip kayboldu; ben kuşların cıvıltısını, çimlerde esen rüzgârı duyuyorum. Güneş başımı ısıtıyor ve biliyorum ki elimi uzatsam rüzgârda salınan gelinciklere dokunacağım. Uzakta bir yerde, görüş alanımın dışında, bir atın çektiği çingene faytonu otlu yolda yavaş yavaş ilerliyor. Yakınlarda bir korulukta üç çocuk kendilerine bir kulübe inşa ediyor, böğürtlenlerle dolu çalıların arasından geçerken bacakları çiziliyor ve sonra nehir kenarında oynarken çamura bulanıyorlar.

Bu güneşli, yeşil dünyada kalabildiğim kadar kalıyorum. Annem de orada, buna eminim, hemen arkamda bir yerlerde. Eğer arkamı dönersem kaybolacak, ama o an biliyorum ki orada. Fotoğraflarından değil de kendi hatıralarımdan yüzünü de neredeyse hatırlıyorum. Sanırım gülüyor.

12

Her geçen gün Maelerin evinde daha fazla zaman geçiriyorum. Sabahları evden çıkarken babama, "Okuldan sonra Maelere gideceğim, olur mu?" demek artık daha kolay.

Önce şaşırıyor, sanki Mae ile görüşmeyi bu kadar çok istememin nedenini çözemiyor. Sonra memnun olmuş bir yüz ifadesiyle onaylarcasına başını sallayıp "İyi bakalım. Bir arkadaşının olması güzel," diyor. Ama bazen de acı çekiyormuş gibi duruyor ve ben bunun nedenini anlayamıyorum. Ben yanında değilken beni özlemiyor, biliyorum. Herkesten bağımsız bir insan olduğunu ve mutlu olmak için etrafında başka birilerinin olmasına ihtiyacı olmadığını bana defalarca anlatmıştı. Bu yüzden, benim dışarıda olmam neden canını sıkıyor emin değilim. Dürüst olmak gerekirse bu durumun beni endişelendirmesine izin veremem, çünkü Maelere gitmeyi çok seviyorum.

Mae ile birlikte oyun evi üzerinde çalışmak ve onu gizli yazı mekânımız hâline getirmek için sabırsızlanıyoruz.

Babası evin kurtarılmaya değmeyeceğine bizi ikna etmeye çalışıyor, "Bundan ancak şömineye yakacak olur," diyordu. "Buraya geldiğimizden beri niyetim bunu parçalamaktı."

Mae dudakları titreyerek, "Hayır! Hayır!" diye sızlandı. "Bunu yapamazsın! Biz onu yeniden ayağa kaldıracağız."

Babasının kaşları çatıldı. Heybetli bir adam değil ama iri sayılır, omuzları çok geniş ve saçları da çok kısa. İyi biri olsa da Mae'in annesi gibi sıcak değil. Onun yanındayken biraz geriliyorum, özellikle de kaşlarını çattığında.

"Belki önümüzdeki yaz yeni bir tane alabilirsin," dedi. "Mae, gerçekten bu şey yerle bir olmak üzere."

"Hayır, hiç de bile!" Mae ayağını yere vuruyordu. "Bu bizim özel yerimiz olacak! Gayet iyi durumda!"

"Değil! Baksana!" Evin çatısının köşesine uzanıp bir parça kopardı ve parmaklarıyla ufaladı.

Mae öfkeli bir şekilde içini çekti. "Ya yapmasana! Evimizi rahat bırak! Eğer bize yardım etmeyeceksen, biz de kendi başımıza yaparız!"

Başkaları tartışırken hissettiğim o soğuk bulantı dalgasını hissettim. Maelerin evinde de epey sık tartışıyorlar ve bu tartışmalar pek uzun sürmese de ben her seferinde geriliyorum. Bazen de tıpkı şimdi olduğu gibi Mae babasına karşı çok kaba davranabiliyor. Onunla böyle konuştuğuna inanamıyorum. Ben olsam babasıyla tartışmak istemezdim.

Babası durumu kabullenir gibi omuz silkti ve "Madem ısrar ediyorsunuz, sizi susturacaksa yardım edeceğim."

Mae'in gözlerinin içi güldü. "Teşekkürler baba," dedi. Böylece tartışma bitmişti, Mae bunu kendi yöntemiyle hâlletmişti, bense dehşete mi düşmüştüm yoksa etkilenmiş miydim bilmiyorum.

Babası epeyce oflayıp pufladıktan sonra o koca şeyi yerinden kaldırmayı başardı ve tuğlaların üzerine yerleştirdi, böylece zemini kurumaya başlayacaktı. Mae ve ben de pencerelerden içeriye ışık girebilsin diye evin etrafını saran otları, dalları kestik.

Babası haklı. Ev pek iyi durumda değil. Çatıdaki kalın keçe katman rutubetten çürümüş ve bir köşesinden hoş olmayan

bir biçimde sarkıyor. Ama Mae de ben de birlikte bir şey inşa ediyor olmanın heyecanıyla yanıp tutuşuyoruz, üstelik bu sadece bize ait olacak bir şey, bu yüzden planlarımız da hedeflerimizle birlikte günden güne büyüyor.

Mae'in annesi ise diktiği eteği bitirmiş, bir gün bana denetti. Öyle güzeldi ki neredeyse ağlayacaktım.

Suratımı görmüş olmalı. Nazikçe, "Biraz kumaş kaldı," dedi. "Senin için bir şeyler dikmemi ister misin? Kıyafet için yeterli olmaz ama senin için bir çanta dikebilirim."

Yutkunup başımı salladım. Sonrasında kaçıp bir süreliğine tuvalete saklanmam gerekti. Annesinin beni ağlarken görmesini istemiyorum. Manevi gücümün olduğunu düşünmeli. Öte yandan Mae'in manevi gücün ne olduğunu anlayıp anlamayacağından emin değilim. O benim önümde sık sık ağlıyor. Tıpkı kediyle girdiği savaşı kesin bir şekilde kaybeden güvercinin ölü bedenini bahçede bulduğumuz gün olduğu gibi.

"Kedilerden nefret ediyorum!" diyerek içini çekmişti. "Zavallı kuş!"

Kollarımı ona dolamıştım, o da bana sarılmıştı, omzum gözyaşlarından ıslanmıştı. Vücudu ağladıkça titreyip sarsılıyordu, onu sımsıkı tutuyordum. İçimde bir yer acıyordu. Onun hissetiği şeyi hissediyordum ve ağlamak istiyordum. Ama ağlamadım. Onun yerine Mae için güçlü durdum.

Güvercine olanları öğrenince Mae'in annesi onu kucakladı. Annesinin Mae ve Christopher'a sık sık sarıldığını fark etmiştim. Bazen onlar bunu istemediklerini söylese de sarılıyor ve sonra onlar da gülümsüyorlar. Onlara imreniyorum. Sarılmayı çok özlemiştim, Mae'in annesinin onlara sarılışını görmek beni hem mutlu ediyor hem de hüzne boğuyordu. Her gün Mae'i

gördüğümde ona sarılmaya çalışıyorum çünkü biliyorum bu bana iyi geliyor.

Giyinip kuşanmak da bana kendimi iyi hissettiriyor. Dönem ortası tatilinde bir pazartesi günü Mae'in annesi yazı evimiz için perde dikmeyi teklif etti ve kumaş seçmemiz için kocaman bir kumaş yığınını önümüze serdi.

Parmaklarımı kalın, saten brokar kumaşın üzerinde gezdirirken içimi çekip "Bu inanılmaz bir şey!" dedim. "Bizim evimiz için fazla güzel. Bundan balo kıyafeti gibi bir şey dikilmeli."

Mae, "Elbise gibi sarınsana," diye önerdi. "Şöyle kocaman bir etek giymişsin gibi."

"Yok, yapamam. Ya zarar verirsem?"

Mae'in annesi bir başka kumaş yığınıyla çıkageldi. "Buradakiler daha çok pamuklu kumaşlar," dedi.

Mae "Anne, bu kumaşları üzerimize sarabilir miyiz?" diye sordu.

Annesi tereddüt etti. "Olabilir ancak çok dikkatli olmanız şartıyla. Sakın bahçeye çıkarmayın. Bir de lütfen ellerinizi yıkayın ki kumaşlar kirlenmesin."

Mae ile birlikte ŞAHANE zaman geçirdik. Yumuşacık ipek kumaşlar vardı, bazıları kadife, daha çok saten, yazlık çiçek desenli ve pamuklu kumaşlar ve gelin duvaklarının yapıldığı kumaşlara benzeyen çok ince olanlar.

Gökkuşağının hapsedildiği bir kaleydoskobun içindeydim sanki ve çok uzaklardaki bir krallığın prensesi olduğumu hayal ediyordum.

Mae "*Shalott Leydisi* şiirini canlandırmalıyız," dedi. "Hani *Yeşilin Kızı Anne*'de yaptıkları gibi."

"Tabi ki kayık olmadan," dedim. "Anne soluğu nehirde alıyordu. Kumaşa zarar verirsek annen bizi öldürür."

"Yine de burada bir kayık varmış gibi yapabiliriz," dedi Mae, gümüş rengi kumaş sarılı kolunu sallayarak oturma odasını işaret ediyordu. "Koltuklardan bir kayık yaparız. Sen şiiri biliyor musun?"

"Bir kısmını."

Bana bir bakış attı. "Saçlarınla bir şey yapabilir miyim?"

Dolaşık kırmızı buklelerime dokundum. "Ne yapacaksın ki?"

Gidip bir saç fırçası getirdi. "Otursana."

Saçımı taramak görüntümü güzelleştirmez. Bukleleri daha beter kabartır, kafamı havuç renginde bir buluta döndürür.

Bir fırça darbesi daha vurup "Çok güzel oldu," dedi. "Şu eski kitaplarda kızlar saçları lüle olsun diye kumaşlara sarıp bağlar ya hani, aynen öyle. Seninkiler kendiliğinden oluyor. Keşke benimkiler de böyle olsa."

"Hayır, bunu istemezdin," dedim. "Sen şimdiye dek gördüğüm en güzel saçlara sahipsin." Bu doğruydu. Mae'in saçları gür, siyah ve düz, pekmez gibi de parlak. Erkek kardeşinin de saçları siyah, annesinin de. Sanki abanoz renkli bir şelale, beline doğru dökülüyor. Sanırım annesi Çinli ya da Japon. Bunu öğrenmek isterdim ama sorsam kaba olurum diye de endişeleniyorum.

Mae havuç bulutu gibi görünen saçlarımı tarayıp mis gibi kokan bir kremle fırça gibi olan buklelerimi yatıştırmaya çalışıyordu. Şöminenin üzerindeki aynada kendimi görünce nefesim kesildi. Birdenbire bambaşka biri oluvermiştim; daha olgun, entelektüel.

"Bu..." Saçlarımı savurdum, pahalı bir tatlı gibi çok leziz kokuyorlardı. Sanırım daha önce hiç kimse saçımı yapmamıştı. Aynadaki kişi tanışmayı isteyeceğim biriydi. Ve çok kısa bir an için -yıldırım gibi, önemsiz bir an- annem gibi görünmüştü. Kendime baktım, turuncu kaşlarla çerçeveli kocaman gözler,

burnuma ve yanaklarıma serpilmiş çiller, bir köşesi kalkık uçuk pembe dudaklar, tıpkı annemin odamdaki fotoğrafında olduğu gibi. Sanki annem zamanın içinden, o aynadan bana bakıyordu ve ben gözlerimi ondan alamıyordum.

Bu düşüncelerimi dağıtarak "Vay!" dedi Mae'in annesi. "Şu romantik tabloların birinden fırlayıvermiş gibi görünüyorsun."

Yüzüm kızardı ve hemen aynaya arkamı döndüm. Annesinin bahsettiği tabloları biliyordum: Guinevere, bele kadar uzayan saçlar, orta çağ elbiseleri. Titania, perilerin kraliçesi. Belki zamanla benim turuncu ve dağınık saçlarım da anneminki gibi kestane rengi buklelere dönüşür. Anne'nin hikâyelerinde olduğu gibi.

Mae "*Shalott'un Leydisi* için harika oldu," dedi.

Ortaya bir iki tane sandalye çektik, ikimiz de kocaman kumaş parçalarına sarılı olduğumuz için bu biraz zor oldu. Sonra sandalyelerin oturma yerlerini yan yana birleştirip bir gemi yapmış olduk.

Şiirde Shalott Leydisi lanetlenerek bir kuleye hapsediliyordu. Pencereden bakması imkânsızdı sadece bir aynaya bakabiliyordu ve tüm gününü dokuma yapıp kurtarılmayı hayal ederek geçiriyordu. Sonra bir gün cesur Sir Lancelot atıyla geldi ve Leydi dayanamayıp onu görmek için pencereye koştu, böylece ayna çatladı. Leydi gemiye binip Camelot'a doğru kendisini akıntıya bırakmak için kulenin merdivenlerini indi. Ama oraya vardığında öldü ve Lancelot onun güzel ölü bedenini görüp kim olduğunu merak etti. İşte şiir böyle bitiyordu.

Çok romantik. Nasıl öldüğünü anlamıyordum ama herhâlde üzerindeki lanet yüzündendi, onun için de yapılabilecek bir şey yoktu.

Sahneyi kurunca şiirin bir kısmını okudum, bu kısımda Leydi kuledeki odasında dokuma yapıyor ve yakışıklı Sir Lancelot'u görmek için pencereye koşuyordu. Sonra üzerimdeki lanet yüzünden dramatik bir şekilde sendeliyor ve gemiye zorlukla tırmanıyordum. Bunun için Mae'in bana biraz yardım etmesi gerekiyordu çünkü ayağım eteğime takılmış, belimdeki düğüm de hiç romantik olmayan bir şekilde açılmıştı. Ama sonunda güvenli bir şekilde kendimi yastıklarla dolu gemiye atabilmiştim. Sırt üstü uzandım ve ellerimi göğsümün üzerinde çapraz şekilde bağladım, bu şekilde tavana bakıyordum.

Mae, "Çiçeklerin olmalı," dedi. Etrafına bakındı. "İşte." Bir parça mavi pamuklu kumaşı üzerime attı. Üzerinde mavi gelincikler basılıydı.

Burun kıvırıp "Elimizdeki en iyi seçenek bu mu?" dedim. "Gerçek çiçeğiniz yok mu?"

Gözleri parlayan Mae "Dur bakalım," dedi. "Bir fikrim var. Bir iki dakikaya dönerim." Büyük Fransız kapıdan kayboluverdi, bense gemide hareketsiz yatma provası yapıyor ve sakin nehrin geminin ahşap gövdesine vurduğunu hayal ediyordum. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı.

"İşte, al bakalım!"

Mae bir demet, parlak sarı renkte karahindibayı bana uzatırken heyecanla yerimden kalkmıştım. Bunları çok aramış olmalıydı çünkü ekim ayında olduğumuz için etrafta pek yoklardı.

"İşe yarayacaklar mı?"

Karahindibalar biraz küçüktü ve ezilmişti, ama onun duygularını incitmek istemedim.

"Mükemmeller." Tekrar uzandım.

Bir duraklama oldu. "Eee, peki şimdi?" diye sordu Mae.

"Sanırım şimdi senin üzgün birkaç kelime etmen gerekiyor," dedim. Gözlerim yine kapanıyordu. Şu sandalyeler çok rahattı.

Mae bir nefes alıp konuşmaya başladı. "Ah Shalott'un tatlı Leydisi, sen her zaman kulende kapalı, ip eğirirdin."

Uykulu bir sesle, "Dokuma yapardı," dedim.

"Bütün gün dokuma yapardın," diye düzeltti Mae. "Üzerindeki büyü yüzünden pencereden bakmazdın hiç. Ta ki o vahim gün gelene kadar..."

Sesi yumuşacık, odanın havası ılık, yattığım yer de yumuşak ve rahattı. Her şey çok güzeldi, ta ki...

"VUUUUUUUUU!"

Birden gözlerimi açtım ve kalktım, şaşırmıştım.

Christopher kapının girişinde duruyordu, kollarını zombiler gibi uzatmış ve beyaz bir çarşafa sarınmıştı. "RAAARRH!" diye devam etti, sallanarak bize doğru geliyordu.

Mae ve ben ise pek etkilenmemiş hâlde onu izliyorduk.

Mae "Ne kılığına girmiş olman gerekiyor şimdi?" diye sordu. "Hani eğer bir hayalet olmaya çalışıyorsan onlar RAAARRH! demez ve zombiler de VUUUUU demezler. Ayrıca hiçbiri de böyle beyaz çarşafa sarınmaz, bu yüzden bir kimlik krizi yaşıyormuşsun gibi duruyor."

Christopher başından çarşafı sıyırıp bize ters ters baktı. "Ben ikisi birden olmuştum," dedi. "Bir hayalet-zombi."

"Teknik olarak," dedim, "her ikisi de ölü, bu yüzden bir hayalet zombi olamazsın, çünkü bu iki kere ölmek gibi olur. Yani mümkün olmaz."

Christopher bize kızdı. "Öyle mi? İstediğim şey olurum. Hayalet-zombiler çok havalı. Annem bana güzel bir kostüm yapacak, o da sizin bu yaptığınızdan çok daha güzel olacak, Uyuyan Güzel!"

"Ben Uyuyan Güzel değilim," dedim, sanırım yüzüm kızarmıştı. "O çok aptal bir hikâye. Ben Shalott Leydisiyim."

Boş boş yüzüme baktı: "Kim?"

Mae otoriter bir ses ve tavırla, "Of, hadi git buradan, başka yerde çocukluğuna devam et," dedi.

Christopher bize dil çıkarıp ortalıktan kayboldu. Merdivenlerden çıkarken mırıldandığını duyduk: "Calypso prenses olmuş, Calypso prenses olmuş...

Mae içini çekti. "Özür dilerim, kendisi tam bir salak." Bana döndü. "Cadılar Bayramında 'şaka mı ödül mü' oyununa çıkacak mısın? İstersen bizimle beraber gelebilirsin."

"Benim kostümüm yok."

Mae rica eder tonda "Benim bir kedi, bir de cadı kostümüm var, onlardan birini alabilirsin. Ayrıca Christopher'ı tanımıyormuş gibi yapabiliriz."

"Ben hiç şaka mı ödül mü oyununa çıkmadım," diye itiraf ettim. "Çok uzakta oturuyoruz, bu yüzden bizim eve kimse gelmez. Siz nereye gidiyorsunuz?"

"Öyle çok uzağa değil," dedi. "Eski evimizin arka tarafına, caddedeki tanıdığımız evlere. Babam da genellikle bizimle gelir ve köşeden bizi izler."

Emin değildim. "Bunu düşünebilir miyim? Babama soracağım." Gerçi ne cevap vereceğini biliyorum. Bunun hoş olmayan ve satış yapmak için uydurulmuş bir Amerikan geleneği olduğunu söyleyecekti. Akşam akşam insanların kapılarını çalıp onlardan şeker istemek doğru bir davranış değildi. Bunları Mae'e söyleyemezdim. Birbirimizin en iyi arkadaşıydık ama birçok yönden de hâlâ birbirimizden farklıydık. Mesela onun babası Amerikalı olmaktan ve satış oyunlarına uymaktan rahatsız olmuyor gibiydi.

Mae sırıtıyordu. "Gelmek için ona yalvarıp yakarırsın." Gözü odanın ortasında duran birleştirdiğimiz sandalyelere takıldı. "Herhâlde *Shalott Leydisi*'ni canlandırmayı bitirdik, değil mi? Şiirde zombi olduğunu sanmıyorum."

Güldüm. "Hayır, böyle bir şeyi düşünebiliyor musun? Leydi pencereden dışarı bakıyor ve kolları çıkmış, beyaz bir şey görüyor..." Kollarımı Christopher'ın yaptığı gibi kaldırdım. Shalott Leydisi "Vuuuu!" diye inliyordu. Sonra Mae'in gülüşünün yüzünde donduğunu fark ettim, yüzü bembeyaz olmuştu. "Mae? Ne oldu?"

Dudakları o şeklinde yuvarlanmıştı ama hiç ses çıkmıyordu.

"Ne?" Onun baktığı yere baktım. "Ah, elimde hâlâ karahindibaları tuttuğumu unutmuşum." Elimde iyice ezilmişler, yapış yapış olmuşlardı, elimde çiçeklerden çıkan sütten kahverengi lekeler vardı. "Iyyyy, çok iğrenç."

"Kumaş." Mae, dudaklarını ısırıp fısıltıyla ekledi: "Baksana."

Çok güzel, saten brokar bir kumaşa sarınmıştım: Kalın, nakışlı bir kumaş, bir servet değerinde olmalıydı. Aşağı doğru baktım, parlak mavi kumaş üzerinde kahverengi lekeler vardı, aynı elimdekiler gibi.

"Of, hayır," diye fısıldadım. "Of, hayır."

O güzel kumaş. Kumaş yığının içindeki şüphesiz en güzel olanı. Üstelik zarar vermeyeceğimize ve kirletmeyeceğimize söz vermiştik. Söz vermiştik.

Mae'in annesi ne diyecekti?

13

Dikkatli olacağımıza söz vermiştik. Kumaş da çok ama çok güzeldi. Mae'in annesi muhtemelen daha önce gittiği egzotik bir ülkenin çarşısından almıştı, yani yerine yenisini koyma şansımız yoktu.

Titremeye başladım. Bir an için oradan koşarak kaçmayı ve bir daha asla geri gelmemeyi geçirdim aklımdan. Yaptığımı itiraf etmeden Mae'i öylece bırakıvermek ve annesinin yüzündeki kızgın ve hayal kırıklığına uğramış ifadeyi hiç görmemek...

Ama tabi ki böyle bir şey yapmadım. Çünkü bu çok korkakça olurdu ve ben bir korkak değilim. Bu yüzden hiçbir şeye dokunmadan Fransız kapılara doğru güçlükle yürüdüm ve elimdeki ezilmiş çiçekleri dışarı attım. Sonra Mae kumaştan kurtulmama yardım etti ve gidip ellerimi yıkadım. Yapışkan sıvı gitmişti ama kahverengi lekeler olduğu gibi duruyordu. Kalbim duracak gibiydi. Elimdeki lekeler çıkmıyorsa kumaştakileri nasıl temizleyecektim ki?

Mae kulağıma, "Belki de yıkamayı denemeliyiz," diye fısıldadı. Brokar kumaşı sımsıkı tutuyordu.

"Hayır," dedim. "Sadece daha beter hâle getiririz. Üstelik belki rengi bozulabilir ya da bir şey olur. Anneni bulmamız lazım." Sesim titriyordu.

Mae'in annesi mutfaktaydı, havuç doğruyordu. Gülümseyerek bize döndü ama yüzümüzün hâlini görünce "Ne oldu bakalım?" diye sordu.

Ben bir adım öne çıktım. "Çok çok üzgünüm," dedim. "Bir kaza oldu."

Mae kumaşı annesine uzattı.

"Karahindibalar yüzünden," dedim. "Yani, karahindibanın saplarından gelen sütü aktı. Ben Shalott Leydisi olmuştum ve bize çiçek gerekiyordu. Çiçeklerin sütünün akabileceğini düşünemedim. Ve şimdi..." Yutkundum.

Mae'in annesi ellerini yıkadı ve sonra gelip kumaşı Mae'den aldı. Çok ciddi görünüyordu. Kahverengi lekeleri inceledi ve derin bir nefes aldı. "Aman Tanrım!" dedi.

Gözlerimin dolduğunu hissediyordum, dudağımı ısırdım.

Mae'in annesi kumaşı açıp boydan boya kontrol ederken "Ortasında da var," dedi. "Ucundan kesip kurtarmak da mümkün olmayacak. Ah, kızlar." Sesindeki hayal kırıklığı içime oturdu.

Mae gözyaşlarına boğulmuştu. "Anneciğim çok üzgünüz! Zarar vermemek için çok dikkat etmiştik!"

Annesi içini çekti. "Biliyorum. Sorun değil. Yani aslında kötü oldu, bu en sevdiğim kumaşlarımdan biriydi ve gerçekten özel bir elbise dikmek için saklıyordum. Ama yapacak bir şey yok."

"Şey acaba..." Mae'in sesi titriyordu. "Acaba onu yıkasak geçer mi?"

Üzgün bir şekilde gülümsedi. "Hayır, ne yazık ki. Bu tür kumaşlar yıkanmaz, karahindiba lekesi de deterjansız çıkmaz. O da kumaşa zarar verecektir."

"Ah!" Kendimi tutamadım. Gözümden bir damla yaş yanağımdan aşağı yuvarlanıverdi. "Ben özür dilerim. Eğer ödemem

gerekirse..." Ne dediğimi bilmiyordum. Harçlığım bile yoktu. Böyle bir şeyin parasını nasıl ödeyecektim ki?

Mae öyle güçlü bir şekilde içini çekiyordu ki hastalanmış gibiydi. Onun bu hâli beni de etkiledi ve gözyaşlarım âdeta sel olup akmaya başladı, ses çıkarmasam da daha fazla konuşamadım, etrafımdaki her şeyi bulanık görüyordum.

Mae'in annesi kumaşı bir yana bırakıp kollarını açtı ve Mae tereddüt etmeden bir adımda kendini annesinin kollarına bıraktı. Ama annesi sadece bir koluyla ona sarılmıştı. Öteki kolu benim için hâlâ açıktı.

Ben de bir adım ilerledim ve sonra sıcak, güvenli ve güçlü bir kol beni sardı. Artık gözyaşlarım daha da hızlı akıyordu çünkü sanki bir anneyi ödünç almıştım, sadece bir anlığına. İçimde derinde bir yerde bir şey patlamış, dizlerimin bağı çözülmüştü ama Mae'in annesi beni sımsıkı tutuyordu.

Başka biri beni elimden tutup kaldırmıştı. Bu sefer tek başıma ayakta kalmak zorunda değilim. Manevi gücüme gerek yok, çünkü benim yerime başka biri güçlü duruyor.

Ne güzel bir rahatlama.

14

Mae'in annesi bizi affetti. Bize sarılmadan önceki kısacık anda kendimi artık en yakın arkadaşım olmadığında, yeniden yapayalnız bir başıma kaldığımda üzülmeyeceğime ikna etmeye çalışıyordum. Nasılsa yıllardır böyle yaşamıştım; tekrar yapabilirdim, değil mi?

Ama yalnız kalmak zorunda olmadığımı bilmek, affedildiğimi ve hâlen Mae ile oynayabileceğimi, ailesi ile zaman geçirebileceğimi bilmek beni rahatlattı. Bu sefer rahatladığım için ağlıyordum. Üstelik bu olanlardan sonra kendimi iyice Mae'in ailesinin bir parçası gibi hissediyorum. Beni olduğum gibi kabul ettiler.

Neredeyse her gün, günün yarısını onların evinde geçiriyorum. Fakat akşam yemeğine kalmamaya özen gösteriyorum çünkü eve dönmezsem babam yemek yemeyi unutuyor. Mae'in ailesi birlikte o kadar çok şey yapıyor ve vakit geçiriyor ki bunun etkisiyle ben de babamı benimle bir şeyler yapmaya zorluyorum. Ama bu hiç de kolay değil; onun yapması gereken bir sürü iş var ve görünen o ki benimle Scrabble oynayacak ya da bir yürüyüşe çıkacak kadar bile vakti yok.

"Şaka mı ödül mü?" oyunu hakkındaki cevabı tam da düşündüğüm gibi oldu. "Hayır, Calypso, ben bunu onaylamıyorum."

"Ama, Maelerle birlikte olacağım," dedim. "Christopher ve babası da bizimle gelecek."

Başını hayır anlamında iki yana salladı. "Bu geleneği sevmiyorum. Ayrıca eve bir kova şekerle dönmen senin için de hiç iyi bir şey değil."

Bu hiç de umurumda değil, diye düşündüm. Daha önce bir kova dolusu şekerim hiç olmadı. "Lütfen, baba..." Çok eğlenceli. Aslında çok da gitmek istemiyordum ama o hayır dedikten sonra daha çok istemeye başladım.

"Çok istiyorsan bir bal kabağı süsleyebilirsin," dedi. "Ondan bir zarar gelmez." Sonra kütüphanesine girip kapısını kapattı. Konu kapanmıştı.

Mae tek kelimeyle hayal kırıklığına uğradı. "Babamın da geleceğini söyledin mi?"

"Evet, yine de hayır diyor."

Yüzü asıldı. "Baban da bazen biraz...

"Biraz ne?"

Garip bir şekilde kem küm ediyordu. "Biraz...Yani, hiç eğlenceli bir şey yapıyor mu?"

Evet, tabi ki yapıyor, demek için ağzımı açtım. Birlikte bal kabağı süslemeyi önermişti; (Gerçekten de birlikte mi yapacaktık yoksa benim tek başıma yapmam mı gerekiyordu?) Mutfak dolaplarında yiyecek bir şey bulmak için dolapları boşaltarak benimle oyun oynayabilirdi; sonra beni pizza yemeye dışarı götürürdü...

Bu sefer kelimeler boğazımda takılı kaldı. "Yani," dedim rahatsız bir şekilde, "eğlenceli olabilir aslında, ama yapması gereken çok işi var."

İlk dönemin son cumartesi günü Mae'le birlikte yazı evimizde ilk buluşmamızı gerçekleştirdik. Ev henüz tam olarak bitmemişti, ama en azından artık yerde rutubet yoktu, duvarları da boyamıştık. Mae'in babası bir yerlerden artık bir halı parçası bulmuş, bizim evimizin ölçülerine göre kesmişti, bu yüzden yer de çok

rahattı. O gün hava çok serin değildi ve üşütmeden evde bir saat kadar çalışabileceğimizi düşündük. Küçük kapımızı kapattıktan sonra Mae ile bakışıp perdelerimiz ve yastıklarımızla çevrili kendi mekânımızda birbirimize gülümsedik. Bu yaz harika olacaktı.

"Sana şeker getirdim," dedi, elinde bal kabağı desenli, kâğıt bir kese tutuyordu.

"Keşke bizimle gelebilseydin, bunun iki katı olurdu!" Bir tane lolipop uzattı. "Şeker zihni açar."

Lolipopu ağzıma götürürken, "Teşekkürler," dedim ve sert kapaklı defteri açtım. "Hadi, başlayalım." Hikâyemizin üzerinde deli gibi çalışıyoruz. Şimdiden yirmi iki sayfa oldu ve benim ilk fikrim olan nükleer savaştan kurtulan kız hikâyesinden çok daha ileri taşındı. Fransa yakınlarında radyasyondan etkilenmemiş bir bölge uydurduk. Burası Cornwall'daki Eden Projesi gibi büyük bir sığınaktı. Ana karakterimiz, Persephone ya da kısaca Sephy tehlikeli sulardan geçerek buraya seyahat ediyor, bunun için bir gemi çalıyor hatta neredeyse köpek balıklarına yem oluyordu. Bu noktada yeni bir tür köpekbalığı icat etmemiz de gerekmişti çünkü İngiliz Kanalı'nda aslında köpek balıkları yok, ama hikâyemizdeki dram için olmaları gerekiyor.

Bundan daha heyecanlı olan ise Mae kitabımızı internette nasıl yayınlayabileceğimizi öğrenmişti. Anlaşılan bu iş o kadar da zor değildi. Epik hikâyemiz *Armageddon'dan Sonra* ile bir deneme yaptık. "Armageddon" dünyanın sonundaki savaş demekti, o yüzden başlığımız çok akıllıcaydı. Mae annesini kendi adına hesap açmak için ikna etmişti, çünkü bunun için on sekiz yaşından büyük olmak gerekiyordu. Mae öykümüzü bana gösterdiğinde çok heyecanlandım, gerçek bir internet sitesindeydi. Kapağına da Mae'in annesinin çektiği karanlık bir ormanın fotoğrafını koyduk, fiyatı da elli pens oldu, çünkü çok kısa bir hikâyeydi. İki

gün boyunca acaba biri hikâyemizi alacak mı diye sabırsızlıkla bekledik. Hiç kimse almadı.

Mae bana moral vermeye çalışarak, "Tabi bunun için reklam yapmamız lazım," dedi. "Kimse onu oraya koyduğumuzu bilmiyor ki. İnsanlara kitabımızı almaları için duyuru yapmalı, mesaj göndermeliyiz. Belki ilan bile bastırabiliriz."

Bu tip reklam işlerini öğrenmek istediğimden pek emin değilim. Ben sadece hikâye yazmayı seviyorum. Yazdıklarımızı internete koymanın gerçekten de uğraşımıza değip değmediğini düşünmeye başlamıştım. Ama birkaç gün sonra Mae yüzünde güller açarak okula geldi.

"Biri satın almış!" dedi.

"Yok canım!" dedim. "Uyduruyorsun!"

Ama uydurmuyordu. Orada bizim hesabımızda bir ödeme görünüyordu. Birden içime mutluluk doldu. Artık gerçek birer yazar idik!

"Umarım beğenmişlerdir," dedim, o kadar gururluydum ki bunu okuldaki herkese anlatmak istiyordum.

Mae "Tabi ki beğenecekler," dedi. "Muhtemelen kitabın geri kalanını okumak için sabırsızlandıklarını söyleyen yorumlar yazmışlardır."

O kadar heyecanlıydım ki okuldan sonra eve gelir gelmez olanları anlatmak için babamın çalışma odasına daldım.

"Baba!" dedim. "Bil bakalım ne oldu?!"

Zamanlamam kötü olmuştu. Bilgisayar açıktı ve babam ekrana bakıyordu.

"Şimdi olmaz, Calypso," dedi, yüzüme bakmamıştı bile. "Çalışıyorum. Bu editör ne dediğini bilmiyor."

"Ama baba!" dedim tekrar. "Ben artık kitapları yayımlanan bir yazarım!"

Bu ilgisini çekmişti. Başını çevirip baktı. "Ne dedin?"

"Ben kitabı yayımlanmış bir yazarım," dedim. "Yani öyle bir şey işte. Mae ile birlikte yazdığımız bir hikâyeyi internete koyduk ve biri satın aldı!"

Bana çok uzun gelen bir süre gözlerini bana dikip baktı. Yavaşça başını salladı. "Biri satın aldı derken neyi kast ediyorsun?" Sesi bir garipti.

Bir sandalye çekip masasının karşısına oturmak istedim ama başka bir sandalye yoktu, ben de masanın ucuna iliştim.

"Mae bilgisayarda bu işi nasıl yapabiliriz öğrendi," dedim babamın bilgisayarına bakarak. Editörden gelen mail ekrandaydı, görünene göre bir sürü madde işaretlenmişti. "Bu hikâyeyi birlikte yazdık ve bu işi ciddi ciddi yapabilir miyiz görmek istedik, yani işte satabilir miyiz diye merak ettik. Bu yüzden de ilk bölümü insanların e-kitap alabildikleri bir siteye yükledik ve biri satın aldı! Sadece elli peniydi, fazla bir şey değil ama hiç yoktan iyidir hem belki hikâyemiz bittiğinde milyonlarca insan satın alacak ve biz zengin olacağız! Benim de kendime ait bir bilgisayarım olacak ve yeni bir araba alabileceğiz, tatile gidebileceğiz!" Aslında ağzımdan çıkan kelimeler otomatiğe bağlanmıştı, "Yurt dışına bile gidebiliriz! Hatta ev için bir yardımcı tutabiliriz! Temizlik yapması için!" Durdum, nefes nefeseydim, gelecek için çizdiğim resmin etkisiyle ışıldıyordum.

Sonra babamın yüzünü gördüm.

"Sorun ne?"

Bir yeri ağrıyor gibi görünüyordu, kaşları sert bir şekilde çatılmıştı ve dudaklarının rengi kaçmıştı.

"İyi misin?"

Sanki konuşamıyordu. Yanağı seğiriyor, çenesini ve dişlerini sıkıyordu. Bir çeşit hırıltı duyuluyordu gibiydi.

Sonunda homurdanarak konuştu, "Hikâyeyi internete koydunuz demek? Biri de bunu okumak için para ödedi? Yani bir yayıncı değil?"

"Ah hayır!" dedim gülerek. "Hayır, öyle bir şey değil. Biz sadece hikâyemizi yükledik ve biri de onu indirdi. Bilgisayarına, telefonuna ya da başka bir şeye. Bunu yapabilmek için de elli peni ödediler. Tam olarak yayıncılık işi sayılmaz. Ama bir anlamda o siteye koyarak yayınlamış olduk. Anlarsın ya!"

Uzun bir sessizlik oldu. Bana dediklerimden tek bir kelime anlamamış gibi gelmeye başlamıştı. Babam kâğıtlarla yaşıyor. Mae ile benim yaptığım şey ona uçan arabayı icat etmek kadar garip gelmiş olmalı.

Ilk satışımız için duyduğum sevinç ve heyecan giderek azaldı. Uzun zamandır istediğim bir şeyi başarmış olmanın sıcaklığı kayboldu.

"Her neyse," dedim sonunda, masadan indim; popom uyuşmuştu, ovaladım, "Sadece sana anlatmak istemiştim. Ben gidip ödevlerimi yapayım." Kapıdan çıkarken, "Bir fincan çay ister misin?" diye sordum.

Ama o, masada az önce oturduğum yere bakıyordu ve bir heykel gibi hareketsizdi. Kızgın görünmüyordu. Acı çekiyor gibiydi, sanki kötü bir hatırayı hatırlamıştı ya da çok kötü bir kaza görmüştü. Dudaklarımı ısırdım. Ona kendisini kötü hissettirmiş olmalıyım ama bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum. Mutfaktan dönerken aklıma bir şey geldi ve odasına koştum. Gözlerinde yaşlar vardı. Evet, gözyaşları.

Doğruca odama gittim ve yatağıma oturdum, titriyordum. Dışarıdan Bonfire Gecesi'nin başladığını haber veren havai fişek

seslerini duyuyordum ama gidip camdan bakmak bile içimden gelmiyordu.

Babam ağlamazdı. Hiç. Demek ki çok ama çok kötü bir şey yapmıştım.

15

Ertesi gün okulda işler daha da sarpa sardı. Mae'in yüzünden okuyabiliyordum: Dudakları titriyordu, gözleri de gözyaşlarıyla parıldıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum cevabını duymaktan korkarak.

Kolumdan çekip beni sınıfın köşesine götürdü. Normalde burada oturmuyoruz, birazdan birisi gelip sırasından kalkmamızı isteyecekti. Zihnimde *Yeşil'in Kızı Anne* oynuyordu: Anne'nin talihsiz bir çay partisi verdiği ve Diana ile arkadaşlığının yasaklandığı sahne.

Mae'in elini yakaladım. "Ne oldu?" diye sordum umutsuz bir fısıltıyla. "Perişan görünüyorsun. Artık arkadaş değil miyiz?" Birden başka bir düşünce dank etti. "Mae yoksa kanser oldun ve ölecek misin?"

Onu da tıpkı annemi kaybettiğim gibi kaybedecek miydim? Ciğerlerimdeki tüm hava boşalmıştı.

"Daha beter," dedi Mae ve yutkundu. "Hikâyemize bir yorum yazılmış."

"Ne yazılmış?"

"Yorum. Hikâyeyi alan kişi yazmış."

Ancak bir müddet sonra dediklerini anlayabildim. Önce içim biraz rahatladı. Kanser değildi! Ayrılmayacaktık!

"Nasıl bir yorum?"

"Çok kötü." Birden gözünden yaşlar akmaya başladı. "Ah Calypso, çok kötü şeyler söylemiş."

"Nasıl şeyler?"

"Elli peniye değmez demiş. Çok kötü yazılmış demiş, hayatının geri alamayacağı beş dakikası olduğunu yazmış. Üç yaşında biri tarafından yazılmış gibi görünüyor, demiş..." Mae şimdi hıçkırıyordu.

İçim ürpermişti, yine hasta gibi hissediyordum. "Bu korkunç bir şey."

"Sana anlatmak istemiyordum," dedi. "Yorumu silmeyi denedim, ama site buna izin vermiyor. Ah Calypso! O yorumu okuyan kimse hikâyemizi almaz!"

Kararlı bir sesle "Onu oradan kaldıracağız," dedim. "Siteden bölümü kaldırırsak yorum da silinecektir. Sonra hikâyemizi siteye tekrar yüklemeden önce mükemmel hâle getirene kadar üzerinde çalışacağız."

Mae sefil bir hâlde "Çalışmalı mıyız bilmiyorum," dedi. "Ya insanlar hikâyenin o hâlini de beğenmezse?"

"Herkesi memnun edemezsin," dedim. "Ayrıca bu bizim ilk kitabımız. Öğrenmeye devam ediyoruz. İkincisi daha iyi olacak, üçüncüsü ise daha da iyi."

"Ben yazmaktan vazgeçmeliyiz diye düşünüyordum." Mae ümitsizliğe kapılmıştı.

"Saçmalama!" dedim, öte yandan bu düşüncesi beni korkuttu. Ben yazı saatlerimizi iple çekiyorum. O olmazsa yine tek başıma yazmak zorunda kalacağım, hâlbuki bu işi iki kişi birlikte yapmanın ne kadar eğlenceli olduğunu daha yeni öğrendim.

Konuşmamıza devam edemedik. Çünkü kızgın iki sınıf arkadaşımız tarafından oturduğumuz sıradan kovalandık ve ders başladı.

Mae öğle arasında bilgisayar odasında bana yorumu gösterdi, ne demek istediğini anladım.

Bu 5000 kelimenin önemsizliğini fark etmiş olsaydım ne paramı ne de zamanımı harcardım. Doğrusunu isterseniz bedava olsa bile kimseye okumasını tavsiye etmem. "Armeggeddon'dan Sonra" *sahip oldukları yetenekten fazlasını düşleyen iki yazara ait fazla iddialı bir başlık. Dili çok çocukça ve hantal, olay örgüsü saçma ve karakterler sıkıcı. Okumam beş dakika sürdü. Geri alamayacağım beş dakika. Tuvalette ya da kedimin kumunu temizleyerek daha verimli geçirebileceğim beş dakika. Hikâye üç yaşında biri tarafından yazılmış gibi ve kendi kendine yayıncılığın neden gerçekten kötü bir fikir olduğunun âdeta kanıtı.*

Ekrana, kin dolu, hain kelimelere baktım.

"Vay be!" dedim. "Gerçekten nefret etmiş." Midemde sıcak, sıkıcı bir his vardı. Sanki aşırı bir tepki göstermenin eşiğindeydim de ne yapacağımı bilemiyordum.

Bir kitap yorumu. Kanser değil ya da arkadaşından ayrı düşmek demek değil. Hiçbir şey. O hissin yükselip içimden çıkmasına izin verdim ve güldüm. Güldüm.

"O gerçekten hikâyemizden nefret etmiş!" diye bağırdım. "Onun yerine tuvalette olsaymış!"

Bay Simmons yanımıza geldi, endişeli görünüyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Gülüyor muyum ağlıyor muyum anlayamamıştı.

"Sorun yok!" diye haykırdım. "İyiyiz! Bizim için kötü bir yorum yazıldı da!"

Mae bana delirmişim gibi bakıyordu.

Bay Simmons bir rahatlamayla gülümsedi, "Durumu iyi karşılamışsın gibi görünüyor."

Nedense bu beni daha çok güldürdü. Mideme kramplar girdi, kollarımı etrafına sarmıştım.

"Calypso, sakinleş," dedi Mae. Sesinde panik vardı.

Denedim. O kadar güldükten sonra normale dönmek zordu ve uzun sürdü. Beş dakika geçtikten sonra bile hâlâ refleks olarak kıkırdıyordum, hani durup dururken nereden geldiğini bilmediğiniz bir kıkırdama. Bay Simmons masasına geri döndü, şaşırmış vaziyette başını salladı.

Mae pek gülmemişti. "Calypso bu gerçekten çok tuhaftı. Artık iyi misin? Her şey okey mi?"

"Babam bu kelimeden nefret eder," diyerek ona içimi döktüm. "Ama ben çok seviyorum. Okey, okey, okey! Âdeta yankı yapıyor!"

"Calypso..."

"Of Mae, tamam her şey yolunda. İyiyim işte, her şey okey!" Tekrar kıkırdadım. "Hani bazen gülmezsen ağlayacak gibi olursun ya, bu öyle bir şey işte. O anlardan biri. Gelsene. Her şeyi kapatalım. Bir an için bir şey düşünmeyelim."

"Tamam..." dedi Mae yavaşça. Hesabımızdan çıktı ve internet tarayıcısını kapattı. Ara ara endişeli bakışlarla beni süzüyordu. "Böyle olduğun zaman... Yani beni biraz korkuttun. Artık normale dönebildin değil mi?"

"Normal?" dedim, tuhaf bir şekilde başım dönüyordu. "Ben hiç normal olmadım, bunu bilmiyor musun? Ailemdeki hiç kimse, hiçbir zaman normal olmadı. Babam kesinlikle normal

değil. Kim limonlar hakkında yazar? Annem de normal değildi. Sanatçıydı. Manzara ve gökyüzü resimleri yapardı, fakat bir de senin göremeyeceğin şeyleri resmederdi. Bir tanesi çatı katında duruyor, adı *Çaresizlik*. Simsiyah tuvalin üzerinde kırmızı ve gri, küçük iğne deliği gibi noktalar var. Bir tane de *Mutluluk* adında bir tablo yapmıştı, sapsarı. Üzerinde parlak simler var. Yani demek istediğim ben bile o resmi yapabilirdim. O resim bir zamanlar Ulusal Galeri'de bir sergideydi, insanlar inanılmaz olduğunu söylemişlerdi. Ama bu tam bir çılgınlık." Aklıma bir şey geldi. "Beni dinlesene, bugün okuldan sonra neden bize gelmiyorsun? Gelip evimi görürsün. Beraber çatı katına çıkarız. Sana annemin tablolarını gösteririm!"

Mae gerçekten paniklemişti. "Bugün olmaz Calypso. Ayrıca oraya nasıl geleceğim ki?"

Heyecanla, "Benimle beraber servisle!" dedim. Birdenbire aklıma işte bu harika fikir gelmişti. "Hadi, çok eğlenceli olacak! Seni gizlice servise bindiririz, benim koltuğumun altına saklanırsın!" Tekrar kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum.

Mae ayağa kalktı, sandalyesini öyle sert bir şekilde itmişti ki sandalye yere yuvarlandı. "Hayır, dur lütfen artık. İyice tuhaflaştın. Ben sınıfa geri dönüyorum."

Hayır, yanlış bir şey yapmıştım."Mae, gitme!" diye rica ettim. Çantamı kaptım ama sapları sandalyemin ayağına dolanmıştı, neredeyse düşüyordum. Ben çantayı sandalyeden kurtarana kadar Mae gitmişti. Panikledim. Ne olmuştu ki? Peşinden koştum, Bay Simmons uyarıcı bir ses tonuyla tam duyamadığım bir şeyler söylüyordu.

Mae günün geri kalanında benimle konuşmadı, bir süre sonra ben de ısrar etmekten vazgeçtim.Tek başıma okul otobüsüne binip eve geri döndüm.

16

Eve döndüğümde babam kütüphanesindeydi. Tabii orada olacaktı, hep orada. Önceki sevinç ve çılgınlık hissi gitti ve şimdi kendimi çok yorgun hissediyorum. Ya Mae benimle tekrar konuşmazsa? Buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Doğruca odama gitmek istemedim. Tek başıma kalmak istemiyordum. Bu yüzden kütüphanenin kapısını tıklattım.

Babam homurdandı, "Gir!"

Masasında bir yığın A4 zarf vardı, hepsi de patlayacak gibi tıka basa doluydu. Arada bir defterine bakarak hepsinin üzerine dikkatle bir şey yazıyordu.

Şaşkın bir vaziyette "Merhaba," dedim. "Bu ne?"

"Bu..." dedi babam, ağzı kulaklarına vararak "Benim kitabım. Çıktısını aldım ve kitapçık hâline getirdim, artık yayıncılara gönderilmeye hazırlar!"

Kaşlarımı öyle bir kaldırmışım ki neredeyse alnımdan saçlarıma değeceklerdi.

"Vay be!" dedim. Çok şaşkındım. Ona kitabın biteceğine ve bu evden çıkabileceğine inanamadığımı söyleyemezdim. "Başardın."

"Biliyorum." Bana baktı. "İkimizin de eserleri yayınlanmış olacak!"

"Aslında," dedim. "Bizimki biraz kötü oldu."

Artık kızgın ya da üzgün görünmüyordu, ama sanki ilgisini çekmişti. Bu yüzden ona hikâyemize yazılan korkunç yorumu anlattım.

"Ah Calypso!" dedi, sesi gerçekten sempatik geliyordu. "Çok üzgünüm. Bazı insanlar gereksiz yere memnuniyetsizdir."

O kadar ilgili davranmıştı ki gözlerim yaşardı. Boğazımın arkasındaki yumruyu alışkanlık gereği yutkundum.

"Bu kadar kırıcı olmasına gerek yoktu," dedim. "Ona göre olmadığını filan söyleyebilirdi."

Omuzlarını silkti. "Bazı insanlar başkalarına kötü şeyler söyleyerek kendilerini daha iyi hissedebiliyor. Ben bunu oldum olası anlamadım. Başka insanları yermek seni daha iyi yapmaz. Seni utandırmalı." Bana gülümsedi. "Akşam yemeğini dışarıda yiyelim mi?"

"Çok isterdim," dedim. "Ama gerçekten çok yorgunum. Canım bir şey yemek istemiyor."

"Saçmalık." Banyoya girmem için beni yukarı gönderdi ve sonra yatağıma kızarmış ekmeğin üzerinde peynir getirdi, bir fincan da sıcak çikolata. Bununla da kalmadı, yatağımın ucuna oturup bana Homeros'un *Odessa*'sından bir şeyler okudu. Yine küçük bir kız çocuğuymuşum gibi hissediyordum, tıpkı annemle babamın sırayla beni yatmaya götürdüğü ve bana kitap okuduğu günlerdeki gibi. Annem *Winnie-the-Pooh* ve *Gruffalo* gibi şeyler okurdu. Babam da Kipling'in hikâyelerini ve *Orman Kitabı*'nı.

Kendimi huzurlu, uykulu ve rahatlamış hissediyorum. Babama kütüphanedeki tuhaf hâlimi ve Mae'in artık benimle konuşmadığını bile anlattım. Anlayışlı bir şekilde başını salladı ve tabağımı, fincanımı alıp aşağı indirdi.

Geri geldiğinde, "Mae'in annesini aradım. Mae'in öğlenki davranışı nedeniyle üzgün olduğunu söyledi."

"Oh be!" Düşüncesi bile içimi rahatlatmıştı.

"Sanırım Mae'i biraz korkutmuşsun. Senin biraz şey davrandığını söyledi, vahşi." Bu kelime onun kafasını karıştırmıştı.

"Bilmiyorum," dedim. "Patlayacak gibi hissettim. Kendimi durduramadım, istesem de yapamadım."

Tekrar başını salladı ve "Mae'i buraya davet ettin mi?"

Utanmıştım. "Evet. Yani ettim gibi. Ona annemin resimlerini anlatıyordum..." Sonra sesim kısıldı. "Gelmesi şart değil tabii. Önce sana sormam gerekirdi."

Başını salladı. "Sorun değil. Her şey ayarlandı. Annesi yarın okuldan sonra ikinizi de buraya getirecek ve sonra saat beşte gelip Mae'i alacak."

Kalbim yerinden zıpladı. Mae bize gelecekti! "Teşekkürler, baba. Bu harika."

Bir an bana baktı. "Rica ederim. Son zamanlarda işler senin için zorlaştı, bu yüzden üzgünüm. Düzelti yapmakla meşguldüm ama şimdi daha çok zamanım var. Hem artık biraz paramız da var. Yiyecek için, kıyafet ve diğer şeyler için. Ayakkabıya ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Okul ayakkabılarım biraz ayağımı sıkıyor."

"Tamam işte. Hafta sonu gidip sana güzel bir çift ayakkabı alalım."

"Teşekkürler, baba." Göz kapaklarım o kadar ağırlaşmıştı ki kendiliğinden kapandılar. Belli belirsiz babamın ışığı kapattığını ve kapı kapanırken karanlıkta kaybolduğunu gördüm.

17

Mae'in bize geleceği fikri beni deliler gibi heyecanlandırıyor ama bunu saklıyorum, çünkü onu tekrar korkutmak istemiyorum. Dönüp bakınca kütüphanede neler olup bittiğinden tam olarak emin değilim. Vahşi, demiş Mae. Daha önce hiç vahşileşmedim. Çok garip hissettirdi; aynı anda korkutucu ve heyecan verici.

Ama bugün daha iyimser hissediyorum ve arkadaşım evime geleceği için çok mutluyum. Mae de yine eskisi gibiydi, barışmak için birbirimize kocaman sarıldık.

"Ben gerçekten çok üzgünüm," dedim.

Başını salladı. "Sorun değil. Annem belki de gerçekten yorulmuş olabileceğini söyledi. İnsanlar yorulunca garip şeyler yapabiliyor."

Gün, okulda geçmek bilmedi; hani zaman geçsin diye beklediğinizde geçmez ya. Bayan Spotlin nihayet dersi bitirdiğinde, gitmek için o kadar hevesliydim ki okul çantamı unutmuşum, öğretmenim beni geri çağırmak zorunda kaldı.

Yüzünde gülümseme ile, "Heyecan verici bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Sadece eve," dedim mutlulukla. "Mae ile birlikte. Mae bize geliyor."

Başını salladı, gülümsemesi daha da büyüdü. "Bunu duyduğuma memnun oldum. Böyle güzel bir arkadaş edindiğinden beri bambaşka biri oldun."

Dışarı doğru yürürken o kelimeler zihnime çivilendi sanki. Bambaşka biri. Mae ile tanıştığımdan beri farklı biri mi olmuştum? İçimde farklı bir şey hissetmiyorum ya da hissediyor muyum? Ben hâlâ benim, ama belki sadece biraz daha mutluyum.

Aslında, çok daha mutluyum. Mae farkında bile olmadığım bir boşluğu doldurdu.

Okulun kapısından annesinin arabasına yürürken Mae elimden tuttu, kalbimden şarkılar yükseliyordu. *Mae benimle birlikte eve geliyor. Mae benimle birlikte eve geliyor...*

Arabada Mae ve Christopher'ın arasına sıkışmış giderken endişelerim de yine su yüzüne çıktı.

"Benim evim sizinki gibi değil," dedim Mae'e. "Umarım üşümezsin. Sizinki gibi derli toplu da değil. Ayakkabılarını çıkarmana da gerek yok çünkü bizim sizinki gibi güzel halılarımız yok."

Mae gülümsedi. "Çok güzel olduğundan eminim. Hem senin de bir kütüphanen var. Benim yok mesela."

"Bak, bu doğru." Biraz daha iyi hissettim, araba durduğunda sabırsızlığım yüzünden neredeyse Mae'i arabadan dışarı iteledim.

Mae'in annesi hâlimize gülüp "İyi eğlenceler, kızlar. Beşte geleceğim tamam mı?" dedi.

Neşeyle "Tamam!" dedim. Sonra Mae'i kapıya giden yola doğru sürükledim ve nihayet anahtarımla kapıyı açtım.

Annesine el sallarken "Evin kendine ait bir anahtarının olması çok havalı," dedi, sesinde takdir vardı.

Kendimi epey önemli hissettim.

Kapıyı kapatırken "Baba!" diye seslendim, kapı kapanınca giriş loşlaşmıştı. "Biz geldik!"

Cevap yoktu ama bu şaşırtıcı bir şey değildi.

"Muhtemelen bir taslağa gömülmüş çalışıyordur," dedim. "İlk önce ne yapmak istersin?"

"Uuuu," dedi. Mae gözlerini fal taşı gibi açmış etrafa bakınıyordu. "Burası bir kitaptan fırlamış gibi."

Ben de etrafa bir göz gezdirdim. Ön tarafta kalan girişin yeri siyah beyaz fayanslarla döşeliydi ama uzun zaman önce çatlayıp kırılmışlardı. Merdivenlerde halı yoktu, ahşap basamaklar çok da düzgün olmayan bir şekilde yukarı doğru uzanıyordu. Annemin tablosu, şu tarlalı olan, duvardaki yerine geri dönmüştü. Gidip üzerindeki ışığı açtım ki Mae daha rahat görebilsin.

"Bu, annemin resimlerinden biri," dedim, o an gururla dolmuştum.

Mae resme baktı.

"Çok net göremiyorsun tabi," diye ekledim, "çünkü buradaki ışık çok yetersiz."

"Çok güzel," dedi. "Annen gerçekten yetenekliymiş."

Övgüsü içimi ısıttı. Annem yetenekliydi..

"O kadar güzel ki sanki ağlayacak gibi oldum," dedi.

Yüzüme bir gülümseme yerleşti. Bu, Mae'den gelebilecek övgülerin en büyüğüydü.

Merdivenlerin arka tarafına doğru elimle işaret ederek "Bu tarafta da mutfak var," dedim.

"Kütüphaneni görebilir miyim? Sadece sana ait olanı?"

"Tabii ki!" Merdivenleri ikişer ikişer çıktım. "Beni takip et!"

Sandık odasının kapısını açtığımda Mae bir iç çekti. Odanın üç duvarı kitap rafları ile çevriliydi ve rafların hepsi doluydu, hatta bazılarında iki sıra kitap vardı.

"Bunların hepsi senin mi?" Şaşkınlıkla nefes alıp veriyordu.

"Evet," dedim. "Gerçi birçoğu annemin eski kitapları, ben küçükken almış." Odama koşup baş ucumda duran fotoğrafı aldım.

Mae fotoğrafa bakınca gülümsedi. "Çok güzel. Saçları muhteşem."

"Büyüyünce benimkiler de öyle olur diye umuyorum," dedim.

Mae fotoğrafı geri verirken, "Ona çok benziyorsun," dedi.

"Gerçekten mi?" Yine içimde bir gurur hissi. "O da kitapları çok severdi, tıpkı bizim gibi. Bir sürü kitabı vardı. Bazıları burada, çocuk kitapları. Yetişkinler için olanlar aşağıda, babamın kütüphanesinde. Onları okuyabilecek yaşa gelmemi bekliyorlar."

Mae havayı koklarken "Buradaki bu koku ne?"

"Annemin yağlı boyaları," dedim. "Burası eskiden onun atölyesiydi. Paris'te bir sanat okuluna gitmişti annem."

"Sen de resim yapıyor musun?" diye sordu.

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Pek sayılmaz. Ben kelimeleri daha çok seviyorum."

Başıyla onayladı ve raflardaki kitapların adlarını okumaya koyuldu. "*Oz Büyücüsü*, *Polly Flint'in Gizli Dünyası*, *Küçük Beyaz At*... Bunların bazılarını hiç duymadım!"

Coşkuyla, "İstediğini ödünç alabilirsin," dedim. Yere, yanına oturdum. "Çok eski yıllıklar da var, yıllar yıllar öncesinden... Mesela 1980. Bak."

Mae rastgele bir tanesini çekti. "*Judy*" dedi. "Ooo, şu çizgi romanlara bak! Bale hakkındaymış! Daha önce hiç bale hak-

kında çizgi roman görmemiştim." Gözleri sayfanın üzerinde hikâyeyi takibe başladı.

Duyguları bir şişeye doldurup saklayabilmek isterdim, böylece ihtiyacınız olduğu başka bir anda onları yeniden hissedebilirdiniz. O anda hissettiklerim birkaç şişeyi mutluluğun parlak kırmızı, pembe ve turuncu helezonları ile doldurabilirdi. Mae burada, benim evimde, eskiden annemin odası olan kütüphanemde benimle birlikte oturuyor, sanki sihirli bir dünyadayız. Annemin bizimle olduğunu hissedebiliyorum kitaplarıyla, resimlerinin kokusuyla. O da Mae'i çok severdi, biliyorum. Yerde oturup kitaplara baktım. Kelimeler ve resimler hakkında sohbet ettik derken saatin kaç olduğunu unuttum gitti.

Mae yavaşça, "Kütüphanen için laptopumdan vazgeçebilirdim," dedi.

Gülümsedim. "Burası benim özel yerim."

"Diğeri nasıl?" diye sordu. "Babanın kütüphanesi?"

Ayağa kalktım. "Gel göstereyim!"

Biraz gerilmişti. "Baban kızmaz mı?"

Gülümsedim. "Eminim ki bir şey demez. Hem annemin diğer kitaplarına da bakabiliriz." Odamdaki kitapları, fotoğrafı ve annemin resmini Mae'le paylaştıktan sonra anneme ait diğer şeyleri de onunla paylaşmak istiyordum. "Hadi gel!"

Merdivenleri bir çırpıda indim, Mae arkamdan dikkatlice beni takip ediyordu.

"Baba!" diye seslendim. "Yanına gelebilir miyiz?"

Cevap yoktu, kütüphanenin ağır kapısını araladım.

"Ah!" Babam içeride değildi. Gözlerimi kırpıştırdım, kafam karışmıştı. Her zaman burada olurdu. Nereye gitmiş olabilir ki?

Masanın üzerindeki zarf yığını yerinde değildi. Sadece çoğu kısmı kullanılmış bir pul öbeği duruyordu. Tabi ya, postaneye gitmişti.

Mae onaylamaz bir tonda, "Baban sana haber vermeden mi gitmiş?" diye sordu.

Ciddiye almadan, "Muhtemelen bir yere benim için bir not bırakmıştır," dedim. "Sanırım postaneye gitti, yazdığı kitabın taslağını yayıncılara göndermek için."

"Hmm!" Sesi normale dönmüştü, "O zaman çok geç kalmaz."

"Hayır, zannetmiyorum." Odanın ortasına ilerleyip kendi etrafımda şöyle bir döndüm. "Ee, ne düşünüyorsun?"

Mae raflara bakıyordu. "Çok eski görünüyorlar. Neden raflarda kapaklar var?"

"Gölgelikler. Güneş ışığından kitapları korumak için," diye açıkladım. "Burayı görüyor musun?" Fransız pencereden ona kış bahçesini gösterdim.

Mae'in gözleri büyüdü. "Onlar limon mu? Ağaçların üzerindekiler?"

"Evet!" Kapının kilidini açtım ve bahçeye girdik. Limonların keskin kokusu sarhoş ediciydi. Içerideki hava ise sanki evdekinden daha ılıktı.

Mae sararmaya başlamış bir limona şaşkınlıkla uzanırken "Bilmiyordum, yani limonların ağaçta yetiştiğini biliyorum ama buralarda yetiştirilebileceğini bilmiyordum," dedi.

"Ilık bir ortamda tutman gerekiyor," dedim, ilk defa babamın takıntısından gurur duyuyordum. "Sıcaklıklar iyice düşünce evin içine alacağız. Ama sera, güneş ışığını tutabiliyor. Bu nedenle şimdilik hepsi iyi durumda. Çok güzeller öyle değil mi?"

"Muhteşem. Bizim evde de sera var," dedi. "Sence ben de orada limon ağacı yetiştirebilir miyim?"

"Neden olmasın?" dedim. "Babam geri gelince ona sorabilirsin. Limonlarla ilgili aklına gelebilecek her şeyi bilir."

Gülümsedi. "Bu harika olurdu!"

Kütüphaneye geri döndük ve bahçenin kapısını kilitledim. Mae, "Peki babanın ne tür kitapları var?" diye sordu, kapalı raflara bakıyordu.

"Ya, çoğunluğu çok eski kitaplar," dedim. "Bilirsin şu tozlu, sert ciltli olanlardan. Dickens ve diğerleri. Ansiklopediler, sözlükler ve eski atlaslar. Çok sayıda biyoloji ve seyahat kitabı da var. Limon bahsi geçen her şey, anlayacağın gibi araştırması için." Sırıttım. "Ama onun kitapları annemin kitapları kadar ilgi çekici değil. Annemin rafı sanırım şu taraftaydı. Sana göstereyim."

Aşağıdaki raflardan birinin gölgeliğindeki küçük sürgüyü çektim. Beni şaşırtarak kolayca açıldı. Daha sertler diye hatırlıyordum.

Ve sonra nefesim tıkandı, beynim durdu, Mae ufacık bir ses çıkardı.

"Kitaplar nerede?" diye fısıldadı.

Bense ne diyeceğimi bilemeden öylece baktım, bakakaldım. Daha önce rafları boydan boya dolduran kitaplar, annemin kitapları neredeydi; hiçbiri yoktu. Onların yerine raflarda limonlar vardı.

Her rafta, üst üste limonlar. Bazıları parlak, taze, belli ki yeni toplanmış; bazıları pörsümüş görünüyor, bazıları taş gibi sert. Bir gölgeliği daha açtım, sonra bir tane daha ve bir tane daha, ta ki tüm gölgelikler açılana kadar.

Hiçbirinde, kitap yoktu, sadece limonlar. Bir limon kütüphanesi.

18

Öylece dikilip açık raflara baktım. Kitapların yerine limonlar. *Limonlar*.

Mae komik bir şekilde kesik kesik nefes alıyordu. Sanki gülmek istiyormuş ama aynı zamanda korkmuş gibi. "Biliyor muydun?" diye fısıldadı.

Çok utanmıştım. O kadar utanmıştım ki içimden gülerek "Tabii ki biliyordum! Burada hiç kitaplar olmadı ki! Sana şaka yaptım! Limoni bir şaka!" demek geliyordu. Ama boğazımda tozla karışık ekşi bir tat vardı ve tek kelime edemiyordum. Zihnim bomboştu, beynim olanlara inanmayı reddediyordu. Gözlerim ise kupkuru olmuştu. Çünkü rafları o hâlde gördükten sonra gözümü kırpmamıştım.

Bir tıkırtı oldu, ön kapı açılmıştı. Girişten ayak sesleri geliyordu, portmantoya asılan kabanın hışırtısı. Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım çünkü boğazım tıkanmıştı ve Mae'in nefes alış verişi hızlanmıştı. Babam içeri girdi.

Hiçbir zaman babamdan korkmadım ama ona doğru dönerken içimde derin bir korku vardı. Bunu nasıl yapabilmişti ve nasıl benim haberim yoktu? Bu ne tür bir çılgınlıktı?

Rafların açılmış gölgeliklerini gördü, sarı raflar gözler önündeydi. Mae ve beni fark etti ve gözlerinde yakalandığını bilen bir ifadeyle şimdi ne yapacağını düşünüyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra gülümsedi ve "İkinize de iyi akşamlar. Okuldan geldiğinizde evde olamadığım için üzgünüm. Gününüz güzel geçti mi?"

Sesi gayet sıradan çıkıyordu. Bir an için olan biten her şeyi hayal ediyorum sandım. Ama sonra bir limona uzandım, hayır hepsi *gerçekti*.

Çatlayan bir sesle, "Baba, kitaplar nerede?" dedim.

"Kitaplar mı?" Gergin bir şekilde dudaklarını yaladı.

"Buradaki raflarda duran kitaplar. Neredeler?" Sesim giderek gürleşiyordu ve içimdeki sanki erimiş metaller birbirine kaynıyor, sertleşiyor, bir yumru hâline geliyordu.

"Ben... Şey, artık onlara ihtiyacım kalmadı."

Mae sanki donmuştu, bir heykel gibi, sadece gözleri ile bir babama bir bana bakıyordu.

"Onlara ihtiyacın kalmadı?" diye tekrar ettim. "Dickens, Jane Austen? Sherlock Holmes, Thomas Hardy?" Beynim tekliyordu tıpkı marş basmayan bir araba gibi. "*Dünya Atlası*, *Britannica Ansiklopedisi*'nin tüm sayıları? Annemin kitapları... Ben büyüyene kadar benim için sakladığın kitaplar?" Kelimeler boğazımı tıkıyor gibi hissediyor, ciğerlerime hava çekmeye çalışıyordum. "Nereye gittiler?" diye sordum, daha yüksek sesle. "Onlara ne yaptın?"

Babamın rengi atmıştı, hayalet gibi bembeyazdı. "Bak, Calypso," dedi. "Yere ihtiyacım vardı, limonlarım için." Raflara doğru koluyla bir işaret yaptı. Ağzında yarım bir gülümseme vardı. "Görüyorsun ya?"

"Kitaplar, baba." Çenemi sıkıyordum.

"Kitaplar kulübenin arkasında."

"Kulübe mi?" dedim, afallamıştım. "Bahçedeki kulübe mi?"

"Evet, kulübenin arkasında."

"Dışarıdalar mı?" Dediklerini algılayamıyordum.

"Kutudalar," dedi kendini savunarak ama gözlerinde suçluluk vardı.

"Ama dışarısı ıslak!" En son ne zaman bahçedeki kulübeye gittiğimi hatırlamıyorum, daha uzun zamandır etrafına da bakmamıştım. "Bunu ne zaman yaptın? Ne zamandır kitaplar dışarıda?" Midemdeki yumru ağırlaşıyordu ve çenem kızgınlıktan kasılmıştı, cevabını beklemedim. "Bunu nasıl yaparsın? Hepsi mahvolacak!" Annemin kitapları! Benim olacak olan kitaplar!

"Ama, limonlarım..." Eliyle yine rafları gösterdi. "Araştırmamın önemli bir kısmıydı. Anlıyor musun? Bunu yapmam gerekiyordu."

"Hayır!" diye bağırdım. "Hayır, anlamıyorum! Limonlar nasıl kitaplardan daha önemli olabilir?" Sesim iyice yükseldi. "Kitaplar her şeydir! Bunu biliyor olman gerek! Benim kendi kütüphanemi oluşturmama sen yardım ettin! Kitaplar bize sorular, cevaplar, arkadaşlar ve sihir verir! Benim annemin kitapları buradaydı, baba! Onun sevdiği kitaplar, ondan parçalar! Benim olacak olan, ona ait parçalar! Sen ise onları öylece alıp attın, yağmurda ıslansınlar, fareler kemirsin diye mi?" Çığlık atıyordum. "Onlar kitap! Bunlarsa sadece limon! Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?" Ağzımdan çıkan kelimeleri duyuyordum, hepsi o kadar saçmaydı ki içimden gülmek geliyordu. Ama çok çok kızgındım.

En yakın raftan bir tane limon aldım ve elimde tarttım.

Babam bana doğru bir adım attı, elini uzatarak "Bırak onu Calypso, lütfen!" dedi.

Limonu ona doğru fırlattım. Koluna çarptı, babam kendini geri çekti. Limon kuruyup sertleşmiş olanlardandı. Muhtemelen çarptığı yeri morartacaktı. Oh, canıma değsin. Bir limon daha

aldım, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Hepsini tek tek yere, duvara, çalışma masasına fırlattım. Bir tanesi kapıyı göçertti, taş kadar sertti. Başka bir tanesi bilgisayar ekranından sekti, monitör standın üzerinde sallandı. Bazıları çarpmanın etkisiyle patlıyor, inceden gri bir sıvı sızdırıyordu.

Kısa bir süre sonra oda ezilmiş limonlarla kaplanmıştı. Havası ise çürümüş, leş gibi meyve kokuyordu. Ama tekrar eden kâbuslar gibi raflarda hâlâ limonlar vardı.

Mae elleriyle ağzını kapatıp koşarak odadan çıktı.

Bense kendimi durduramıyordum ve kimse beni durdurmaya da çalışmıyordu bu yüzden raflar boşalana dek limonları fırlattım. Öyle kızgındım ki sonunda fırlatacak bir şey kalmadı ve sadece bağırabildim.

"Kitaplar nerede?" diye çığlık attım. "Onlara ne yaptın?"

Tabii ki cevabı biliyordum ama haykıracak başka bir şey yoktu. Ne tür bir insan kitapları atar da yerine çürük limonları kütüphanesine doldurur ki? Babama bağırmaya devam ettim, daha önce hiç kullanmadığım kelimelerle, vurucu, keskin, yaralayan kelimelerle. Kelimeler sanki ağzı kapatılamayan bir şişeden akan zehir gibi içimden taşıyordu. Artık içimde tutamıyordum. Son nefesim de olsa söyleyecektim. Kelimeler içimden taşıyor hiçbir ses çıkarmayan babama çarpıyordu. Babamın çıtı çıkmıyor, tepki vermiyordu.

Söyleyecek bir şey kalmayınca öylece ayakta dikildim ve babama baktım. Neden bilmiyorum, sanki küçülmüş gibi geldi. Biraz sararmış ve pörsümüş, tıpkı o korkunç limonları gibi. Deminden beri yere bakıyordu ama sessizlik olunca başını kaldırıp bana baktı. Korkmuş olduğunu görebiliyordum. Benden korkmuştu. O an ben de kendimden korkmuştum."Çok üzgünüm Calypso," diye fısıldadı. "Ne yaptığımı bilmiyordum."

Sanki ciğerlerimdeki tüm hava çekilmişti. O kadar fena hissettim ki bir süreliğine yere oturmak zorunda kaldım.

Neyden bahsediyordu? Benim babam nasıl olur da ne yaptığını bilmez?

O da yere oturdu, karışıklığın ortasına. Aramızda beş metre mesafe, sessizce oturduk, ta ki kapı zili çalana kadar.

Mae herhâlde bunu bekliyordu, çünkü kapı zilinin hemen ardından ayak seslerini duydum. Saat kaç olmuştu? Tabii ki annesinin gelip onu alması için henüz erkendi.

Girişteki holden mırıltılar geliyordu, sanki Mae ağlıyordu. Kendimi kötü hissettim. Gidip onunla konuşmalıydım ama o kadar ağırlaşmış hissediyordum ki hareket edemeyecektim. Hem bu olup biteni nasıl açıklayacaktım ki?

Mae'in annesinin içeri geldiğini duydum ama başımı kaldırıp da ona bakamadım.

"Aman Tanrım!" dedi, sesi arkadaşça çıkmıştı, "Burada ne oldu böyle? Durun bakalım nasıl toparlayabiliriz?"

Gözümün ucuyla annesinin babama doğru eğildiğini gördüm. "Merhaba" dedi. "Ben, Aiko. Mae'in annesiyim. Yardım etmeye geldim." Sesi komik bir şekilde normaldi, sanki bu tip şeyler her gün oluyormuş gibi.

Babamın bir şeyler söylediğini duyar gibi oldum. Yerdeki bir limona bakıyordum. Patlamamıştı; çok eski ve sert değildi. Parlak sarı renkteydi, içinin taze ve sulu olduğunu biliyordum. Mükemmeldi.

Mae'in annesi yanıma gelmeden birkaç saniye öncesiydi. "Merhaba, Calypso," dedi. "Beni dinle, neden bu akşam bize gelmiyorsun? Mae ile birlikte uyuyabilirsiniz."

Ona doğru dönerken boynum kıtırdadı. Kaskatı ve hasta gibiydim. Yorulmuştum. "Limonlardan bir kütüphaneydi," dedim.

Gözyaşlarım boşaldı, buna şaşırdım. Geldiklerini hissetmemişim.

"Kitapları atmış," diye fısıldadım, sesim yine gergindi.

"Biliyorum," dedi yumuşakça. "Üzülme, hepsini bulacağız. Tamir ederiz."

"Babamı da tamir edebilir misin?" diye sordum. *Onun neyi var?*

Bir an için durakladı. "Küçük adımlar," dedi ama bu bir cevap değildi.

Kalkmam için yardım etmesine izin verdim, babamın yanından geçip kapıya doğru yürüdük Mae orada yüzünde endişeli bir ifade ile bekliyordu.

Annesi, "Calypso bizimle beraber gelecek," dedi. "Şimdi ben onunla yukarı gidip ona bu gece ziyareti için birkaç parça eşya alacağım."

Mae hemen, "Ben de sizinle geleceğim," dedi.

Onu suçlayamam. Babam hâlâ kütüphanede, yerde oturuyordu. Kim böyle çılgın bir adamla, her yanı limon olmuş bir odada yalnız kalmak ister ki?

Mae'in annesi bana bir çanta hazırladı. Ben hiçbir şey yapmadan yatağın üzerinde oturdum. Toparlanırken bir yandan da neşeli bir tonda konuşmaya devam ediyordu. Sesi iyi gelmiş, beni biraz yatıştırmıştı. Sanki kafamdaki donuk şeyler yavaş yavaş eriyordu.

Çantam hazır olunca tekrar aşağı indik, kapıya çıktık. Arabaya bindim, güzel, sıcak, kurabiye gibi kokan arabalarına; ilk seferde çalışan, her seferinde çalışan arabalarına ve emniyet kemerimi bağladım. Mae de diğer koltuğa geçti, arada bana endişeli bakışlar atıyordu. Maelerin evine doğru yola çıkarken yağmur başladı.

19

Ne hissettiğimi anlatmam çok zor çünkü tam olarak ben de bilmiyorum. Bir yanım kızgın, bir yanım üzgün, bir yanım gülmek istiyor, bir yanım korkmuş. Babamı düşünmek istemiyorum, o çalışırken kütüphanesinde olduğum zamanları düşünmek istemiyorum. Tüm o kapalı gölgeliklerin ardında raflar dolusu limonların olduğu zamanları.... Kafasının içinde neler döndüğünü bilmek de istemiyorum, nasıl bir deli olabilir ki?

Kitaplara gelince... Onları düşünmek bana öyle büyük bir acı veriyor ki sanki nefesim kesiliyor. Annemin kitaplarını nasıl olur da atabilir? Bunu yapması için kendisine nasıl izin verir? Hiç mi bir şey hissetmiyor?

Mae'in ailesi bana karşı çok nazik. Babası Christopher'ı yarış arabalarıyla, trenleriyle ya da başka bir şeylerle oynaması için yukarı çıkardı, annesi de bana bir fincan sıcak çikolata verdikten sonra salonda oturup bir film izlememizi önerdi. Mae *Karlar Ülkesi*'ni izlemek istedi, ben daha izlememiştim. DVD'yi koydu ve kanepeye gömüldük. Sıcak çikolata içimi ısıtmıştı, boğazımdan yağ gibi akıyordu. Film de güzeldi ama ben o kadar yorgundum ki daha filmin yarısındayken uyuyakalmışım.

Sabah ayrı bir odada, yumuşacık bir yatakta, üzerimde bir yorganla uyandım. Yorganın üzerinde minik minik çiçek desenleri vardı. Yuvarlak kulpları olan beyaz bir şifonyer, açık mavi bir halı

ve köşede çam ağacından bir dolap vardı. Yatağımın yanındaki lambanın abajur kısmı beyazdı, üzerinde yeşil yapraklar... Daha önce bu odaya sadece bir kez girmiştim, Mae odadaki dolabın dibinde yeni çarşaf ararken, dışarıdaysa hâlâ yağmur yağıyordu. Cama vuran damlaları duyabiliyordum.

Kapı açıldı, Mae üzerinde sarı pijamalarıyla göründü.

"Merhaba," dedi. "İyi uyuyabildin mi?"

"Evet, teşekkür ederim. Galiba hâlâ yağmur yağıyor, değil mi?"

"Evet, hava durumuna göre bütün gün yağmaya devam edecekmiş."

Öylesine sohbet eden iki yaşlı gibiydik.

Okul için üzerimizi değiştirdik. İkiye bölünmüşüm gibi hissediyordum. Bir yarım her zamanki gibiydi, hatta mutluydu; Maelerin evinde yatıya kalmıştım. Diğer yarım ise cam bir duvarın arkasından bana sesleniyordu ama ses gelmiyordu. Bu yarım bana dün olanları hatırlatandı ama ben bu konuyla ilgili birşey duymak istemiyordum. Hiç olmamış gibi yapmak istedim.

Öğle arasından hemen önce Bayan Spotlin beni çağırdı. "Calypso," dedi, "zil çalar çalmaz Bay Gilkes'in ofisine gideceksin, tamam mı? Orada seninle konuşmak isteyen birileri var."

"Kimler var?"

Bayan Spotlin elini kolumun üzerine koydu ve bana arkadaşça baktı. "Endişelenme. Kötü bir şey değil. Ben de seninle geleceğim."

"Peki ya öğle yemeğim?"

"Kantin görevlileri senin için bir şeyler ayıracak."

Müdürün ofisine gittik ve kapıyı çaldık. Bay Gilkes kapıyı açıp "Merhaba, Calypso. İçeri gel," dedi.

Bayan Spotlin de yanımda olduğu için memnundum çünkü midem burulmaya başlamıştı. Bay Gilkes'in ofisinde iki kadın vardı. İlki uzundu, yarısı beyazlamış kahverengi saçları kabarıktı. Sapları tuhaf tasarımlı bir gözlük takıyordu, bana gülümsedi. İkinci kadın ise daha kısa ve topluydu. Gözlerinin etrafı kırışık, yüzü solgundu. O da gülümsedi ama sanki bakışında içimde bir şeyleri görmeye çalışan bir şey vardı.

Bay Gilkes bizim için birer sandalye ayarladı ve garip bir çember şeklinde oturduk.

"Şimdi," dedi Bay Gilkes, "Bu hanımlar sosyal servislerden geliyorlar Calypso. Dün evde bir şeyler olmuş, öyle değil mi?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Onlar da buraya senin iyi olduğundan emin olmak ve yardım edebilecekleri bir şey olup olmadığını görmek için geldiler."

Şimdi çok daha fazla gerilmiştim. Ya iyi olmadığımı düşünürlerse? Ne yapacaklar? Beni alıp götürecekler mi? Belki de iyi değilim. Belki içimdeki bu garip duyguların tedavisi için bir hastaneye filan yatırılmam gerekiyor.

Komik gözlüklü, uzun kadın "Benim adım Antonia," dedi. "Bu da meslektaşım, Sarah. Lütfen endişelenme, Calypso. Biz burnumuzu sokmak istemeyiz ama sana ve babana bu zor zamanınızda yardım edebiliriz." Bir an durdu. "Neler yaptığımızı sana anlatayım mı?"

Yakın bir zamanda yardım ettikleri başka bir aileden bahsetti. Baba bir araba kazasında ölmüştü ve anne öyle bir depresyona girmişti ki üç çocuğuna bakamaz hâle gelmişti. Antonia, anne için bir doktor bulmuştu böylece yavaşça iyileşmişti. Üç çocuk da günübirlik özel bir geziyle eğlence parkına gitmişti.

Kafam karışmıştı. Beni parka mı göndermek istiyorlardı? Çünkü ben o hızlı trenleri filan hiç sevmem.

Antonia, "Ama tabi ki her aile farklıdır ve biz birçok farklı yoldan size yardım edebiliriz. Sence ailenin yardıma ihtiyacı var mı?" dedi.

Dudaklarımı yaladım. "Aile" kelimeleri bana doğru gelmemişti. "Sadece ben ve babam var."

Antonia başını salladı. "Amcan, dayın ya da teyzen veya büyükannen, deden yok mu?"

"Evet, büyükannemler var," dedim. "Ama onlar Avustralya'da yaşıyor. Onları yıllardır görmüyorum."

Diğeri, Sarah, başını bir yana eğdi. Gözleri masmaviydi. "Duyduğuma göre kitapları çok seviyormuşsun, Calypso," dedi.

Şaşırdım. "Evet."

"*Matilda*'yı okudun mu?" diye sordu. "Benim en sevdiğim kitaptır."

Şimdi iyice şaşırmıştım, bir yetişkinin en sevdiği kitap çocuklar için yazılmış bir kitaptı. "Evet," dedim. "Ben de çok severim. Ama *George'un Harika İlacı* daha eğlencelidir."

Güldü. "Evet. Ve *Bay ve Bayan Kıl*."

Gülümsedim. "O da güzeldir."

"Şu anda ne okuyorsun?"

"*Çukurlar*," dedim. "Mae'den ödünç aldım. Gerçekten çok güzel. Kitaplarımızı değiş tokuş ediyoruz. *Anne Frank'ın Hatıra Defteri*'ni de ödünç vermişti."

Odadaki herkes bir ağızdan, "Ooo," dedi.

Sarah başıyla onaylayarak, "Muhteşem bir kitap," dedi. "Sen nasıl buldun?"

"Ben de sevdim," dedim. "Çok üzücü olduğunu düşündüm ama Mae gibi ağlamadım. O her şeye ağlıyor."

Sarah, "Mae, Calypso'nun en yakın arkadaşı," diyen Bayan Spotlin'e baktı.

"Ya, öyle mi," dedi Sarah, "çok iyi."

Antonia gözlüklerini burnunun üzerinde itti. "Calypso," dedi. "Bize dün neler olduğunu anlatabilir misin acaba?"

20

Mae, "Sen ne dedin?" diye sordu. Kantinde oturuyorduk, sadece ikimiz. Diğer herkes sınıflarına çıkmıştı ama ben öğle yemeğini kaçırdığım için Mae ile birlikte burada yarım saat oturmama ve benim için ayrılan yemeğimi yememe izin vermişlerdi.

Omuz silktim. "Sadece neler olduğunu. Yani sanırım. Her şey kafamın içinde biraz karışık, bilirsin işte."

Mae başını salladı. "Şimdi ne yapacaklar?"

"Babamla konuşacaklar." Bunu düşününce midem buruluyordu. "Bana doğruca bizim eve gidip babamla görüşeceklerini söylediler. Buraya gelmeden önce de onunla telefonda konuşmuşlar." Cebimin içinde bir kartvizit tutuyordum. Antonia'nın iş kartı, üzerinde telefonu yazılıydı. Kibarca, "İhtiyacın olursa ararsın," demişti. Ona ihtiyacım olduğunu nasıl anlayacaktım? Hem o ne yapabilir ki?

Eve gitmek istediğimden emin değilim, acaba Maelere gidip bir süre daha onlar da kalamaz mıyım diye merak ediyorum. Ama babam, ben olmadan ne yapar?

"Sence onlar..." Mae tereddüt ediyordu. "Sence onlar babanla ilgili bir sorun olduğunu mu düşünüyor?"

"Bilmiyorum."

Konuyu orada kapattık.

21

Eve gittiğimde babam kütüphanesinde değildi. Oturma odasındaydı, bu bana garip geldi, çünkü o odayı neredeyse hiç kullanmıyoruz. Oturma odası evin ön tarafında kalıyor, ön kapıdan girince hemen sağda; sokak kapısının iki yanında bulunan büyük pencerelerden biri bu odada, diğeri de kütüphanede. Bu pencerenin de önünde bir ağaç var. Kışın yapraklarını döktüğünde bile gölgesi yetiyor. Anlaşılan evimize düşen gölgeler çok.

Mae'in annesi de benimle içeri geldi. Bunu o teklif etmişti, benim de reddedecek cesaretim yoktu. Odada, üzerinde yeşil William Morris desenleri olan bir kanepe vardı, onunla bir örnek kumaşla kaplı bir de koltuk, koltuğun üzerinde de yumuşak, kocaman yeşil yastıklar. Perdeler açık yeşildi, duvarlarda krem rengi desenli duvar kâğıtları vardı. Şöminenin rafında şu eski taşınabilir saatlerden vardı, sessizce çalışıyordu ve Göller Bölgesi'nin resmedildiği iki tablo da saatin iki yanında asılıydı. Odada pek izlemediğimiz bir televizyon duruyordu, ama tozlanmıştı. Televizyon şimdi açıktı, kurt adamlar hakkında bir çocuk programı vardı. Sesi çok kısılmıştı. Bu yüzden ekrandaki konuşmalar kulağa fısıltı gibi geliyordu.

Annem bu odayı severdi. Akşamları yatmadan önce bu odada oturur, ya kara kalem çalışır ya da kitap okurdu. Kütüphanede gölgeliklerin ardında duran kitaplarını.

Bazen babam da burada oturur, ikisi de kendi işine odaklanırlardı. Odadaki tek ses, tek düze nefes alıp verişleri ve çevrilen sayfaların sesi olurdu. Legolarım, oyuncak arabalarım ve bebeklerim "fazla ses çıkardığı" için beni başka bir odaya gönderir, orada oynamamı söylerlerdi. Annem bana baktığında bakışları yumuşardı, sonra benimle birlikte gelir ve mutfakta trenlerle oynardık ya da bahçede resim yapardık.

Annem her zaman hayal kurma konusunda babamdan daha başarılıydı. Mae'in oyun evi için muhtemelen babamdan daha fazla heyecanlanırdı. Duvarlarına resimler yapıp bizimle evde oturabilirdi, komik şiirler uydurup kıkırdardı. Sanki o öldükten sonra hayatımızdaki tüm eğlence ve çılgınlık da kaybolmuştu. Yani iyi türden çılgınlıklar. Şimdi sanki babam tek başına deliriyordu.

Babam kanepenin yanındaydı, bir elini kanepenin arkasına atmıştı, sanki desteğe ihtiyacı var gibiydi. Yorgun görünüyordu.

"Calypso," dedi.

"Merhaba, baba." Dilim ağzımın içinde ağırlaşmıştı.

Mae'in annesine baktı.

Mae'in annesi, "Ben kalmayacağım," dedi. "Calypso onunla birlikte içeri gelmemi istedi."

"Her şey yolunda," dedi babam. Sonra bana dönüp "Biraz televizyon izleriz diye düşünmüştüm," dedi.

"Peki, olur."

Koltuğa oturdu ve bir anlık duraksamadan sonra ben de çantamı yere bırakıp kabanımı çıkardım.

"Herhâlde..." dedim Mae'in annesine.

Bana güven vermek ister şekilde gülümsedi. "İyi olacaksınız. Ayrıca sende numaram var, bir şeye ihtiyacın olursa ara lütfen."

Sonra gitti.

Ben de kanepeye oturdum. Babam televizyonun sesini açtı ve birlikte izledik. İki karakter kime güvenilebileceğini tartışıyordu. Sonra bir aile sahnesi geldi, baba çocukların yapmak istedikleri şeylere itiraz ediyordu.

Babam, "Neden dışarı çıkmalarını istemiyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum" dedim. "Bunu daha önce görmemiştim."

Biraz daha izledik. Karakterlerin bazıları kurt adamlara dönüştü. Babamın kaşlarının neredeyse alnına kadar yükseldiğini görebiliyordum.

Bölüm biterken, "Eveeet," dedi, "bu eğitici oldu." Sonra televizyonu sessize aldı ve "Calypso, konuşmamız gerek," dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Ona bakmak bile çok zordu.

"Bugün sosyal hizmetlerden birtakım kişiler gelip benimle konuştu. Anladığım kadarıyla seninle de konuşmuşlar."

"Evet, okulda."

"Ne düşündün?"

Kafam karıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onların yardımcı olabildiğini düşündün mü?"

"Yani... Sanırım." Yine de bu iyi bir cevap değilmiş gibi geldi. Televizyon ekranında başka bir programın fragmanı dönüyordu. Zayıf bir şekilde, "İyi insanlardı," diye ekledim.

Başıyla onayladı. "Benim terapiye gitmemi istiyorlar."

"Terapi mi?"

"Onlar... Birileriyle konuşmam gerektiğini düşünüyor. Annen hakkında." Yutkundu.

Hiçbir şey söyleyemiyordum. Bu yüzden mi bu odadaydı, annemin odasında? Onu düşünmek için mi? Onun kitaplarını attığı için üzgün müydü?

Devam etti, "Sanırım haklılar. Ben bir süredir içime kapanmıştım. Kendimi korumak için, bilirsin."

Bilmiyordum. "Eee...

"Belki biriyle konuşmanın zamanı gelmiştir."

Boğazımda yine o yumru. Neden benimle konuşamıyordu? Her şey nasıl bu kadar sarpa sarmıştı?

"Yakın zamanda başka bir toplantı olacak," dedi. "Hepimiz bir odada oturup planımızı konuşacağız."

"Biliyorum, bana anlattılar."

Bana doğru uzandı, dirseklerini dizlerine dayamıştı. "Calypso, ben çok üzgünüm. Kitaplar için, aslında her şey için. Ben bir süredir bencildim. Sana iyi bakamadım."

Ellerim gergin bir şekilde kucağımda duruyordu. Benimle bu şekilde konuştuğu için şükretmeliydim. Sözleri güven vermeliydi ama korkmuş hissettim. Babam normalde böyle şeyler söylemez. Ve bu ses tonuyla, kırılgan olduğunu kendinden emin olamadığını söyleyen ses tonuyla, konuşmaz. Dahası olduğumuz yerde, oturma odasında, annemin odasındaydık ve bu da yanlış geliyordu.

Bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissediyordum, düşmemek için elimden tutan bir şey yoktu.

Keşke o limonları hiç bulmasaydım.

22

Mae sakin dış görünüşümün altındakileri de görüyordu. "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"Hayır, değilsin."

"Peki, madem iyi olmadığımı biliyorsun neden soruyorsun?" diye parladım.

Minik bir iç çekiş. "Biz birbirimize benziyoruz Calypso, seni biliyorum. Kalbinde ne varsa bana anlatabilirsin."

Gözlerimi ovaladım. Dersteydik, sütun grafik çiziyorduk. Ben grafiğimi çoktan çizmiştim, renklendirmesi kalmıştı bir tek.

"Bir sürü şey değişiyor," dedim. "Ben değişikliği sevmiyorum."

"Kötü şekilde mi değişiyor?" diye sordu Mae, kendi grafiğine odaklanmıştı.

"Bilmiyorum! Belki de!"

"Her şey değişir," dedi Mae. "Annem, bazı şeylerin uzun süre aynı kalması iyi değildir der."

"Nedenmiş o?"

Tereddüt etti. "Tam olarak bilmiyorum. Ama her şeyin ortaya çıkması iyi oldu öyle değil mi?"

"Öyle mi? Şimdi ne ummalıyım bilmiyorum. Babam daha farklı mı olacak? Ben daha farklı mı olmalıyım?"

Mae bana bakarak gülümsedi. "Farklı olma. Ben bunu istemem!"

Sözleri beni rahatlıyordu ama sonra Antonia'nın dediği bir şeyi hatırladım. "Benim genç bakıcılar grubuna gitmemi istiyorlar."

"O ne?"

"Ebeveynlerine bakan çocuklardan oluşan bir grup."

Mae'in kaşları belli belirsiz çatıldı. "Nasıl yani, onlara bakan mı?"

"Emin değilim. Yemek yapan, çamaşır yıkayan... Anne babasının yemek yiyip yemediğini ya da düzgün giyinip giyinmediğini kontrol eden, gibi şeyler...

Gözlerini bana dikmiş bakıyordu. "Bunları baban için yapman gerekiyor mu?"

Tereddüt ettim. "Genellikle kendi akşam yemeğimi kendim hazırlıyorum," diye itiraf ettim kısık sesle. "Babam çok meşgul olduğu için yemek yemeyi unutuyor." İçimi bir şüphe kapladı. Gerçekten çalışıyor muydu? Yoksa çalışıyormuş gibi mi yapıyordu? "Sonra çamaşırları yıkıyorum ve seriyorum. Babama çay yapıyorum. Ama onu giydirmem filan gerekmiyor. Yani demek istediğim o *hasta* değil. Yani bildiğimiz hastalar gibi değil, ama normal de değil, her neyse."

Lafa nasıl devam edeceğini bilmiyor gibiydi. "Hiç bahsetmedin. Zor değil mi, yani tüm bunları yapmak? Ben nasıl yemek pişirileceğini bile bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum aslında," dedim. "Genellikle yiyeceklerimi fırında ya da mikrodalgada ısıtıyorum. Yine de yumurta yapabilirim, çırpılmış, haşlanmış filan bilirsin işte. Ayrıca omlet yaparken içine bir sürü şey koyabilirsin."

"Vay be!" Mae mavi bir kalem alıp grafiğini boyamaya başladı. "Yani, gidip böyle şeyler yapan çocuklarla tanışacaksın. İlginç olabilir."

"Evet, yeni insanlarla tanışacağım için biraz gerginim," dedim. "Ama gitmek istemediğimi onlara nasıl söyleyebilirim ki?"

"Peki ya kitaplar?" diye sordu Mae.

Hangilerini kastettiğini anlamıştım. Annemin kütüphanedeki kitapları, babamın raflardan indirip yerlerine limonlar koyduğu kitapları. Kitaplar kulübenin arkasında, demişti.

Henüz bakmaya cesaret edememiştim. Yapamıyordum. Onlarla ilgili düşünceler canımı çok acıtıyordu. Bu aptalcaydı belki, dışarıda kaldıkları süre uzadıkça daha çok zarar göreceklerdi. Ama zaten aylardır dışarıdaydılar, değil mi? O limonların bazılarının hâllerine bakılacak olursa... O hâle gelene kadar belki altı ay geçmişti. Belki de bir yıl.

Bununla yüzleşmeye henüz hazır olduğumdan emin değilim.

Omuz silktim. "Yakın bir zamanda çaresine bakacağım."

Mae dudağını ısırdı ama bir şey demedi.

23

Babam evde bir şeyler yapmaya başladı. Bir gün okuldan geldiğimde onu yatak odalarını süpürürken buldum. Bunu en son ne zaman yapmıştı hatırlamıyorum. Ayrıca buzdolabında yemek vardı. Çok sağlıklı şeyler değil belki ama en azından her gün ne yiyeceğimi düşünmeme gerek kalmıyordu.

Yine de biraz kaybolmuş gibi. Odadan odaya bir şeyler taşıyor, sonra her şeyi geri götürüyor. Şimdi kitabını bitirdiği için kendi kendine ne yapacağını bilemiyor. Geçen gün bilgisayarını açtı, üç yeni mail geldiğini gördüm, yayıncısı taslağı üzerinde bazı düzeltmeler istiyordu. Ama babam mailleri görünce sadece içini çekti ve cevap yazmadan bilgisayarı kapattı.

Okuldan dönünce birlikte mutfağa geçiyoruz, bana bir fincan çay yapıp okulun nasıl geçtiğini soruyor.

"Iyi," diyorum ve sonra bir süre garip bir sessizlik içinde oturuyoruz.

"Eee," diyorum, "Sen bugün ne yaptın?"

Derin bir nefes alıyor, sanki bunun için çok güç harcaması gerek. "Banyoyu temizledim," diyor. "Ama çamaşır suyu kalmamış, bu yüzden markete gittim. Hangi kokusunu alsam bilemedim. Umarım lavantayı seversin."

Omuz silktim. "Sorun değil."

"Yani ya o vardı ya da limon."

Dudağımı ısırdım, fincandaki çayıma ve bilerek üzerinde tuttuğum, yanan avuçlarıma bakıyordum.

"Özür dilerim," dedi. "O kelimeyi söylemek istememiştim. Sonra eve geldim ve çorba yapmayı denedim. Patates ve pırasalı güzel bir tarif buldum. Ama evdeki blendırın çalışmadığını unutmuşum."

Bir gariplik vardı. Babam kendisi gibi değildi, sanki başkası konuşuyordu.

"Üşümedin değil mi?" diye sordu. "Bugün dışarısı çok soğuktu, eldivenlerini de unuttun sanırım."

Ne zamandan beri babam havadan bahseder olmuştu? Bu adam kimdi? Onunla nasıl konuşacağımı bilemiyordum.

Birden kalktım, çayımı yavaşça elime aldım. "Yapmam gereken ödevler var," dedim. "Gidip hallettsem iyi olacak."

Zorla gülümsemeden önce bir an için yüzünde bir hayal kırıklığı belirdi. "Peki, tamam. Akşam yemeğinde tavuk ve patates kızartması var."

"Tamam."

Odama gittim ve duvarlara baktım. Acaba bir gün eve geleceğim ve evin normal üç artı bir, bahçeli ve köpekli bir eve döndüğünü mü göreceğim? Çünkü aşağıdaki adam tam anlamıyla bir yabancı, bu yüzden diğer her şey değişirse şaşırmam.

Peki, her şey böyle değişirse, ben de değişecek miyim?

Babam artık aynı adam değilse, ben kimim?

24

Genç bakıcılar grubu mahalledeki aile merkezinde toplanıyordu, binanın ısıtması sonuna kadar açılmıştı. Buna memnun oldum. Kasımın ikinci haftasındayız, artık akşamları daha soğuk oluyor ve ben üşümekten nefret ediyorum. Kapının eşiğinde bir an tereddüt ettim. Babam beni arabayla bırakmıştı ama benimle birlikte içeri gelmesini istememiştim. Bu aralar sürekli birlikte bir şeyler yapmayı teklif ediyor ama bunun için özel bir çaba gösterdiğini biliyorum. Aslında gerçekten istemediğini düşünüyorum ve kızıyorum, bu yüzden de bir şey teklif ettiğinde hayır diyorum. Biliyorum çok mantıksız ve saçma ama elimde değil.

Odada iki yetişkin vardı. Bir adam, bir kadın ve üç çocuk. Üzerine resim malzemeleri yerleştirilmiş bir masa kurulmuştu. O an arkamı dönüp koşarak kaçmak istedim. Resim yapmak istemiyordum. Annem resim yapardı.

Artık çok geçti. Kadın beni görmüştü bile. "Merhaba!" dedi neşeyle ve devam etti, "Sen Calypso olmalısın?"

Başımla onayladım.

Gülümsedi. Tahmin ettiğimden gençti, uzun kahverengi saçları arkada örülüydü. "Ben Abby. Gel hadi, bize katıl."

Ben de gülümsedim ve onun eşliğinde odaya girdim.

"Bu, Raj."

Adam sırıttı. Abby'den biraz daha yaşlı görünüyordu ama çok da değil.

"Merhaba, Calypso. Muhtemelen şimdi biraz garip hissediyorsun. Endişelenme. Akışına bırak sadece, tamam mı?"

Yine başımı salladım, ne demek istediğini anlamamıştım. Akışına bırak? Ne yapacaktık ki?

Abby, "Henüz herkes gelmedi," dedi. "Birkaç dakika daha bekleyelim." Çoktan gelmiş olan üç çocuğu benimle tanıştırdı. Kızların adları Lisiella ve Krystal'di, benden biraz daha küçüklerdi sanırım. Birbirlerini uzun zamandır tanıyor gibiydiler, biri diğerinin saçını yapıyordu. Adını hiç duymadığım bir pop grubu hakkındaki heyecanlı sohbetleri arasında gülümsediler. Üçüncü çocuk erkekti. Reece, pencereye yaslanmıştı, parmakları cep telefonunun üzerinde âdeta uçuyordu. Başını kaldırıp bakmadı bile.

"Gruptaki herkes bakıcı," dedi Abby. "Evdeyken hepsi yetişkinlerin yaptığı işleri yapıyor; yemek pişirmek, temizlik yapmak ve anne babalarının ilaçlarını aldığından emin olmak gibi. Burada tüm bunları bir kenara bırakıp bir saatliğine sadece çocuk olabiliyorlar."

Sanki anlamışım gibi, "Hmm," dedim ama anladığımdan emin değildim. Ben de kendi yaptıklarımı bir kenara mı bırakacaktım? Bunu nasıl yapacaktım ki?

Raj duvardaki saate baktı. "Başlayabiliriz," dedi, Abby de başıyla onayladı.

"Başlayalım bari. Diğerleri de geldiğinde katılabilir."

Biraz şaşırmıştım. Geç kalan üç kişiye kızmış gibi görünmüyorlardı. Okulda bu sorun olurdu.

Büyük masanın etrafına oturduk ve Abby ne yapacağımızı açıkladı. "Ahşap fotoğraf çerçevelerimiz var," dedi, biri elindeydi. "Ve farklı renklerde bir sürü boyamız. Böylece istediğiniz gibi

tasarlayabilirsiniz; kendiniz için ya da başkası için bir hediye. Belki arkadaşlarınızdan ya da akrabalarınızdan birine, bir doğum günü hediyesi de olabilir."

Lisiella ve Krystal heyecanlı seslerle hemen fırça ve boyalara uzandılar. Reece hâlâ telefonuna bakıyordu.

Raj nazik bir şekilde, "Hadi bakalım kaldır artık onu," dedi.

Bir an için Reece'in onu duymazdan geleceğini düşündüm, çünkü hiç de oralı değildi. Ama sonra telefonunu cebine koydu ve masaya döndü.

Sert bir şekilde, "Resimde hiç iyi değilim," dedi.

Abby, "Herkes boyama yapabilir," dedi. "İstersen çerçeveyi sadece maviye boyayabilirsin. Üzerinde bir desen olması şart değil." Dönüp bana gülümsedi. "Ne yapmak istediğine dair bir fikrin var mı?"

"Eee..." dedim. Kapıdan kaçıp gitmek ihtimal dahilinde değildi.

Şimdiye kadar gördüğüm en uzun saç örgüsüne sahip bir kız koşarak içeri girdi. "Özür dilerim! Annem ilaçlarını yere döktü ve kedimiz dökülenleri yemeden hepsini bulup toplamam gerekti."

Lisiella ve Krystal kıkırdadı, gelen kız onlara baktı.

"Bu hiç de komik değil! Geçen sefer kedim ilaçlardan birini yedi sonra veterinerde midesini yıkatmak zorunda kaldık. Bu da bize doksan pounda patladı!"

Lisiealla ve Krystal hemen sustu.

"Yaaaa," dedi Lisiella. "Bu resmen soygun."

Krystal, "İşte bu yüzden babam evcil hayvan alamayacağımızı söylüyor" dedi. "Çok masraf çıkarıyorlar."

Abby, "Gelip otursana," dedi "Ve Calypso'yla tanış. Calypso, bu Lina."

Lina bana merhaba deyip masaya oturdu. "Ne yapıyoruz?"

Sonraki yirmi dakika boyunca kendi fotoğraf çerçevemi boyadım. İki çocuk daha bize katıldı. Tyler ve ismini tam anlayamadığım biri daha. İki boya kutusu üzerinden epeyce bir boğuşup itiştiler, Krystal sinirlendi. "Of şimdi bunu yıkamam gerekecek!" diye bağırdı, eteğine bakıyordu üzerinde kocaman bir kırmızı leke vardı. "Yarına kadar da kurumayacak! Sizi geri zekâlılar!" Çocuklar özür diledi, Abby de boya kuruyunca temizlemesi için Krystal'e yardım edeceğine söz verdi.

Ben çerçevem için sarı rengi seçmiştim, tüm çerçeveyi aynı renkle boyadım, ahşaptaki hataları, çukurları da biraz fazla boya ile doldurup kapattım. Ayrıca simler de vardı, altın renkli olanı mümkün olduğu kadar eşit şekilde serptim.

Abby, "Bu çok güzel görünüyor," dedi. "Tıpkı güneş ışığı ya da mutluluk gibi."

Donakaldım. *Mutluluk*. Annemin Ulusal Galeri'de sergilenen tablosu. Baştan aşağı sarı ve simli olan resim. Her yanım buz kesti. Ne yaptığımı fark etmemiştim.

Lisiella, "Ben resim yapmayı çok seviyorum, sen sevmiyor musun?" diye neşeyle sordu.

Benimle konuşuyor olduğunu fark ettim. "Ee," dedim. "Fena değil. Kitap okumayı tercih ederim."

Lisiella şüphe içindeydi. "Okumak mı?" diye tekrarladı. "Sen bunu seviyor musun?"

"Evet, neden, sen sevmiyor musun?"

Başını hayır anlamında iki yana salladı. "Ne için peki?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Daha önce kimse bunu sormamıştı. Ne için okuyordum?

Abby bana bakıyordu. Böyle bir soruya nasıl cevap vereceğini biliyor mu diye merak ettim, ama hiçbir şey söylemedi. Onun yerine cesaret verici şekilde gülümsedi.

Lisiella'ya şöyle dedim, "Okumak her şey içindir. Gerçek hayatta gidemeyeceğin yerlere gidebilirsin. Olamayacağın kişiler olabilirsin. Yapmaya izninin olmadığı şeyleri yapabilirsin."

Lisiealla çerçevesine sert bir bakış attı. "Bunların hiçbirine ihtiyacım yok," dedi. "Arkadaşımın evine gidip DS oynuyoruz."

"Hmm," dedim. "Ben hiç oynamadım."

"Hiç DS oynamadın mı?" Sesi inanamıyor gibiydi.

"Hayır."

"Peki ya Xbox?"

"Hayır."

"Ya Wii?"

Biraz gerilmiştim. Bu saydıklarının ne olduğunu bilmiyordum. Kulağa uydurma isimler gibi geliyordu. Beni mi deniyordu acaba? Yanlış bir şey söylersem dalga mı geçecekti? "Ben video oyunu gibi şeyler oynamıyorum," dedim.

Şimdi masadaki herkes dönmüş bana bakıyordu, şaşkın bir şekilde.

Reece, "Dalga geçiyorsun," dedi.

"Bir şeyler oynamış olmalısın," dedi Krystal. "Herkes bir şeylerle oynar."

"Bilgisayarda bir iki oyun oynadım," dedim çaresizce. Oynamıştım ama sadece okulda öğretici olanlardan.

Diğerleri başlarını salladı.

Reece, "Onlar bir işe yaramaz," dedi. "*Grand Theft Auto* oynamalısın."

Dikkatleri hemen başka yere kaymıştı. Krystal ne zaman onlara gidip oynayabileceğini soruyor, Lisiella kimsenin o oyunu oynamaması gerektiğini çünkü fazla şiddet içerdiğini ve bunun için çok küçük olduklarını bağıra bağıra anlatıyordu. Lina video oyunlarının insanları şiddete teşvik ettiğini anlattı ve Reece kahkaha atıp şimdiye dek kimseyi öldürmediğini, bu yüzden kendisinin saçmaladığını söyledi.

Önüme, ellerime baktım, parmaklarımda sarı boya izleri vardı, hem üşüyordum hem sıcak geliyordu. Herkesten bu kadar mı farklıydım, burada bile? Christopher'ın oyun oynadığı tablet gibi bir şeyi vardı ama Mae ve ben genellikle hikâye yazmakla ya da okumakla meşguldük. Gerçekten hayatım için çok önemli bir şeyi mi kaçırıyordum?

Raj boğazını temizledi. "Bence bu kadar yeter," dedi. "Sohbet zamanı."

Diğerleri bir yandan hâlâ video oyunlarından bahsederek kalktılar ve sandalyelerini odanın öteki tarafında çember olacak şekilde yerleştirdiler. Tam olarak emin olamasam da ben de aynısını yaptım.

Abby, "Panikleme," dedi. "Her zaman bu çember zamanını yaparız. Endişelerimizi ve sorunlarımızı anlayabilecek kişilerle paylaşmak yardımcı olur." Yüzümün hâlini görünce, "İstemiyorsan bir şey söylemek zorunda değilsin," dedi.

Rahat bir nefes aldım.

Önce Lina başladı. "Dün annemi yeniden terapiye götürdüm. Terapisti şu yeni ilaçları denemesini istiyor, kas kasılmalarına yardımcı olabilecek olanları. Son nüksedişinden beri kötüye gidiyordu. Etrafındaki şeylere çarpıp duruyor, elleri doğru düzgün kavrayamadığı için bir şey tutamıyor. Arkasından sürekli temizlik yapmak zorunda kalıyorum." Derin bir iç çekti. "Ama

umarım yeni ilaçlar işe yarayacak, tabi almaya devam ettiği sürece. İlaçlar onu depresif yaptığı için yine ilaç istemediği bir sürece girdik."

Sessiz ve dikkatlice dinliyordum. Lina'nın annesi anlaşılan çok hastaydı. Babamın böyle bir şeyi yoktu. Kas kasılmaları? Kramp gibi miydi acaba?

Abby bana, "Lina'nın annesinde multiple skleroz var," diye açıkladı, yerimden sıçradım, korkmuştum.

"Ah!" dedim. Bu hastalığın ne olduğunu bilmiyordum.

Raj, Lina'ya "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Antonia ile konuşmamı ister misin?"

Lina'yla da benimle ilgilenen sosyal hizmet uzmanı ilgileniyordu! Buna neden bu kadar çok şaşırdığımı bilmiyorum. Herhâlde ilgilenmeleri gereken çok sayıda çocuk vardır.

Lina omuz silkti. "Ne için? O her zaman çok meşgul."

Raj, "Elinden geleni yapıyor," dedi.

"Ya, tabii biliyorum. Fazla iş yükü, annem de aynı şeyi söylüyor. Hepsinin çok fazla iş yükü var. Bu nedenle onu ofisinde bulmak imkânsız." Lina'nın yüzü asıldı. "Elimizde olanla yetinmeyi bilmeliyiz, öyle değil mi?"

Krystal annesinin tek başına bir iş görüşmesine gitmeyi başarabildiğini anlattı, annesinin görme engelli olduğunu öğrenene kadar bu bana o kadar da önemli bir şey gibi gelmemişti. Sonra Tyler erkek kardeşinin yüzme kursunu bitirip sertifika aldığını ve onunla gurur duyduğunu anlattı. Tyler'ın babası ordudaki görevinden sonra "travma sonrası stres bozukluğu" yaşıyordu ve annesi de depresyondaydı. Anlaşılan evlerinde sürekli tartışma vardı. Tyler üç küçük kardeşine bakıyor, onları giydiriyor, okula gönderiyor ve diğer şeylerle uğraşıyordu. Benimle aynı yaştaydı ve ortaokula geçtiğinde ne yapacağını düşünüyordu, çünkü okula

gitmek için bineceği otobüs kardeşlerinin okul otobüsünden daha önce kalkıyordu.

Babası Lisiella'nın cep telefonu almasına izin vermiyordu, Lisiealla bundan dert yandı. Reece hiçbir şey söylemedi.

Abby nazikçe, "Calypso, sen biraz kendinden bahsetmek ister misin?" diye sordu.

Ama yapamadım. Nasıl bahsedecektim ki? Diğerlerine kıyasla nasıl bir sorunum vardı? Hem babamın kitap raflarını limonlarla doldurduğunu nasıl anlatabilirdim? Xbox'la oynayıp kitap okumayan bu insanlar böylesine garip bir durumda ne tepki verirdi?

Sandalyemde iyice büzüştüm ve başımı hayır anlamında iki yana salladım.

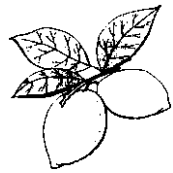
Cebindeki telefonu yeniden ortaya çıkaran Reece dışındakiler biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Sonra, Abby ve Raj birkaç oyun çıkardı. Ben, Lisiella, Krystal ve Lina'yla eve gitme vakti gelene kadar snap oynadım.

Babamın arabasına doğru yönelmişken Abby ve Raj "Haftaya görüşürüz," dedi.

Gülümseyip el salladım. Tuhaf bir akşam olmuştu. Oradaki herkes anne babasına bakıyordu ve bazen de kardeşlerine. Aslında anne babaların çocuklara bakması gerekir. Bizim dünyamızda sanki çocuklar yetişkin olmak zorunda gibiydi.

Ben de babam için aynı şeyi mi yapıyorum acaba? Annem öldüğünden beri ailemizdeki roller tam tersine mi döndü?

25

O akşam kütüphaneme gidip yere oturdum, annemin çocukluğundan kalan kitaplara baktım. Baskısı eski olan *Yeşil'in Kızı Anne*'i raftan çekip aldım, ilk sayfasında annemin özenli el yazısı ile adı yazılıydı: *Coral Costello, 9 yaşında*. Parmaklarımı yazının üzerinde gezdirdim. Eminim ki o da Anne'i çok sevmişti, onun özgür havasını, ruhunu ve hayal gücünü. Bu hikâyeyi bir gün benimle paylaşmayı hayal etmiş miydi acaba? Benim büyüdüğümü göremeyeceğini öğrendiğinde nasıl hissetmişti kim bilir... Yani bu durumu ona söylediklerinde. Elim annemin el yazısının üzerindeyken gözlerimi kapadım.

Odamdaki hava hareketsiz. Bu oda benim sığınağım. Oturup etrafımı çevreleyen görünmez hikâyeleri soluyorum. Bu hikâyelerdeki karakterler birileri o kelimeleri okunduklarında özgürlüklerine kavuşuyor. Kitaplar sizi gerçek hayatta hiç gidemeyeceğiniz yerlere götürüp hiç tanışamayacağınız insanlarla tanıştırır. Bir yandan da iyice hafiflemiş yağlı boya kokusunu içime çekiyorum ve birden annemi zihnimde görebiliyorum, gün gibi apaçık, kızıl saçları güneş ışığının altında parlıyor (hava yine güneşli!) ve yüzünde kocaman bir gülümseme. İçimi muhteşem bir sıcaklık kaplıyor. O burada; onu unutmamışım, asla unutmayacağım.

Limon kütüphanesinden kitapları kurtarmanın zamanı geldi.

Aşağı indim ve babama "O kitapları kulübenin arkasından almamız gerek," dedim.

Masasında oturmuş, boşluğa bakıyordu. Gözlerini kapadı. "Yorgunum, Calypso."

"Ben de. Ama o kitapları almamız gerek."

"Hava karardı."

"Şimdi, baba. Bu önemli."

Derin bir of çeker gibi nefes verdi, sanki vücudundaki tüm havayı boşaltmıştı.

Sabırla bekledim. "Hadi."

En sonunda "Tamam," dedi.

Arka kapıda botlarını ayağına geçirmesi sanki yıllar sürdü. Benim botlarımsa ayağıma biraz küçük geliyor ve parmaklarımı acıtıyordu ama o an bunun çok farkında değildim. Çünkü bir sağ ayağımın bir sol ayağımın üzerinde sekiyordum ve saniyeler geçtikçe içimdeki sıkıntı da artıyordu. Babam neden bu kadar yavaştı sanki?

Elimize bir el feneri alıp bahçeye çıktık. Kulübe bahçenin sonundaydı ve kulübeyle çitlerin arasında küçük bir boşluk vardı. Babam el fenerini o boşluğa doğru tuttu. Yutkundum. Dokuz on tane kadar kitap kolisi üst üste yığılmıştı. Babam bunları buraya nasıl sığdırabilmişti ki?

"Onları içeri götürmemiz gerek," dedim.

Babam ağzını açtı ve sonra kapadı. El fenerini bana verip en yakındaki koliye uzandı. Epeyce bir iteleyip çekiştirdikten sonra tam koliyi hareket ettirebilmişti ki kutunun bir yanı boydan boya yırtıldı ve kitaplar çimlerin üzerine saçıldı. *Gurur ve Önyargı*, *Damızlık Kızın Öyküsü*, *Dayanılmaz Aşk*'ı gördüm, annemin kitapları.

Toplayabildiğim kadarını almaya çalışırken, "Hadi topla!" dedim. Kitapları kucağımıza doldurup mutfağa taşıdık, hepsini masaya dizdim.

Acınası bir hâldeydiler. Bazıları kapkaraydı, köşeleri küflenmişti; bazıları cildinden ayrılmıştı. Hepsi nemliydi.

İçimde bir ateş yanıyordu. Onları kurtarmamız gerekiyordu. Bu benim görevimdi. "Hepsini içeri almalıyız. Sadece annemin-kileri değil, hepsini."

Babam buna karşı çıktı. "Hepsini bu gece taşıyamayız, Calypso. Dışarısı hem karanlık hem soğuk ve onları koyacak yerimiz yok."

"Hayır, yerimiz var," dedim inatla. "Senin kütüphanen var."

Nasıl olsa artık raflar limonlarla dolu değil.

Babam bütün kitapları taşımayı bitirdiğinde hem üşümüş hem de ıslanmıştı. Bu iş neredeyse iki saatini almıştı. Arada bir şikâyet eder gibi söyleniyor ama sonra bana bakıp susuyordu.

Kitaplardan bazıları kurtarılamayacak kadar kötü durumdaydı. Koca atlas elimde parçalara ayrıldı, dikiş yerinden ayrılmış, sayfaları leke leke olmuştu, okunamaz durumdaydı. Diğerleri hayatta kalmayı başardı. Hepsini sayfaların kuruması için kapaklarını açık bırakarak kütüphanenin raflarına ve yere serdim. İşimiz bittiğinde etrafta o kadar çok kitap vardı ki kütüphanede adım atacak yer kalmamıştı. Kapıda durup önümüzde metrelerce uzanan kelimelere baktık. Sırtım ağrıyordu, saatler önce yatmış olmam gerekiyordu ama bu görüntü bana yetmişti. Annemin onaylar bir şekilde bana gülümsediğini görebiliyordum.

Babam arkamdan derin bir şekilde içini çekti. Bu bir mutluluk alameti mi yoksa mutsuzluk işareti mi emin olamadım. Limonlarını mı özlüyor acaba? Sormaya yeltenmedim.

Onun yerine, "Teşekkürler," dedim.

26

O gece rüyamda kitapları gördüm. Kitapların ağaç dallarında yetiştiği bir ormandaydım ve karnım açtı. Hava karanlık ve serindi, midem gurulduyordu. Dallardan birine uzanıp bir kitap kopardım. Dışı maviydi. Bir ısırık aldım, kitap âdeta marshmallowdan bir sandviç gibi dişlerimin arasında eriyiverdi. Başka bir daldan kırmızı kapaklı bir kitap kopardım, taze ve kütür kütürdü, tıpkı elma gibi. Dallarda kitap kalmayana ve karnım doyana kadar durmadan yedim. Sonra yere oturup inledim çünkü midem iyi değildi.

Sonra ağaçların arasından babam belirdi, "Calypso ormanda yolunu bulmak için bir kurşun kalem ve eğitimli bir dağ gelinciğine ihtiyacın olduğunu bilirsin. Sana bunu öğretmedim mi?" diyordu. Sonra bir limona dönüşüyor ve ağaçlara doğru yuvarlanarak uzaklaşıyordu. O sırada annemin şarkı söylediğini duyuyordum ki bu çok garipti, çünkü küçükken annemin şarkı söylediğini hiç duymamıştım ama rüyamdakinin o olduğuna emindim. Söylediği şarkıyla yediğim tüm kitapları derin bir nefes vererek dışarı soluyordum. Tüm o kelimeler ağzımdan dökülüyor, yayılıyor ve ormanda yerlere saçılıyordu. Ben de yere uzanıyor, saçlarım, parmaklarım ve ayaklarımda kelimeler, harfler, cümlelerle yatıyordum; güneş ışıkları ağaçların dallarının arasında dans ediyordu, bense çok mutluydum.

27

Ona kurtarma planımızı anlattığımda Mae "Yani bütün kitaplar orada mı?" diye sordu. "Kütüphanede mi?"

"Evet. Kurumaları gerekiyor. Bazıları fena durumda değil, tabi eski hâlleri gibi değil ama okunabilir durumdalar, rafa geri gidebilirler. Bazıları ise atılacak."

Yüzünü buruşturup başıyla onayladı. Okuldan sonra onların evine gitmiştik. Mae duvarındaki karmaşık desenlerden birini biraz daha büyütüyor ben de boyama kitabında boyama yapıyordum. Babam terapiye gitmişti.

"Bazılarını kurtarabilmene sevindim," dedi. "Peki ya annenin kitapları? Onların hepsini kurtarabildin mi?"

"Hayır," boyadığım resme baktım. "Yani, evet, hepsini içeri taşıdım. Ama *Bülbülü Öldürmek*'in sayfaları birbirine yapışmış ve kurusa da okunabilecek durumda olmayacak."

Mae "Yenisini alabiliriz," dedi.

"Anneminki gibi olmayacak," dedim. Bir duraklama oldu ve içimden bir öfke yükseldi. "Bunu nasıl yapabilir Mae? Yani kitapları kaldırıp atması bir yana annemin kitaplarına bunu nasıl yapabilir? O öldü! O kitaplar onundu. Benim için ayrılmışlardı. Onları kaldırıp bahçeye atmanın ne kadar haince olduğunu biliyor mu? Beni üzmek mi istiyor? Ya da hepten üşüttü de bu aklına bile gelmedi mi?"

Tereddütlü bir sesle "Bilmiyorum," dedi Mae. "Sanırım işler normal seyrinden..." Sustu.

"Ben normal miyim peki?" diye sordum açıkça.

İrkildi, kırmızı keçeli kalemi havada asılı kalmıştı. "Yani, bana normal görünüyorsun."

"Sözlüğün var mı?"

Kolunu uzattı ve yanındaki raftan kalın bir kitap aldı. Doğru sayfayı bulmamız biraz sürdü.

"Normal," diye devam etti. "Kurala uygun, alışılagelen, olağan, düzgülü, aşırılığı olmayan, uygun."

"Yani alışılagelen bir şey normal oluyor," dedim. "Yani insanların çoğunun gözü mavi ise, kahverengi gözler normal olmaz."

"Kahverengi gözler de yaygındır," diye itiraz etti Mae. "Bu sadece tek bir normal var anlamına gelmez."

"Güzel nokta. Bu yüzden tek bir ebeveyni ile yaşayan birçok çocuk olduğuna göre, bu normal sayılabilir değil mi?"

"Herhâlde öyledir."

"Ve birçok insan da kanser yüzünden ölüyor, öyle değil mi? Bu durum da normal olur, değil mi?"

Mae'in kaşları çatıldı. "Yaşlı değilken bir hastalık yüzünden ölmek normal olmamalı."

"Ama olmamalı demek olur demek ile aynı şey değil," dedim başımı sallayarak. "Bazı şeylerin farklı olmasını istemek onları değiştirmiyor." Devam etmek zorundaymışım gibi hissettim. "Ama birçok insan, yani iki kişiden biri de kanserden ölmüyor, bu da normal. Öyleyse birbirine zıt iki şey nasıl normal oluyor?"

Mae düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı. "Böyle düşününce insanların normal olanı nasıl anladığını merak ediyorsun."

"Ve eğer kimse gerçekten emin değilse..." dedim. "Eğer insanlar sadece kendilerince bir normal olan fikri yaratıyorsa...

"O zaman her şey normal olur. Her şey hem de," diye bitirdi Mae.

Odada sessizlik hakimdi. Mae ile karşılıklı bakıştık.

Beynimde sanki havai fişekler patlıyordu. Annem öldüğünden beri kendimi normal hissetmemiştim. Sanki bu bana göre bir şey değildi. Arkadaş edinmektense kitap okumayı tercih ediyordum. Günün yarısında orada olduğumu bile fark etmiyor gibi görünen babamla yaşıyordum. Babam sarılmayı sevmiyor ve manevi güç konusunda ısrar ediyordu. Aslında pek umursamazdım ama normal hissetmiyordum.

Peki ya normal diye bir şey aslında yoksa?

Ya ne var ne yok her şeyin normal olduğu bir dünyada normalsem ne olacaktı? Bu düşünce inanılmazdı.

Ardından Mae ekledi, sayfanın aşağısına bakıyordu, "Diyor ki psikolojide, 'normal' yaklaşık olarak ortalama psikolojik nitelikleri kapsıyor, zekâ, kişilik veya duygusal durum gibi. Ayrıca, herhangi bir zihinsel hastalığı olmayan, akli dengesi yerinde." Kitabı kapattı.

"Ama" dedim, önceki düşüncemin devamı olarak "Herhangi bir şeyin normal olabilmesi ne demek?" Ona baktım. "Sence annemin kitaplarını kaldırıp atmak babama normal gelmiş olabilir mi?"

"Sanırım öyle olmalı. Çünkü raflara ihtiyacı vardı. Limonlar için."

Söyleyiş şekli içimde bir gülme isteği uyandırdı. Çok saçmaydı!

Mae bana bir bakış attı ve dudağımın kenarının kıvrıldığını fark etti. Şöyle dedi, "En azından, ne bileyim raftakiler parmak filan değildi."

"Parmaklar mı?"

"İşte bilirsin ya seri katil gibi ya da ölü bebekler filan."

Ağzım dehşet içinde açık kaldı. "Mae! Bu çok... Iyyyy! Böyle korkunç şeyleri nasıl düşünebiliyorsun?"

Gözlerinde haylaz pırıltılar vardı. "Ne var? Sadece daha kötü olabilirdi diyorum. Yani limonlar kabus gibi bir şey değil."

Dayanamayıp sırıttım. "Sen öyle düşünüyorsun. Benim şimdi rüyalarıma giriyorlar. Çıldıracak gibi oluyorum. Dün geceki rüyamda babam bir limona dönüştü ve bir ormana doğru yuvarlanıp gitti."

Güldü. "Demek istediğim, baban biraz kaçık bile olsa tehlikeli biri değil, öyle değil mi? Kitap rafında limon saklamak biraz ürkütücü ama keçileri kaçırmış değil, öyle değil mi?"

"Sanırım değil."

"Terapisi nasıl gidiyor?"

Omuz silktim. "Fena değil, sanırım. Bazen eve geldiğinde üzgün görünüyor. Sanırım terapisti onu annem hakkında konuşturuyor."

"Ya," Mae bir süreliğine sessiz kaldı. Sonra, "Herhâlde anneni çok özlüyordur," dedi.

"Herhâlde öyledir..." dedim yavaşça, karışmış hissediyordum. "Hiç onu özlediğini söylemedi. Her zaman üzücü duygularla baş edebilmek için içimizdeki manevi gücü kullanmamız gerektiğini söyler."

Mae şöyle bir bana baktı, bir şey anlamamış gibi kaşları çatılmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Manevi güç dayanak noktandır," deyip boyama kitabına geri döndüm. "Üzgün, endişeli, yalnız olduğun durumlarda ya da bunlara benzer durumlarda içindeki manevi gücü bulman gerekir. Bu kötü duygulardan kurtulmak için onu kullanıp yeniden mutlu olursun. Bu seni güçlü yapan şeydir, anlıyorsun değil mi?"

Mae hâlâ şaşkın görünüyordu. "Hmmm. Sanırım ben hiç içimdeki manevi gücü aramadım. Sence bende de var mıdır?"

"Herkesin vardır," dedim başımı sallayarak.

"Sence..." dedi Mae, tereddüt ediyordu. "Babanın manevi gücü tükendi mi dersin?"

Boyadığım resme baktım. "Belki bir limiti vardır," dedim, sesli düşünüyordum. "Belki, üzüntünü çok uzun süre kilit altında tutunca daha beter artıyordur. Bir deponun dolması gibi. Sonra bir gün depo çatlar ve sen normalden daha çok üzüntüye boğulursun çünkü hepsini içinde biriktirmişsindir."

Mae başıyla onayladı. "Bu durumda ne kadar manevi güce sahip olduğunun bir önemi kalmaz."

"Belki bazen üzgün olmak için insan kendisine izin vermeli," dedim. "Depoyu doldurmayı bırakmalı."

Mavi ve sarının birlikte olduğu yerde, resmimin üzerinde bir leke vardı. Kolumla hafifçe sildim. "Biliyor musun, hastalığı çok hızlı ilerledi. Ölmeden istediklerini yapabilecek zamanı pek olmadı. Bazen düşünüyorum da eğer kanser olduğunu ona söylemeselerdi acaba şimdi hayatta olur muydu? Yani acaba bunu dile getirmek mi onu gerçek hâle getirip öldürdü?"

"İyi misin?" diye sordu Mae.

"İyiyim."

"Ama ağlıyorsun."

"Ağlıyor muyum?"

Elimdeki resmi nazikçe aldı. "Onu çok özlemiş olmalısın."

Belki benim içimde de bir depo dolusu mutsuzluk vardı.

Mae yanıma gelip kollarını bana sardı, "Ağlamak iyi gelir," dedi. Sesi hemşire gibiydi. "Bunun manevi güçle ilgisi yok. Annen yok. Bu yüzden ağlamak kötü bir şey değil."

Böylece ağladım. Ben ağlarken de Mae bana sıkıca sarıldı.

28

Babam beni almaya geldi ve Maelerin evinde akşam yemeğine kaldık. Yemekte soslu tavuk kanadı, pilav ve bezelye vardı. Çok lezzetliydi. Babam ikinci tabağı alacak kadar yemek olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Mae'in annesi durumu fark etti. "Evde yemek yapıyor musunuz?" diye sordu.

"Bazen," dedi. Sonra duraksadı ve ekledi, "Daha fazla yapmam lazım. Ama yemek yaparken çok yoruluyorum."

"Bu çok kolay bir tarif," dedi Mae'in annesi. "On dakikada malzemeleri doğruyorsunuz sonra da hepsini fırına atıyorsunuz. Ve pilavı pişiriyorsunuz."

Babam masadaki boş tabağına baktı. Biran için başka bir şey söyleyeceğini düşündüm ama bir şey demedi.

"Ben tarifini alırım," dedim. "Yemek yapmayı seviyorum."

Babam sert bir şekilde oturduğu yerden kalkıp odayı terk etti.

Hepimiz birbirimize baktık. Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Yemek yapmayı sahiden seviyorum! Babam için kaç kere yemek yaptım! Bana mı kızmıştı? Ama neden?

Kimse ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

Mae, "Sen iyi misin?" diye fısıldadı.

Ona bakmadan sert bir şekilde başımı salladım.

Mae'in babası geçen hafta işe giderken yolda başına gelen bir şeyi anlatmaya başladı. Annesi onu dinliyor, tam olması gereken yerde bir şeyler soruyor ya da gülüyor bir yandan da tabaklarımızı toplamış masaya tatlı olarak meyve salatasını getiriyordu. Christopher meyve sevmediği için şikâyet ederek burnunu karıştırmaya başlamıştı. Mae ise çaktırmadan bana bakmaya devam ediyordu. Benim için endişelendiğini bilsem de keşke öyle yapmasaydı. Daha çok utanıyordum. Bir kâse dolusu meyve salatasını aldım ve gözlerimi üzerine diktim.

Babam geri geldiğinde "Herkesten özür dilerim," dedi ve masaya oturdu. Ama neden öyle çıkıp gittiğini açıklamadı ve gözlerime bakmadı. Bu yüzden bir sebepten bana kızgın mı değil mi anlayamadım. Boğazımda bir yumru vardı yine, yiyemeyecektim.

Tekrar garip bir duraksama oldu. Ardından Mae'in annesi "Calypso yeni yıl için sabırsızlanıyor musun?" diye sordu.

"Pek değil." Her zaman olduğu gibi sadece babam ve ben olacaktık, daha önce buna aldırmazdım. Ama bu yıl sadece onunla baş başa soğuk bir evde oturup kitap okuma düşüncesi beni korkutuyordu. Yalnız ve üzücüydü, oysa aile önemliydi ve bizim bir tam olarak bir ailemiz yoktu. Annemin anne ve babası ölmüştü, babamın ailesi de ben doğduktan hemen sonra Avustralya'ya göç etmişti. Bu yüzden onları ancak iki kez görebilmiştim. Amcam, dayım, teyzem, halam ya da kuzenlerim de yoktu, tek bir tane bile. Bir aile iki kişiden ibaret olabilir mi? Bu normal mi?

"Ben..." diye başladım ama cümleye nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden bir şey demeden dudağımı ısırıp meyve salatımı karıştırdım.

Mae birden, "Calypso bize gelebilir mi?" diye sordu.

"Efendim?"

Herkes Mae'e bakıyordu.

"Onlar..." dedi Mae dikkatlice, "Onlar bize gelebilirler mi? Calypso ve babası?"

Gözlerim sanki sihirli bir rüzgâr esmiş gibi kurudu. Maelerin evinde yeni yıla girmek! Düşüncesi bile içimi ısıtıyordu. Kendimi düşüncelere kaptırmamalıydım. Umarım...

Babama döndüm. Tıpkı elinize almak için uzandığınızda öylece donakalan bir hamstera benziyordu. Ne yöne gideceğinden emin olamayan.

"Lütfen baba," dedim, kelimeler ağzımdan nefes almadan dökülmüştü.

"Peki" dedi Mae'in babası, "Zamanı gelsin bakarız, öyle değil mi?"

Yemekten sonra kabanımı almaya gittim, Mae de arkamdan geldi. "Yeni yıla gireceğimiz gece yemeğe bize gelmelisiniz," diye fısıldadı. "Muhteşem olur! Babanı mutlaka ikna etmelisin!"

Ellerini tuttum, kalbim ateşle yanıyordu. "Kanımın son damlasına kadar uğraşacağım." Mae ellerimi daha da sıkı sıktı. "Sabah ilk iş buraya gelirsiniz ve hediyelerini de beraberinde getirirsin! Paketleri beraber açarız!"

Babama baktım ama Mae'in babasıyla konuşmaya dalmıştı. "Benim hediyelerim hiçbir zaman çok iyi olmaz," diye olabildiğince sessiz fısıldadım.

Mae beni iyice yakınına çekti ve kulağıma fısıldadı, "O zaman sen de benimkilerin bir kısmını alırsın."

Anlaştık. Yeni yıla girerken Mae'lerin evinde olmak zorundaydım. Mutlaka ama mutlaka!

29

Genç bakıcılar grubuna dördüncü gidişim. Aralık ayına çoktan girdik. Hâlâ kendimi grubun içindeki ayrık otu gibi hissediyorum. Antonia ve Sarah, sadece anne babalarının sorunları var diye buradaki çocuklarla arkadaş olmamı mı bekliyor? Arkadaş olmak için bu kadarı yeterli mi? Tuhaf hissediyorum çünkü hiçbir ortak noktamız yok gibi görünüyor. Bu durum sohbet etmeyi de zorlaştırıyor. Dün telefonda durumu Antonia'ya açıklamaya çalışmıştım. Beni dinleyip başlangıç günlerinde böyle olabileceğine dair moral verici şeyler söyledi. O, Sarah, babam ve ben başka bir toplantı daha yapmamız gerekiyor mu diye soracaktım ki arkadan bir telefon sesi duyuldu ve gitmesi gerekti.

Bugün grupta kataloglardan kestiğimiz resimlerle duvarda kocaman bir kolaj yapacağız. Sayfalardan birinde bir yazım hatası fark ettim ve bunu Lina'ya gösterdim. Etkilenmiş görünüyordu ama Lisiella yanlışlığın nerede olduğunu anlamamıştı.

"Baksana 'yıpa taşı' yazmışlar, 'yapı taşı' yazacaklarına," diyerek ona gösterdim.

Omuz silkti. "Bana doğru gibi geldi ama ben disleksiğim."

Birden gelen aydınlanmayla başımı salladım. "Bu yüzden mi okumayı sevmiyorsun?"

"Evet, çok zor."

Tereddüt ettim. "Belki de henüz sana göre olan, doğru kitabı bulamamışsındır."

Başını net bir şekilde sallayıp "Yok. Her şeyi denedim. Kafam basmıyor."

Bunun üzerine ne söyleyeceğimi bilemedim. Kafası basmıyor mu sahiden? Belki öyle ama bu kötü bir şey mi? "Senin de iyi olduğun bir şeyler vardır. Okulda ne yapmayı seviyorsun?"

"Okuldan nefret ediyorum. Pek gitmiyorum zaten." Neşeyle gülümsedi.

"Ya," dedim hayretler içindeydim. "Yani, sen okulu kırıyor musun?"

"Evet," dedi Lisiella. "Tüm o zırvalıkları öğrenmekten iyidir." Aslında zırvalık demedi, kötü bir kelime kullanmıştı. Hâlâ buradaki dile alışmaya çalışıyorum. Çocuklar sürekli küfürlü konuşuyorlar ama ben aynı şekilde konuşamıyorum. Kelimeler sanki ağzımda garip bir tat bırakıyor, ekşi şekerler gibi.

"Okula gitmediğinde annen kızmıyor mu?" diye sordum.

Lisiella tiksinmiş gibi ağzındaki tüm havayı üfledi. "Annem artık bizimle yaşamıyor. Deli."

"Öyle mi?" Birden ilgim artmıştı. "Nasıl yani?"

"Bipolar bozukluğu var."

"O ne?"

"Bazen gerçekten çok çok çok mutlu olup çılgın şeyler yaparsın, mesela bütün paranı harcamak ya da gecenin bir vakti evi boyamaya kalkmak gibi. Sonra birden çok çok çok mutsuz olur, bir köşede oturup ağlar ve kendini öldürmek istersin."

Gözlerimi ona dikmiş bakıyordum. "Of. Bu, kulağa korkutucu geliyor."

Lisiella omuz silkti. "Evet, öyle. Bu yüzden babam onu terk etti. Ben annemle kalmak istedim ama herkes onun bana ve kardeşlerime bakamayacağını söyledi."

Lisiella'nın kendisinden küçük iki erkek kardeşi vardı; bana daha önce anlatmıştı. Oturma odasında güreşmeyi çok seviyorlardı ama ya sürekli mobilyalara çarpıp duruyor ya da kanepeden düşüp kollarını bacaklarını kırıyorlardı. Lisiella acilde çalışan tüm hemşireleri tanıdığını söylüyordu çünkü sık sık oraya gitmek zorunda kalıyorlardı.

"Bu durumda annen şimdi nerede yaşıyor?" diye sordum.

"Bir hastanede, orayı pek sevmiyorum, kokuyor. Ama annem gerçekten depresifti, şimdi yeni bir ilaç tedavisine başladılar, işe yarayacağını söylüyorlar."

"Hmm," Babamdan çok farklıydı.

"Sen neden buradasın?" diye sordu Lina, bizi sessizce dinliyordu. "Seninkilerin sorunu ne?"

Derin bir nefes aldım. Ben henüz kimseye hayatımı anlatmamıştım. "Benim annem öldü," dedim. "Kanser."

Lina anlayışla bakıyordu, "Ah," dedi. "Kötü şans."

"Ne kanseri?" diye sordu Lisiealla, öğrenmek istiyordu.

"Rahim," dedim.

Başını salladı. "Hızlı öldüren bir tür, sanırım. Komşumuzda vardı. Teşhis konduğunda çok geç kalmışlardı."

Dudaklarımı ısırdım. "Evet. Anneme de aynısı oldu."

Lina, "Öyleyse babanla mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Evet, sadece o ve ben. Ve sanırım o da bir tür deli. Sadece senin annen gibi değil Lisiella. Sadece biraz içe kapanık."

Boş boş baktı. "O ne demek?"

"Biraz unutkan. Biraz da tuhaf şeyler hakkında takıntılı."

"Ne gibi mesela?"

Onlara limon konusunu anlattım. Aslında bir yanım bunu yapmak istemiyordu çünkü babama ihanet ediyormuş gibi hissediyordum. Ama buraya bunları konuşmak için geliyordum öyle değil mi?

Lisiealla gülmekten katıldı. "Bütün rafları limonlarla mı doldurdu? Korrrr-kunç!"

Lina, "Lisiella, bu kadar acımasız olma," dedi, ama onun da gülmemek için kendisini zor tuttuğunu görebiliyordum.

"En azından kendisini öldürmeye çalışmıyor," diye patlayıverdim, sonra birden dehşete kapılıp nefesimi tuttum.

Lisiealla'nın gülüşü yüzünde donmuştu, masaya bakıyordu. Parmaklarını yumruk yapmış sıkıyordu.

"Özür dilerim," dedim hemen. "Öyle demek istemedim."

Lina çok sessiz bir şekilde, "Annem bazen yapabilse kendisini arabasına kapatıp egzoz gazıyla zehirleyeceğini söylüyor," dedi.

Berbat hissettim. "Çok çok üzgünüm. Öyle bir şey dememeliydim. Ama babam ve limon meselesi. Bu-bu çok korkunçtu. Yani, tuhaf ve bir açıdan komik ama korkutucu. Sanki kafasının içinde benim hiç bilmediğim şeyler dönüyor gibi."

Diğer ikisi başını salladı, Lisiealla da içini çekti. "Beyin çok acayip. İnsanlar çok acayip."

Lina, "Baban yardım alıyor mu?" diye sordu.

"Evet, terapiye gidiyor."

Lisiella uyaran bir ses tonuyla, "Dikkat et," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Terapide saçmalıyorlar. Ne zamandır gidiyor?"

"Birkaç hafta oldu?"

Başını salladı. "Dikkat et. İnsanlar terapiye gitmeye başladıklarında iyice depresif olurlar."

"Nasıl yani? Neden? Depresyondan kurtulmaları gerektiğini düşünüyordum."

Lisiella, "Bilmem," diyerek omuz silkti. "Annem gitmeye başladıktan sonra iyice balataları sıyırdı, her zamanki hâlinden bile kötü oldu. Terapisti bize bunun normal olduğunu söyledi, çoğu insan başta böyle dibe vuruyormuş sonra iyiye gidiyorlarmış." Yüzünü astı. "Annemin iyiye gitmesini hâlâ bekliyoruz!"

Masadaki parçalanmış kâğıt parçalarına baktım. Doğru muydu? Babam şimdi yardım alayım derken daha mı kötü olacaktı? Ne tür delilikler yapabilirdi acaba?

Ölmek istediğine karar verirse ben ne yapacaktım?

30

Lisiella'nın söyledikleri beni korkutmuştu, ben de sonraki günlerde babamı dikkatle izlemeye başladım. Sadece sessiz ve biraz mutsuz görünüyordu, yani her zamankinden farklı değildi. Normaldi, sanırım. Yine de korkum geçmedi, acaba bir gün okuldan gelir de onu bir köşeye kıvrılmış ağlama krizi geçirirken bulur muyum diye endişeleniyordum.

Onun yerine salı günü eve geldiğimde babamı mutfakta buldum. Radyo açıktı, coşkulu bir klasik müzik çalıyor, o da coşkuyla ocağın üstündeki tencerede pilav pişiriyordu. Bana döndü, şaşkınlıktan neredeyse düşüp bayılacaktım çünkü babam mutlu görünüyordu. Gerçekten mutlu hem de, yüzünde bir gülümseme, yanaklarında renk vardı. Bu sahne karşısında ağzım açık kaldı. Öte yandan neden bilmiyorum sinirlerim gerilmişti.

"Dışarısı pek tatsız değil mi?" dedi neşeyle. "Şu tavuk yemeği, günümüzü biraz aydınlatır diye düşündüm."

"Vayy!" Çantamı yere bıraktım. Gerçekten de çok sıkıcı bir gündü. Aralıksız çiseleyen yağmur ve yoldan geçen arabaların sıçrattığı sular yüzünden epey ıslanmıştım. Otobüs çok kalabalıktı, insanların nefesi camlarda buğu yapmıştı. Otobüs durağından eve yürüyene kadar da çok üşümüştüm. Kabanım geçen seneden kalma olduğu için artık kolları kısa geliyordu bu yüzden ellerim de donmuştu. "Kulağa şahane geliyor. Isınmam lazımdı."

Babam, "Hadi gidip üzerini değiştir. Kalın bir şeyler giy. Yemek on dakikaya hazır olur," dedi.

Akşam yemeği için dörde çeyrek kala tuhaf bir saatti ama bir şey demedim çünkü acıkmışken yemek için yanlış zaman diye bir şey olmaz. Kalkıp yukarı çıktım üniformamı çıkarıp yere atıverdim. Bulabildiğim en rahat kıyafetlerimi, bir çift çorabımı ve terliklerimi çıkardım. Terliklerim o kadar eskimişti ki kaygan döşeme taşlarının üzerinde onlarla yürümek tehlikeli olabiliyordu.

Babam yemeği servis etti, çok lezzetli kokuyordu.

"Öğle yemeği yemeyi unuttum," dedi, "o yüzden bu bana hem öğlen hem akşam yemeği. Brunch gibi ama akşam üzeri olanından."

"Muhteşem kokuyor," dedim. "Mae'in annesinin yaptığı gibi."

"Daha çok var," dedi. "Yani ikinci tabağı da alabiliriz."

Güldüm. Böyle davranmasına inanamıyordum. Sanki başka biriydi. Bana o endişeli, "Yanlış bir şey mi yaptım?" diyen bakışlarla bakmıyordu. Aksine iyi vakit geçiriyor gibiydi. Deli ya da dengesizce iyi değil sadece... Normal iyi. Rahatlamış görünüyordu.

İçimdeki korku düğümü de biraz çözülür gibi oldu. "Baba iyi misin?"

Ağzını yemekle tıka basa doldururken başıyla evet dedi. "İyiyim. Bugün çok iyi hissediyorum. Sonunda ilaçlar işe yarıyor olmalı."

Doktor yaklaşık bir ay önce birkaç ilaç vermişti, etki etmesinin biraz zaman alabileceğini de söylemişlerdi. Çözüm bu mu? İlaçlar? Bunlar onu düzeltecek mi? Bundan sonra iyi olacak mı?

Akşam yemeğimizin tadı da kokusu kadar güzeldi. Yedim de yedim, içime ılık bir şeyler yayıldı sanki.

"Bu harika olmuş baba! Sen gerçekten yemek yapmayı biliyorsun!"

Memnun olmuş görünüyordu. "Sadece tarifi uyguladım. O kadar da zor değil."

"Yani, bence Mae'in annesinin yaptığından bile daha iyi." Bu aslında pek doğru değildi. Pilavda ara ara topaklar vardı, tavuğumun da bir tarafı azcık yanmıştı ama bir şey demedim. "Bir sonrakinde ne yapacaksın?"

"Carol'un tarif defterlerinden birini inceliyordum," dedi ve ben hafifçe yerimden zıpladım. Çünkü annemin adını en son ne zaman ağzına almıştı hatırlamıyorum. "Güveçte et tarifi güzel görünüyor. Yarın alışverişe gidebilirim."

Ona bakıp sırıttım. "İstersen yardım edebilirim. Sebzeleri doğrayabilirim ya da başka bir şeyler yaparım."

"Teşekkürler." Bakışlarını bana çevirdi. "Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedim. "Gerçekten iyiyim." Çünkü o an gerçekten öyle hissediyordum.

O da gülümsedi. "Öyleyse ben de iyiyim. Hadi bakalım, afiyet olsun!"

Çatallarımızı birbirine vurup kutladık.

Kalbim de midem gibi doymuştu. Bu anı dondurmak istedim. Böylece ihtiyacım olduğunda yeniden yaşardım.

Zaten anlaşılan sadece iki gün sonra her şey yine ters gitmeye başlayacak ve buna ihtiyacım olacaktı.

31

Perşembe günü okuldan geldiğimde mutluydum. Mae ile birlikte okul gazetesi için bir hikâye yazıyorduk. Bayan Spotlin'e birlikte bir kitap yazdığımızı söylemiştik (gerçi *Armageddon'dan Sonra* konusunda o kötü yorumun ardından pek ilerleme kaydedememiştik) o da bize yeni yıl ile ilgili bir şey yazmamızı önermişti. Sonra da hikâyemizi okul gazetesine koyabileceklerini heyecanla eklemişti.

Mae "Aslında" diyerek devam etti, "Eğer yeterince uzun olursa hikâyemizi basabilirler, sonra da satıp okul için para toplamış olurlar. Bağış gibi."

Mae sürekli para kazanmanın yollarını düşünüyor. Büyüdüğünde onun iyi bir girişimci olmasını bekliyorum.

Bu yüzden otobüs durağından eve yürürken yüzümde bir gülümseme ve içimde de sıcacık bir his vardı. Mae ile hikâyemizin ne hakkında olacağına çoktan karar vermiştik. Birinci Dünya Savaşı zamanında geçecekti ve yeni yıl yemeği için babasını cepheden eve getirmeye çalışan bir çocuğun hikâyesini anlatacaktık. Umut veren ve yürekleri ısıtan bir hikâye olup insanları duygulandıracaktı. Henüz bir fikir hâlindeyken bile Mae'yi ağlatmaya yetmişti, bu gayet iyi başlangıçtı.

Mutfağa girdiğimde ışığın açık olmamasına şaşırdım. Babam bir çeşit tart yapmayı planlamıştı ama mutfaktan yemek kokusu

gelmiyordu. Fırında da bir şey yoktu. Aslında ev karanlık ve sessiz görünüyordu. Korkudan ibaret küçük bir parmak birden beni dürttü ve aklıma Lisiella'nın önce çok mutlu olup sonra mutsuzlaşan ve ölmek isteyen annesi geldi.

"Kimse yok mu?" diye seslendim, ciğerlerime öyle çok hava dolmuştu ki sanki nefes veremeyecektim. "Baba, orada mısın?"

Cevap yoktu. Kütüphaneye gittim. Kurtardığımız kitaplar düzgün bir şekilde raflardaydı. Babam yoktu. Işık da yanmıyordu ama bilgisayar ekranından mavi bir ışık yansıyordu. Masaya doğru gidip, fareyi hafifçe hareket ettirdim ve ekran koruyucu kalktı.

Mailleri açıktı. Bir an tereddüt ettim. Babamın maillerine burnumu sokmamalıyım. Bunlar özel şeyler. Ama gözlerimi ekrandan alamadım ve sonra *Limonların Tarihçesi- başvuru sonucu* başlıklı maili gördüm. Başka bir yere bakamıyordum. Başlığa tıkladım ve mail açıldı.

"Limonların Tarihçesi" kitabınızı bize gönderdiğiniz için teşekkür ederiz. Şüphesiz ki kitabınız uzun saatler süren bir çalışmanın eseri, bizce kapsamlı ve etkileyici. Ancak, kurmaca olmayan yazın türü pazarı şu anda çok zorlayıcı. Bu nedenle üzülerek kitabınızı basamayacağımızı bildiriyoruz. Diğer başvurularınız için iyi şanslar dileriz.

Of, hayır. Kalbim mideme yapışmıştı sanki. Maili kapattım ve hemen altındakini, başka bir yayıncıdan geleni açtım. Kelimeler kıvrak ve iş dilindeydi:

Üzülerek Limonların Tarihçesi'nin yayın programımıza uymadığını bildirmek durumundayız...

İki ret cevabı. Aynı gün, birkaç dakika arayla babamın şaheseri olan iş için iki ret cevabı.

Babam nerede peki?

Evin içinde koşturup babama seslendim. Mutfakta yoktu. Yukarıda kendi yatak odasında ya da benim odamda veya banyoda da değildi. Küvetin içinde kendini boğmadığını görünce rahatlamıştım. Ama ya arabada kendini egzoz gazıyla zehirlediyse? Merdivenleri öyle hızlı indim ki son üç basamağa basamadan zıplayıp kapıyı açtım. Kaldırımdan hızla yıkık dökük garajımıza gittim. Araba oradaydı ama içinde kimsecikler yoktu.

Deli gibi etrafıma bakınırken nefes nefese soluyordum. Nereye gitmiş olabilir ki?

Beni terk mi etti yoksa?

Birilerini aramam gerekiyor. Polisi mi arasam? Ama elim numarayı çevirmeye gitmedi. Bu gerçekten de acil bir durum muydu?

Eve geri döndüm. Telefon koridordaki rafın üzerindeydi. Raf kırıldı kırılacak gibiydi.

Telefonu aldım ve Maeleri aramaya karar verdim. Annesi ne yapılması gerektiğini bilirdi. Yoksa Antonia'yı mı aramalıyım? Karar veremedim.

Hafif bir ses duydum, öyle hafif ki gerçekten duyduğuma emin olamadım. Oturma odasından geliyordu, annemin odasından.

Birdenbire içimi korku kapladı. Sırtım endişeyle ürperdi. Kapıyı itip açtım, bir elimde sıkıca telefonu tutuyordum. Bu odaya hiç bakmamıştım, aklıma bile gelmemişti.

Oda karanlıktı. Odanın ışığını açmamın gerektiğini bilecek kadar televizyonda korku dolu şeyler izlemiştim. Hayal gücüm coşmuştu. Babamı eli kolu bağlı, ağzı tıkalı bir hâlde yerde yatarken mi bulacaktım?

Işığı açar açmaz babamı gördüm. Kanepede oturuyor, boş olan şömineye bakıyordu. Bir heykel gibi kıpırdamadan oturmuş, öyle boş boş bakıyordu.

"Baba?" dedim. O kadar hareketsizdi ki felç mi geçirdi diye merak ettim. Belki gerçekten hareket edemiyordu? Belki de birden gizemli bir hastalığa kapılmış bütün gün burada böylece oturup kalmış, yardım bile isteyememişti.

Gözlerini kırptı ve yüzüne yavaş yavaş ifade geldi. Ama yine de konuşmadı ya da başını bana çevirmedi.

"Bir doktor çağırayım mı?" diye sordum. "Hareket edebiliyor musun? Baba, benimle konuşman lazım."

Dudaklarını yaladı, sanki fazla konuşmaktan kurumuşlardı. "Kitabım," dedi yavaşça.

"Ah, baba. Biliyorum. Mailleri gördüm. Çok üzgünüm."

"Bir günde iki tane."

"Ama bu diğerlerinin de reddedeceği anlamına gelmiyor. Kitabını bir sürü yayıncıya gönderdin, öyle değil mi?"

Sessizliğini bozmadı.

"Her neyse," diye devam ettim, "Birçok kitap başta reddediliyor. Mesela *Harry Potter*."

Bu dediklerim neşesini yerine getirmedi. "Yılların emeği..." dedi.

"Biliyorum. Üzgünüm, baba." Elimi kolunun üzerine koyup hafifçe sıktım.

Beni duymuyor gibiydi. "Hiç kimse basmak istemezse ne yapacağım?" dedi.

Ne cevap vereceğimi bilemedim. "Hadi baba..." dedim, kolunu çekerek "Hadi gidip akşam için güzel bir yemek hazırlayalım."

Ama yerinden kıpırdamadı. "Aç değilim."

Ne yapsam diye düşünerek ona baktım. Sonra gidip biraz konserve çorba ısıttım ve bir dilim ekmekle birlikte oturma odasına getirdim. Oda serindi, şömineye birkaç gazete parçasını buruşturup koydum üzerlerine de iki kütük yerleştirdim. Ben bir kibrit bulup şömineyi yakana kadar çorba buz gibi olmuştu ama babam yemeğe elini bile sürmemişti.

"Böyle daha iyi," dedim neşeli olmaya çalışarak. "Güzel bir ateş."

Ateş güzel filan değildi. Doğru düzgün yakamamıştım ve odayı da pek ısıtmıyordu. Alevler hızlansın diye üflemeye çalıştım ancak acıklı bir tıslama geldi.

Kendi soğuk çorbamı içip, iki dilim ekmeği sessizlik içinde yedim. Babam hâlâ hareketsiz duruyordu. Ara ara "Kitabım," diye kaybolmuş bir çocuk gibi sayıklıyordu.

Ateş söndü. Kâseleri ve ekmekleri toparlayıp mutfağa götürdüm. Sonra bulaşıkları yıkadım ve su ısıttım. Babama bir fincan çay yaptım. Belki onu içer diye düşündüm.

İki fincan hazırladım ve alıp odaya gittim. "Benim ödevlerimi yapmam lazım," dedim. "Buraya getireyim mi?"

Beni duyduğunu biliyordum çünkü kaşlarını çok hafifçe kaldırıp "Bilmiyorum," der gibi bir ifade yapmıştı.

Okul çantamı getirdim ve yere oturdum. Ödevlerimi yaparken sürekli onunla konuşuyordum. "Bayan Spotlin bana bir fen ödevi verdi. Mıknatıslarla ilgili bu kısımları doldurmam gerekiyor. Sence birinci sorunun cevabı *a* mı yoksa *b* mi?"

Bana cevap vermiyordu ama ben yine de devam ettim. İçimde derinde bir yerde ise çok korkmaya başlamıştım. O kitaba âşıktı. Kendimi bildim bileli üzerinde çalışıyordu. Raflardaki limonlar da bunun bir parçasıydı. Ya hiç kimse kitabı basmak istemezse? Onca çaba, çalışma... Koca bir hiç için. Olmayan bir

kitap. Bu *Armageddon'dan Sonra* için yazılan yorumdan bile kötü olurdu. Bizim hikâye ufacık bir şeydi, oysa bu büyük. Kocaman. Babamın şaheseri. Onun hayatındaki en önemli şey. Benden bile önemliydi sanırım.

Gidip o yayıncıların kapılarını yumruklamak, suratlarına avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum. Onlara küfür dolu mailler yazmak, ne halt ettiklerini anlatmak istiyordum. Bir kitabı reddederken onun için kalplerini ve ruhlarını ortaya koymuş insanları hiç mi düşünmüyorlar? Böyle mailleri nasıl yazabilirler?

Son zamanlarda çok çabalıyordu. Gerçekten daha iyi bir baba olmaya uğraşıyordu. Ve her şey gayet iyi gidiyordu! Babam yemek yapıyordu! Gülümsüyor hatta gülüyordu! Hâlâ kat etmesi gereken uzun bir yol olduğunu biliyordum ama başlamıştı işte! Biz de adamakıllı mutlu olabiliriz diye düşünmeye başlamıştım ve şimdi bu olanlar. Ya hiç düzelmezse?

Başım korkudan vızıldarken ödevlerim hakkında sorular sormaya devam ettim. Babam ise öylece oturdu, sessiz, ara ara iç çekerek. Cevapları yazarken saçmaladım.

Ödevimi bitirince fincanlarımızı aldım (onunki hâlâ doluydu), mutfağa götürüp bıraktım. Lavabonun üzerinden uzanıp pencereden gökyüzünün karanlığına baktım. Ne yapmam gerekiyor? Antonia'yı arayıp babamın delirdiğini mi söylemeliyim? Fakat saat altıyı geçti, işte değildir.

Birden içimden çaresizce Mae'i aramak geldi. Bu his o kadar kuvvetliydi ki elim ayağım uyuştu, lavabonun kenarına yaslanıp ancak ayakta durabildim. Bunu tek başıma yaşamak istemiyorum. Mae yardım ederdi. Annesi yardım ederdi.

Ama ya babam büyük bir çöküş yaşıyorsa? Hani Lisiella'nın dediği gibi? Ya başka insanları getirmek onu iyice uçurumun kenarına sürüklerse? Ya o uçurumdan atlarsa, bana ne olacak?

Ya babam kendini...

Ya babam...

Nereye giderim? Bana kim bakar?

Böyle büyük bir riske giremem. Yapabileceğim en iyi şey onunla kalmak, ona yakın olmak. Onu izlemek. Neşeli olmak. Hayatına devam etmesini sağlamak. Farklı bir şey yapmadan.

Pencereden dışarı baktım, çivit mavisi gökyüzüne ve iğne deliği gibi gözüken bir avuç ışık huzmesine, derin bir nefes aldım.

Sonra ön taraftaki odaya geri döndüm. Turuncu renkli minik bir kor tanesi belli belirsiz parlıyordu ama ateşin kalanı sönmüştü. Kararlı bir şekilde külleri topladım ve yeniden ateş yaktım, bu seferki daha iyi oldu. Benim gibi kızlar külkedisi gibi her zaman ateş yakabilirdi. O kadar da zor değildi.

Tahta ve kâğıt yığınından ısı yayılmaya başlayınca dönüp babama baktım. Ateşin titreyen ışığına bakıyor ama hareket etmiyordu.

"Ben bir battaniye alacağım," dedim."Sonra biraz televizyon izleriz, olur mu? Tamam mı?"

Kaşları belli belirsiz çatıldı, sanki bir şeyler hatırlamaya çalışıyordu ama bir şey demedi. Ben de yukarı çıktım ve yatağımın altından büyük mavi bir battaniye çıkardım.

BBC 2'de kırsal bölgelerle ilgili bir program vardı. Bu izlenebilirdi. Battaniyeyi babamın dizlerinin üzerine örttüm ve kanepenin kalan yarısına kıvrıldım. Oda neredeyse ısınmıştı. Bir kitabın içindeymişiz gibi yapıyordum. Bu beni rahatlatıyordu. Ben Victoria zamanının İngiltere'sinde hasta babasıyla yaşayan fakir bir kızdım, umudum yoktu. Ama kitabın sonunda yıllardır

kız kardeşini, yani ölen annemi arayan zengin teyzem beni bulacak ve hayatımızın sonuna kadar refah içinde, sıcacık evimizde yaşayacaktık. Hikâyem *Bir Küçük Prenses*'e biraz benziyordu ama içinde Hindistan kısmı yoktu.

Gerçi oturmuş, televizyon izlerken Victoria İngilteresi'nde olduğumu hayal etmek çok zordu. Programda tilki avı hakkında konuşmaya başladılar, sonra da ekranda ezilmiş bir tilkinin korkunç görüntüleri belirdi. Babama göz attım, kanalı değiştirsem mi diye düşünüyordum. Ama babam ekrana odaklanmıştı, belki konu ilgisini çekmişti. Bu yüzden kanal değiştirmek yerine gözlerimi kapadım ve kafamın içindeki hikâyeye geri döndüm.

Kırsal bölgeler programından sonra bir bilgi yarışması başladı. Sonra da haberler. Babam tuvalete gitmek için bile yerinden kalkmadı. Orada öylece üç saat kadar oturduk, televizyona baktık ve ben de kafamın içinde koca bir roman yazdım.

Sonunda kalkıp yatağa gitmek için bir şeyler yapmamız gerektiğini fark ettim. Babamı burada yalnız bırakabilir miyim? Ama ya...

Hayır, yapamam. Bir şekilde ben de geceyi bu odada geçirmek zorunda kalacaktım.

"Baba," dedim. "Yatma vakti geldi." Televizyonu kapattım.

Benimle birlikte geldi, itiraz etmedi. Bu iyiye işaret mi? Onu merdivenlerden çıkarmak zor bir işti. Arkasından itiyordum. Dört ayak üzerinde bir bebek ya da çok yaşlı biri gibi sendeleyip duruyordu. Onu önce banyoya götürüp kapının dışında endişeyle bekledim. Dışarı çıkınca ellerini yıkaması gerektiğini hatırlatınca banyoya geri döndü.

Üzerini değiştirmeye çalışmadım bile. Onun yerine yatağa oturmasını söyledim ve ayakkabılarını çıkardım. Sonra o uzanınca yorganı üzerine örttüm.

Bakışları tavana takılı bir şekilde "Teşekkürler, Calypso," dedi. Gözlerini kapamamıştı.

"Ben de burada uyuyacağım," dedim. Sonra kendi odama gidip karyolamın içinden yatağımı çıkardım. Yatakların bu kadar ağır olduğunu daha önce fark etmemiştim. Ayrıca tutmak için üzerinde bir sap ya da benzeri bir şey de yoktu. Bu yüzden yatağı babamın odasına taşımak bir fili sürüklemek gibi geldi. Odanın zeminine küt diye yatağı bıraktığımda terlemiştim ve başım dönüyordu.

Gidip yorganımı, yastığımı da aldım ve yere yatağımı yaptım. Sonra da banyoda klasik uykuya hazırlık ritüeli. Pijamalarımı giyerken ön ve arka kapılar düzgünce kilitli mi kontrol etmem gerektiğini hatırladım. Üzerime bana iki beden küçük gelen sabahlığımı geçirdim ve aşağıya indim. Terliklerimin aşınmış tabanlarından taş zeminin soğuğu içime işledi.

Şöminedeki ateşten geri kalanlar inatla için için yanıyordu. Acaba tamamen söndürmem gerekir mi diye düşündüm. Geriye kalan közleri böylece bıraksam evde yangın çıkar mı acaba?

O kadar yorgundum ki bu karar verme yükü yüzünden neredeyse ağlayacaktım. En sonunda ateşi öylece bıraktım ve sürünerek merdivenlerden çıktım, ayaklarım buz küpü gibiydi. Bu geceyi atlatabilirsek belki sabah her şey daha iyi olur.

Yorganımın altına girip ayaklarımı ovaladım. Babam sessizliğe gömülmüştü. Nefes alıyor mu? Kalkıp kontrol etmeliyim...

Gözleri hâlâ açıktı, tam yerimden kalkacaktım ki, "Tüm emeğim..." diye fısıldadı.

Elimle ağzımı kapatıp ağlamamak için kendimi zor tuttum. Sonra yeniden yattım.

Uzun bir gece olacaktı.

32

Ne kadar uyudum bilmiyorum. Babam yaşıyor mu diye kontrol etmek için sürekli uyandım. Mutsuzluktan ölmezsiniz öyle değil mi? Bunun gerçekten mümkün olmadığını bilsem de içimdeki korkuyu yenemiyordum.

Saat sekiz buçuk olduğunda kalktım. Babamın gözleri kapalı olsa da nefes aldığını görünce rahatladım. Acaba ne zaman uyudu? Onu uyandırmamak için odadan parmak uçlarıma basarak çıktım.

Günlerden cumaydı ama okula gidip babamı yalnız bırakamazdım. Babamın bilgisayarını açıp okula bir mail yazdım: *Üzülerek bildirmek isterim ki öğrencilerinizden Calypso dün gece hastalandı ve bugün okula gelemeyecek. Saygılarımla.* Neyse ki okul e-mail ile gelen mazeret notlarını kabul ediyor.

Okulda hastalıkla ilgili birtakım kurallar var. Hastalanıp iyileştikten sonra okula geri dönmek için iki gün boyunca dinlenip tamamen iyileşmiş olmak gerekiyor. Gerekli olursa pazartesi de aynı mazereti kullanabilirim.

Tostumu yerken Radyo 4'te Anne Frank ile ilgili bir program dinledim. Program sahiden çok ilginçti, sonrasında Mae'e anlatabilmek için anlatılanları hafızama almaya çalışıyordum.

Antonia'yı aradım ama telesekreter çıktı. Tereddüt ettim. Ne diyeceğimi bilmiyordum. "Merhaba, ben Calypso. Ee... Ben

şeyi merak ettim... Babamın biraz morali bozuk. Belki pazartesi günü konuşabiliriz." Telefonu kapatırken kendimi salak gibi hissediyordum. Böyle mesaj bırakmayı hiç sevmiyorum. Ne diyeceğimi hiç bilemiyorum.

Beni rahatlatacak bir şeyler ararken babamın kütüphanesine girdim. Üzerimde hâlâ pijamalarım ve sabahlığım vardı. Kurtarabildiğimiz kitaplar rafların ancak yarısını kaplıyordu. Rafların geri kalanı boştu. Kurtaramadığımız kitapları düşününce içime bir sancı saplandı sanki onların yaşam destek ünitesini kapatmıştık. Sayfaları kopmuş, ciltleri bozulmuştu; bazıları da o kadar küflenmişti ki yaprakları balçık gibiydi.

Kurtulan kitapların sırtlarında parmaklarımı gezdirdim, *Yaralı Savaşçılar*. Tozlu bir cilde uzanıp elime aldım. Charles Dickens'ın *Büyük Umutlar* kitabının bir kopyasıydı. Sayfalara şöyle bir göz gezdirdim. Yazılar o kadar küçüktü ki! İnsan başı ağrımadan bu kitabı nasıl okur?

Annemin rafının ancak yarısı doluydu. Onun kitaplarının her zaman durdukları aynı raflara konması için çok ısrar etmiştim. *Bülbülü Öldürmek* yerinde değildi. *Frederica*, *Jamaika Hanı*, *Küçük Şeylerin Tanrısı*, *Sırça Fanus* ve en az beş kitap daha.

Aslında gerçekten atılması gereken bir tanesine uzandım, onu atmaya kıyamamıştım. Charlotte Bronte'den *Jane Eyre*, onu saklamazdım da...

Her kitapta olduğu gibi kitabın başında annemin düzgün ve itinalı el yazısıyla şöyle yazıyordu: *Coral Costello, 10,5 yaşında.*

Benim şu anki yaşım.

Yazıya dokunurken ellerim titredi. Bu onun bir parçasıydı, tam da benim yaşımdayken. Coral küçük bir kızdı, benim annem olmadan çok uzun zaman önce.

Bu kitap en sevdiklerinden miydi? Bu önemli değildi ki. Herhalükarda okuyacaktım, tıpkı zaman içinde diğer tüm kitaplarını okuyacağım gibi. Nefesimi tutarak sayfaları çevirdim. Onun gözleri de aynı kelimeleri takip etmişti. Aynı hikâye onun zihninde de canlanmıştı, şimdi benim zihnimde canlandığı gibi. Bu kitap boyunca birbirimize bağlanmıştık. İşte yine zihnimin içindeydi, güneş ışığı gibi bana gülümsüyordu. Kitaplar size hikâyelerden fazlasını verir. Kitaplar size kaybettiğiniz insanları geri verir.

Keşke burada olsaydı diye düşündüm. Bunu her şeyden çok istedim. Gözlerimi kapadım ve diledim, diledim ve diledim öyle güçlü bir şekilde diledim ki bir an zihnim çatlayacak gibi geldi.

33

Babam yatakta kaldı. Ona yiyecek, içecek bir şeyler götürdüm ama neredeyse hiçbirine dokunmadı. İnsanın yemek yemeden uzun süre dayanabileceğini biliyorum ama su içmesi önemliydi.

Günün ortasında, "Su içmen lazım," dedim. Sudan bir yudum alana kadar bardağı dudaklarına dayalı tuttum. Sonra elini alıp bardağın üzerine koydum ve tutmasını söyledim.

Onu neşelendirmeye çalıştım. Hatta bir kitaptan birkaç sayfa okudum ama o, gözlerini kapayıp arkasını döndü, yorganı kafasına kadar çekti. Aşağı inmesini, birlikte televizyon izlemeyi teklif ettim ama hiçbir şey söylemedi.

Antonia da geri aramadı. Neden bilmiyorum. Belki telesekreteri bozulmuştu. Belki bugün ofise gitmemişti. Belki de hastaydı. Ya da belki mesajımı dinlemiş ve önemli bulmamıştı. Bu durum sahiden önemli miydi? Bilmiyorum. Onu tekrar arasam diye düşündüm ama rahatsız etmek istemedim.

Aklımın gerisinde dinmeyen bir endişe var, durumu birine anlatırsam beni babamdan alırlar diye korkuyorum. Ben burada olup ona bakmazsam kim bilir ne hâle gelir?

Babamın kütüphanesine dönüp *Jane Eyre*'yi aldım. Onu kırmızı odaya götürdükleri bölümde korkudan ürperdim. Zavallı Jane! O, her iki ebeveynini de kaybetmişti. Hikâyelerdeki ka-

rakterlerin çoğu sevdikleri için yas tutuyordu. Bu durum bir açıdan rahatlatıcı, yani yalnız değilim.

Ama okudukça beynim uyuşmaya başladı: Düşüncelerime yeni karakterler üşüştü ve kendi hikâyelerini anlatmaya başladılar. *Jane Eyre*'i bırakıp birkaç sayfa kâğıt ve kalem aldım, yere oturdum. Kalemim kağıdın üzerinde âdeta uçuyor. Kağıdı nadiren aklıma gelen kelimeler ve deyimlerle dolduruyordu. Sanki zihnim henüz ben ne olduklarını anlayamadan kelimeleri sayfalara döküyordu. Sihir gibiydi.

Ev hâlâ sessiz ve durgundu ama buna takılmadım çünkü kafam çok meşguldü, fikirler, düşünceler ve hatıralar; annem hakkında yazıyordum. O küçük bir çocukmuş, bir de nasıl arkadaş edineceğini bilmeyen yalnız bir oğlan çocuğu varmış. Sonra hikâyemde onları tanıştırıyordum; annem çocuğun başını çiçeklerle süslüyor, müzikler, şakalar ve gezilerle hayatını dolduruyormuş. Böylece çocuk iki kişi olmanın tek başına olmaktan daha güzel olduğunu fark ediyormuş. Sonra sonsuza kadar birlikte olmaya karar veriyorlarmış çünkü bu şekilde hayat çok daha güzelmiş. Milyon kere, zibilyon kere daha güzelmiş.

34

Kolum artık kalemi tutamayacak kadar ağrımaya başladığında yirmi sayfadan fazla yazmıştım. Gözlerimi ovaladım, sonra fark ettim ki saat altı buçuğu geçmiş. Odanın içi neredeyse tamamen kararmış.

Zar zor ayağa kalktım, yazı dolu sayfaları toparladım. Babam! O kadar uzun zaman kendi dünyamda kaybolmuştum ki aşağı inmiş ya da banyoya girmiş olabilirdi ya da yemek yapıyordu ya da... Ya da ölmüştü ve ben duymamıştım. Ona dikkat etmem gerekiyordu!

Koşarak yukarı çıktım, basamakları ikişer ikişer atlıyordum, içim panik ve suçluluk duygusu ile dolmuştu.

Odasının kapısını ittirip açtım ve o anki rahatlamayla neredeyse yere yığıldım. Ölmemişti. Yatakta oturuyordu. Bana çevirdiği gözlerinde hüzün ve yorgunluk vardı ama en azından bana bakıyordu.

Pat diye, "Çok üzgünüm," deyiverdim. "Aşağıda yazı yazıyordum, saatin kaç olduğunu fark etmemişim. Sen iyi misin? Sana bir fincan çay yapacağım, bir de tost tamam mı?"

Beni anlamaya çalışır gibi bakarken kaşlarının arasındaki deri kırıştı. "Çay mı?" dedi.

"Evet! Evet, çay. Yapıp geleceğim, tamam mı?"

"Tamam."

Hâlâ elimde kâğıtları tuttuğumu fark ettim. "Bak. İşte yazdıklarım burada." Kâğıtları ona uzattım ama o elimdekileri almak için o kadar ağır hareket ediyordu ki huzursuzluk içinde hepsini yatağın üzerine bıraktım. "Bir hikâye," dedim. "İstersen okuyabilirsin."

"Teşekkürler." Buruşmuş kâğıt yığınına baktım.

Bir an için tereddüt ettim. "Muhtemelen sıraları karışmıştır," dedim. "Senin için düzenleyeyim."

Kâğıtları düzgün bir şekilde sıraya koymam biraz zaman aldı. "İşte burada," dedim. "Ben gidip çay yapayım."

Ayağa kalkmıştı. Mutfağa doğru yürürken içim rahatlamış, keyfim yerine gelmişti. Söylediklerimi biraz yavaş anlıyordu ama artık zombi gibi davranmıyordu, herhâlde bu iyiye işaretti öyle değil mi?

Elimde çay ve birkaç parça bisküvi ile yukarı çıktığımda onu yerinden kıpırdamamış görünce biraz hayal kırıklığına uğradım. Kâğıt yığını hâlâ yatağının ucunda düzgünce duruyordu ve babam hâlâ ona öylece bakıyordu.

"Çayın," diyerek fincanı başucundaki komodine bıraktım.

"Teşekkür ederim." Dudakları pek kıpırdamıyordu. Bu yüzden ne dediğini zar zor duyuyordum.

Ne yapacağımı pek bilemedim. Kızgın, yorgun ve endişeliydim, aynı zamanda karnım acıkmıştı. Artık bir şeyler yemem gerekiyordu, galiba öğle yemeği de yememiştim.

Babama "Yarın cumartesi," dedim, yatağının ayakucuna iliştim ve hikâyemi ona doğru ittirdim. "Yeni yıla iki hafta az kaldı. Yani iki haftadan az kaldı. Alışverişe gidecek miyiz?" Bu söylediklerimin aptalca olduğunu biliyorum. Hediye ala-

cak paramız yoktu, değil mi? Yoksa var mıydı? Uzun zamandır harçlık almamıştım. "Yani dışarı çıkıp mağazalara, vitrinlere bakabiliriz de."

Babam hâlen yatakta oturuyor, kafası çok karışmış gibi boş duvara bakıyordu.

Ani bir dürtüyle uzanıp elini avcuma aldım. "Baba," dedim. "Baba, geri gel. Bir yerlere gittin biliyorum ama lütfen bana geri dön."

Benim bu şaşırtıcı hamlemle boşluğa bakan gözlerine yaşlar doldu, gözlerini kırpmıyordu. Sonra yavaşça elini avcumun içinden çekti, kucağına koydu.

Dudaklarımı sımsıkı kapalı tutmak için kendimi zorluyordum, yüreğimde yine o korkunç acı vardı. Artık benimle kalmak istemediğine mi karar vermişti? Belki artık yaşamak istemiyordu. Odadan çıktım, holde merdiven tırabzanlarına dayanarak durdum. Babamın manevi gücüne ne olmuştu?

Aşağıda telefon çaldı. Cevap versem mi vermesem mi bilemedim. Antonia arıyor olabilir mi? Cuma akşamı bu saatte arayan tek kişi Mae olabilirdi. Onunla konuşmaya öyle ihtiyacım vardı ki. Ama nasıl yapacaktım? Onlara babama olanları nasıl anlatacaktım?

Bekledim. Sonunda telefon sustu. O kadar yalnız hissediyordum ki içimden ağlamak geliyordu.

Annemi hatırlayıp da ağladığımda Mae'in bana sarıldığı gün geldi aklıma. Kendimi aynı anda hem berbat hem muhteşem hissetmiştim. O gün manevi gücüm yoktu, sadece Mae vardı. O bana güç vermişti. Ona ihtiyacım vardı.

Sonra fark ettim.

Babamın bana ihtiyacı vardı.

35

Bu düşünce sanki yıldırım gibi zihnimi aydınlattı.

Babamın bana ihtiyacı var. Bu o üzgünken ona bakmam, göz kulak olmam demek değil sadece. Bu bizimle ilgili, burada birlikte nasıl var olduğumuzla ilgili.

Bunu daha önce nasıl anlamadım? Onca zaman bana ihtiyacı yokmuş gibi davranmış, ikimizin birbirimizden bağımsız kişiler olduğunu anlatıp durmuştu. Ama bu koca bir yalandı!

Tabii ki bana ihtiyacı var. Tıpkı benim de ona ihtiyacım olduğu gibi... Hatta annem öldüğünden beri daha fazla ihtiyacım var.

Mae benim arkadaşım ve ona ihtiyacım var. Onu kaybedersem ben ne yaparım?

Tabi ya işte bu!

Babam beni annemi sevdiği gibi sevmek istemiyor, çünkü annem öldü. Ve birini çok sevdiğiniz zaman onları kaybetmek canınızı öyle çok yakar ki keşke onları hiç sevmeseydim diye düşünürsünüz.

İşte bu yüzden bana ihtiyacı olmadığını söylüyordu. Benim etrafıma duvarlar örmemi istiyordu ki onun yaralandığı gibi ben de yaralanmayayım.

Ama her şeyi çok yanlış yorumlamıştı. İnsanın insana ihtiyacı vardır. Zarar görmemek için kendini sürekli diğerlerinden uzakta

tutamazsın ki. Bunun tek sonucu şu olur; yine zarar görür, yara alırsın ve yalnız kalırsın.

Düşünceler kafamın içinde patlayıp birbiriyle çarpışıyordu, dışarıda ise sanki yeni bir düzen içindeki dünya yavaşlamıştı.

Babam yalnız değil. Ben varım. Ve şimdi manevi gücümü nerede bulacağımı biliyorum. O size diğer insanlar tarafından verilmeli. Biri sizi düşündüğünde, önemsediğinde size kendisinden bir parça verir. O parça sizi güçlendirir. Mae'in arkadaşlığı benim hayatıma heyecan, sıcaklık, bir sürü renk ve mutluluk kattı. Onu gördüğümde verdiği tepkiden anladığım kadarıyla ben de ona eş değer bir şeyler verebildim. Birlikteyken yalnız hâlimizden daha güçlüyüz.

Babam için orada olacağım. Onu bırakmayacağım. Yıkıldığı yerden kalkana kadar onun yanında duracağım çünkü bunu atlatması için ihtiyacı olan gücü ona ben verebilirim.

Ve sonra birlikte yalnız olan hâlimizden daha güçlü olacağız.

36

Cumartesi sabahı evimiz sessiz ve huzurlu. Babamın yatak odasında oturup ona kitap okudum sonra da aşağıya indim ve yeni bir hikâye yazdım. Hatta biraz temizlik bile yaptım. Banyodaki lavabo en son ne zaman temizlenmişti hatırlamıyorum. Lavaboyu parlattıkça aldığım haz beni de şaşırttı.

Öğleden sonra Mae aradı.

"İyiyim," dedim. "Dün hasta gibiydim o yüzden babam okula gitmeyip evde kalmama izin verdi."

"Seni özledim," dedi. "Dün kelime araştırması yaptık, sonra da seçtiğimiz kelimeleri birbirimize verdik. Benimkiler sınıftakilerin en zorlarıydı kimse bilemedi!"

Bir kıskançlık sızısı hissettim. Bunu ben de yapmak isterdim.

Mae sadakatle "Sen olsan bütün kelimeleri bilirdin!" dedi. "Çalışma kâğıtlarından senin için fazladan bir tane aldım, pazartesi alabilirsin."

"Teşekkürler," dedim. o zamana kadar babam düzelir diye umuyorum.

"Yeni yıldan beklentin ne?"

Gülümsedim. Mae bu tür konularda çok romantikti. "Ne istedin peki?"

"Kitaplar! Kitap almak için hediye çeki! Üzerinde kitap resimleri olan bir çanta. Bir de yeni kalemler."

"Ben de bunları isterdim. Ve yeni hikâyelerimiz için defterler."

"Of hayır, defterler! Ben onları unuttum!" Mae'in sesi gerçekten dehşete düşmüş gibi geliyordu.

Güldüm. "Eminim birileri sana defter alır."

"Yeni yıl yemeğine gelecek misin?" diye tekrar sordu. "Geliyorsun değil mi?"

Tereddüt ettim. Bu dibe vuruş ne kadar sürer acaba? Babamı bu hâldeyken evde yalnız bırakamam.

"Şey," dedim, "Babam henüz tam olarak izin vermedi. Ama verecek, eminim izin verecek." Parmaklarımı birbirine kenetleyip tüm kalbimle bunun gerçekleşmesini diledim.

Mae'in durduğu yerde zıpladığını neredeyse duyuyordum.

"Mutlaka gelmelisin, gelmen şart! Eğer baban izin vermezse oraya gelip seni kaçıracağım!"

Tekrar güldüm. Gülmek iyi geldi, sanki günlerdir gülmüyordum. "Buna gerek kalmaz! Mecbur kalırsam ben kaçarım!"

"Dün seni gerçekten çok özledim," dedi tekrar. "Aaliya ile birlikte oturmak zorunda kaldım. Sürekli benden kopya çekmeye çalıştı durdu. Sinir oldum."

O okuldan bahsettikçe ben telefonu kulağıma yapıştırdım. Sadece bir gün kaçırmıştım ama bana daha uzun zaman olmuş gibi geliyordu. Sessiz evimizde babamla birlikte oturmak diğer insanlarla olmanın ne kadar çok hoşuma gittiğini fark etmemi sağladı. Özellikle de Mae ve ailesi ile.

Ama yine de ona neler olduğunu anlatamadım. Bu riske giremezdim. Bu yüzden de "Yarın bize gelmek ister misin?" dediği zaman hayır demek zorunda kaldım.

Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. "Ama artık hasta değilsin, öyle değil mi?"

"Hayır," dedim. "Ama sana bulaştırabilirim."

"Hmm."

"Mikropları sana taşımak istemem," dedim, yalanım dudaklarımdan kolayca dökülmüştü. İçim buruktu. Ona gerçeği söyleyememekten nefret ediyorum.

***

Pazar sabahı babama bir fincan çay götürdüğümde benim hikâyemi okuduğunu gördüm, az daha küçük dilimi yutacaktım. Konsantre olmuştu, gözleri hızlı hızlı satırları takip ediyordu. Büyülenmiş hâlde onu izledim, gözlerimi ondan alamıyordum oysa okurken birinin seni izlemesi ne kadar sinir bozucu olur biliyorum. Zar zor çayı başucuna koydum, kulaklarım bir şeyler duyacağım diye zorlanmaktan sanki zonkluyordu. Gülecek miydi? Ya da iç mi çekecekti? Ama o sadece okuyordu, yüzü ifadesizdi.

Beklenti dolu bir kıvranışla kapıyı arkamdan kapadım. Babam hikâyeyi okurken ben de kendime yapacak başka bir şey bulmalıyım. Yoksa kapıyı dinlerken delireceğim.

Kendi odama gittim, etrafa bakındım. Değişiklik zamanı gelmiş. Biraz çabayla karyolamı odanın bir ucundan öteki ucuna ittirdim. Çekmecelerimi boşaltıp şifonyerin yerini değiştirdim. Tekrar çekmecelerin içini doldurdum ama emin olamadım. Bu kıyafetlerin birçoğu bana artık küçülmüştü. Bir bir kazaklarımı, pantolonlarımı, eteklerimi denedim. Küçük gelenleri bir kenara ayırdım. Geriye kalan yığın pek zavallı duruyordu. Belki küçülenleri Mae'in annesine versem onları sökerek birleştirip yeni

kıyafetler yapabilir? Böylece yeni kıyafet almamız gerekmez. Bluzlarımdan birinin dikiş yerlerini dikkatlice inceledim. Muhtemelen sadece dikiş yerlerinden söküp sonra başka bir şekilde yeniden dikmek gerekecekti, değil mi?

Evde bir yerlerde iğne iplik olduğuna eminim. Farkına bile varmadan kendimi mutfak çekmecelerinde dikiş ekipmanı ararken buldum. Yarım saat içinde ise yatak odamın yerine dört bluz parça parça yayılmışken ben bunlardan yeni bir bluz oluşturmak için ne şekilde diksem diye bir taslak çizmeye çalışıyordum.

Sonra babam kapıda belirdi, ben de şaşkınlıkla oturduğum yerde zıpladım.

"Ben banyoya gireceğim," dedi ve ardından kayboldu.

Peki!

Oturduğum yere tekrar çömeldim ve bir müddet hole baktım. Hikâyemi okumayı bitirmiş miydi? Ne düşünüyordu? Hiçbir şey söylemedi!

Ama, banyoya girecekti. O çöküşten sonra yataktan ilk defa çıkmıştı (tuvalete gitmek hariç).

Kısa zaman içinde ondan çok fazla şey beklememem gerekiyor.

Şimdilik bu kadarı iyiye işaret.

37

Pazartesi sabahı her zamanki saatte uyandım, odam bir an için bana yabancı geldi. Başta nedenini anlayamadım ama sonra dün eşyalarımın yerini değiştirdiğim aklıma geldi. Okulun son haftası, üniformamı giysem mi giymesem mi karar veremedim. Parmaklarımın ucunda babamın kapısına gidip kapıyı dinledim. Düzenli bir şekilde nefes alıp verdiğini duyuyordum, herhâlde hâlâ uyuyordu. Hikâyem hakkında bir şey söylememişti ki bu beni deli ediyordu, ama bir şey sormayacağıma dair kendime söz vermiştim. Hazır olduğunda nasılsa benimle konuşacaktı. Dün banyo yaptıktan sonra üzerini giyindi, aşağıya inip birlikte oturma odasında oturduk, ben kitap okudum. Babam da boşluğa baktı ama yatak odasındaki gibi değildi. Bu yüzden bunu bir gelişme olarak kabul ediyorum.

Gözlerim soğuk parke taşlarında aşağıya indim ve babama bir fincan çay yaptım. Dolaptaki süt ekşimiş, bu yüzden birimizin bugün gidip alışveriş yapması gerekiyor.

Çayı yukarı çıkarıp kapısını açtım. "Günaydın!"

Ve o an nutkum tutuldu, çünkü yorgan kâğıtlarla kaplıydı. Benim kâğıtlarımla ve bir sürü yenisiyle, üzerinde babamın el yazısı olanlarla. Oturup yazı yazmıştı. Gecenin yarısında. Görünüşe göre saatlerce.

Fincanı tutan ellerim titriyordu; çay, tabağına döküldü. Apar topar fincanı bıraktım. Babam ne yazıyordu böyle? Birden korkuyla ürperdim. Ya yine limonlar hakkında yazıyorsa?

En yakın kağıda uzanıp elime aldım ama babam gözlerini birden açınca geri çekildim, kabahatli gibi.

"Calypso," dedi uykulu bir sesle. "Saat kaç?"

"Sekize çeyrek var," dedim ama gözlerimi yatağa saçılmış kâğıtlardan alamıyordum. "Nasılsın?"

Kalkıp oturdu, gözlerini ovaladı. "Sanırım iyiyim. Bugün günlerden ne?"

"Pazartesi."

"Pazartesi mi? Öyle mi?" Sanki kafası karışmıştı. "Emin misin?"

"Evet." Dudaklarımı ısırdım. Gerçekten kafası mı karışmıştı? Yani geçmişte de hangi günde olduğumuzu pek bilmezdi. Endişelenmeli miyim? "Ama ben evde kalıp sana bakacağım."

Kaşları çatıldı. "Bugün tatil mi?"

"Hayır. Hayır, bugün okul var. Ama..."

"Gitmelisin," dedi.

O an istediğim tek şey yazdıklarını okumaktı.

"Okul önemli," dedi.

"Peki ya öğünlerin?" dedim. "Kahvaltı etmeyi atlamayacaksın, öğle yemeği de var. Sütümüz yok. Belki öğle arası eve gelirim."

"Hayır," dedi çok sinirli bir şekilde. "Ben iyiyim, Calypso. Ben yetişkin bir adamım. Herhâlde başımın çaresine bakabilirim."

Ağzım açık kalmıştı, şaşkınlıktan gözlerim sızlıyordu. Üç günden beri onun için yaptıklarımı bilmiyor mu yani? Onun için ne kadar endişelendiğimden haberi yok mu? Ne kadar nankör! Buna inanamıyorum!

"İyi," dedim kısaca. "Gidip giyineyim."

Birdenbire oradan çıkmak için bekleyemez hâle gelmiştim. Sayfalar dolu yazıyı unuttum. Ne hakkında gevelediği umurumda değildi. Üzerimi giyindim ve kahvaltımı ettim, her lokma boğazıma dizildi. O kadar kalbimi kırmıştı ki yukarı çıkıp hoşça kal demek içimden gelmedi. Onun yerine çantamı alıp yukarıya seslendim. "Ben çıkıyorum!"

Cevap gelmedi.

Kapıyı çarpıp çıktım.

38

Okul bahçesinde birbirimizi görür görmez Mae ile kocaman sarıldık.

"Seni çok özledim," diye içini çekti.

"Ben de seni özledim." Ve her ne kadar tutmaya çalışsam da gözlerimden yaşlar süzülüverdi.

"Ne oldu?" diye sordu Mae.

Başımı iki yana salladım. "Ben sana yalan söyledim."

"Ne hakkında?"

"Cuma günü hasta değildim." Konuşmaya bir başladım ve kendimi susturamadım. Babamın çöküşünü, konuşmayışını, benim onun odasında yerde uyuduğumu, onu hayatta tutmaya çalıştığımı anlattım. Ve bu sabah sanki hiç önemim yokmuş gibi beni görmezden gelişini.

Mae dehşet içinde bana bakıyordu. "Ah Calypso! Bu çok kötü! İzin ver anneme anlatayım. Bize gelip bizimle kalabilirsin."

Bir anlığına, göz açıp kapamalık bir saniye neredeyse evet diyecektim. Babam başının çaresine bakabileceğini söylemişti; öyleyse bırakalım da bunu kanıtlasın! Ama cevap vermek için ağzımı açarken başımı hayır anlamında salladım.

"Hayır," dedim yüzümü sildim. Sonra daha sessiz bir şekilde, "Hayır, bunu yapamam. Bu şey, hani hatırla sana anlattığım ma-

nevi güç! İşte ben şimdi ona sahibim. Bunu bana sen gösterdin, gerçekten. Manevi gücün kendin için olmadığını, diğer insanlar için olduğunu. Babamın bana ihtiyacı var. Onunla kalmam önemli. Kendime söz verdim."

Mae, "Ama bu sabah sana çok kötü davrandığını söyledin," diye itiraz etti.

"Evet, ama... Ama işte beni yine kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor," derken söylediğimin doğruluğunu fark ettim. "Yalnız olmaya alışmıştı. Bunun bize iyi gelmediğini ona göstermem lazım."

Ders zili çaldı. Çocuklar yanımızdan koşarak geçti gitti, kimsenin umurunda değildi.

"Bak, her şey düzelecek," dedim. "Genç bakıcılar grubundaki Lisiealla herkesin bir çöküş yaşadığını söylemişti. Babam da atlatacak. Dün cuma ve cumartesiden daha iyiydi."

"Calypso! Mae!" Bayan Spotlin girişte durmuş bahçeye bakıyordu. Dışarıda bir tek biz kalmıştık.

"Sonra anlatırım," dedim, elini tuttum ve onu içeri çektim. "Yapmam gereken kelime alıştırmalarım var."

39

Eve döndüğümde neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Anahtarı kilide sokmadan önce kapının önünde bir an durdum. Okulda harika bir gün geçirmiştim, tatil gibiydi. Neredeyse eve girmek istemiyordum. İçimdeki derin korku yine belirmişti. Bütün gün uzaktaydım. Babam ne yapmıştı? Acaba onu nasıl bulacaktım?

Derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

Sağ tarafta, oturma odasından müzik sesleri geliyordu. Çantamı yere bırakıp bir müddet girişte ayakta dikildim. Çalan müziği tanıyamadım ama bir orkestra çalıyordu, büyük bir şeydi. Kemanlar inliyor, trompetler ritim tutuyor ve sonra her şey ahenk içinde birlikte neşeli bir melodi çalıyordu.

Babam gözleri kapalı, oturma odasının ortasında ayaktaydı. Elleriyle sanki görünmez bir orkestrayı yönetiyordu, yüzünde garip bir ifade vardı. Sanki aynı anda hem mutlu hem de son derece üzgün gibi. Neredeyse iyiye yorulabilecek bir acı gibi.

Gözlerini açtı ve ürküp sıçradı. "Calypso. Geldiğini duymadım."

"Pardon. Eee sen iyi misin?"

CD çaların sesini kıstı. "Elgar dinliyorum."

"Güzelmiş. Kalabalık."

Sanki ayakta daha fazla duramayacakmış gibi kanepeye gömüldü. "Yorgunum."

"Biliyorum, baba. Süt aldın mı? Öğle yemeği yedin mi?"

Başını hayır anlamında salladı. "Aç değilim."

"Baba. Yemek yemen lazım. Sen kendine bakamazsan ben seni bırakıp nasıl dışarı çıkarım?"

Homurdanma gibi bir ses çıkardı. "Komik olma."

"Olmuyorum baba. Bu delilik. Yemek yemen lazım."

"Belki de ben deliyim," dedi, iğnelemeye çalışır gibiydi.

Karnıma bir sancı girdi. "Öyle deme."

Sessizlik oldu.

"Yeni yılda seninle birlikte Maelere gitmek istiyorum," deyiverdim.

"Of Calypso, şimdi sırası değil."

"Evet, sırası!" dedim kızarak. "Sen öteleyip duruyorsun ama onlar da cevap bekliyor. Ona göre hazırlık yapacaklar. Zaten gelecek hafta sonundan bahsediyoruz, baba. Bütün gün başka ne yapacağız ki? Sessizlik içinde oturup depresyona mı gireceğiz?"

Oflayıp pufladı. "Bu kadar kötü eşlik ettiğimi bilmiyordum."

"Gidebilir miyiz?"

"Bu bir soru mu yoksa sadece haber mi veriyorsun?" diye çıkıştı.

"Soruyorum," dedim, gözlerimin dolduğunu hissediyordum. "Sadece güzel olur diye düşündüm." Sıcak. Eğlenceli. Bir aile gibi.

Başı ağrıyormuş gibi bir eliyle alnını tuttu ve başka bir şey söylemedi.

İçimi çektim. CD bitmiş boşa dönüyordu. Gidip aleti kapattım ve sonra kâğıt yığınını gördüm. Benim hikâyem, sabah gördüğüm sayfalar yığının içinden fırlamıştı.

"Bu ne?" diye sorabildim.

Cevap vermedi.

Yarısı benimdi, bu yüzden alabilirim diye düşündüm. Elimde hikâye mutfağa gittim, ısıtıcıya su koydum ve okumak için masaya oturdum.

Hikâyem hiç arkadaşı olmayan yalnız bir çocuk hakkındaydı, sonra güneş gibi parlayan bir kızla tanışıyor ve dünyanın çok daha güzel bir yer olduğunu fark ediyordu. Çünkü artık bunu paylaşabileceği başka biri vardı.

Babam hikâyeye kaldığım yerden devam etmişti. El yazısı başlar da tereddüt eder gibiydi ancak ilk sayfanın sonundan itibaren daha akıcı ve güçlü bir çizgiye kavuşuyordu.

Ve çocuk kıza "Sonsuza kadar beraber olacağız," dedi. Kız gülümseyip çocuğun elini ellerinin arasına aldı "Tabii ki." Hayat böyle olmalıydı işte, birlikte paylaşmalı, haykırmalı, ağlamalı ve gülmeliydi. Sonra birlikte bahçeye çıktılar. Birlikte bağrış çağrış oynadılar, kışın kar topu savaşı yaptılar, Temmuz'da güneşin altına yatıp güneşlendiler. Çocuk artık yalnız olmadığını hissediyordu. Kız âdeta onun bir parçası, ruhu, kalbi olmuştu. Onu o kadar çok seviyordu ki ondan ayrı bir dakika bile fazla uzun geliyordu. Birlikte büyüdüler; kız, çocuğa diğer insanlarla birlikte eğlenmeyi öğretti. Ona bazı şeyleri anlattı, diğer insanların ne hissettiğini anlamasını sağladı, onların neden her zaman söylemek istedikleri şeyleri söylemediklerini açıkladı. Çocuğun kendine güveni günden güne arttı. Artık yeni yerlere gitmekten çekinmiyordu, çünkü kız hep onun yanındaydı.

Sonra bir gün kız, çocuğa "Hadi evlenelim," dedi. "Ve hayatımızın sonuna kadar evli kalalım." Çocuk o an daha fazla mutlu olamayacağını düşündü, ama oldu; onu nikah günü gördüğünde. Onu çok farklı gösteren beyaz bir elbise giymişti, hatta bir an için paniklemiş, onun aynı kişi olmadığını düşünmüştü. Ama sonra saçlarındaki çiçekleri ve annesinin hep söylendiği garip takılarını görmüştü. Kalbi tepetaklak olmuştu; gösterişli elbiseye, ojelerine, makyajına rağmen görünenin altında âşık olduğu kız vardı.

Çocuğun ailesi limon yemiş gibi bir suratla bu evliliğin sonsuz dek sürmeyeceğini homurdanıyordu. Haklıydılar ancak düşündükleri nedenlerden ötürü değil.

Derken bu çiftin bir bebeği oldu, her ne kadar bebek sahibi olmak düşündükleri kadar eğlenceli olmasa da bu bebek ikisinin de hayatına ışık olmuştu. Anne baba olmak karşılıksız yapılması gereken zor bir işti, ama bebek gülümsedi, güldü ve yürümeyi, konuşmayı öğrendi sonra güneş her zamankinden daha güçlü parıldamaya başladı. Kız, bebeğini o kadar çok seviyordu ki onun gözlerini, ellerini öpüyor bebek de annesine aşık şekilde sürekli peşinden koşuyordu. Çocuksa onları gıptayla izliyordu, biliyordu ki kendisi asla o kadar rahat ve doğal olamayacaktı ama zaten buna ihtiyacı yoktu çünkü kız oradaydı.

Ve sonra ayrıldılar, aşkları bittiği için, bir yanlış anlama ya da kaza yüzünden değil. Bir hastalık nedeniyle: Sinsi ve sarmaşık gibi kızı yıllar içinde sessizce saran bir hastalık yüzünden. Hastalık vücudunda gizlenmişti, teşhis konduğunda her şey için çok geçti ve doktorlar içlerini çekip yapacak bir şey kalmadığını söylemişlerdi.

Bebek annesinin nereye gittiğini bilmiyordu. Durmadan onu soruyor ve soruyordu, çocuk dayanamadı ve onunla ilgili soru sormayı yasakladı. Kalbinin kırılan parçalarını aldı ve onlara kilit vurdu, çünkü bir daha asla tamir olmayacağını biliyordu.

Sonra kendini bir canavara çevirmeye başladı. Çünkü sadece kendi kalbine kilit vurmamış bebeğine de kendi kalbine kilit vurması

gerektiğini öğretmişti. Ona fikirlerin ve kitapların insanlardan ve duygulardan daha önemli olduğunu öğretmiş ve kızının bu ıssız hayatı benimsemesini gururla izlemişti. Ama onun ne kadar yalnız kaldığını hiç fark etmemişti... Ve artık Ben yanlış yaptım, özür dilerim demek için çok geçti.

Önümdeki kelimeler bulanıklaşmaya başladı, ama bitirmem gerekiyordu. Babamın yazdıkları burada bitmişti. Onun hikâyesinin sonu böyleydi.

Birkaç dakika öylece oturdum, gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Sonra elime bir kalem aldım ve ekledim:

Ama bebek sevgi ve birlikteliği kendi kendine öğrenmişti, çünkü dünya herkesten soyutlanıp yalnız yaşamak için yaratılmamıştı. Sonra babasına da yeniden sevmeyi öğretmişti, çünkü kalbinin derinliklerinde biliyordu ki babası hâlâ yıllar önce o kıza aşık olan çocuktu. Ve birlikte gün ışığını yeniden yakalayıp onu hayata döndürebilirlerdi.

Böylece bitirdim, gözlerimi sildim, yeni sayfayı da alıp ön taraftaki odaya babama vermeye gittim.

40

Antonia gerekirse onu aramam için telesekretere bir mesaj bırakmıştı. Ama ben mesajını dinleyene kadar saat altıyı geçmişti, arasam muhtemelen ofiste olmayacaktı.

Yeni yıl yemeğinden önce son kez yapılacak olan genç bakıcılar toplantısına gitmem gerekiyordu ama babama beni götürmesi gerektiğini hatırlatmak istemedim. Her şey çok kırılgan, sanki ince bir çizgideyiz ve yanlış bir hareket bizi uçurumdan aşağı düşürebilir. Ama ben tam olarak doğru şeyleri, doğru zamanda söyler ve yaparsam bizi yeniden güvenli alana taşıyabilirim.

Babam, benim yazdığım sayfayı okudu ve ağladı. O an bu tepkiyi hiç beklemiyordum, ne yapacağımı şaşırdım. Ama sonra yanına gittim ve ona sarılıp "Her şey yolunda baba. Her şey güzel olacak," dedim.

Şiddetli bir şekilde ağlıyordu, sanki daha önce hiç ağlamamış gibi aradan çok geçmeden beni ittirdi (tabii ki canımı yakacak şekilde değil) ve "Bu kadar yeter," dedi.

Bu olanlar her şeyi sihirli bir şekilde birdenbire değiştirmedi. Kalkıp yatağına geri döndü ve sadece bir parça tost yiyip, biraz çay içti. Ama bu küçük de olsa bir adımdı.

Uzun yolculuklar da küçük bir adımla başlamaz mı? Hem bazen oturup dinlenmek ya da ilerisi çok korkutucu olduğunda geri dönmek gerekir ya da öncesinde yapmanız gereken başka

şeyler vardır. Ama yine de küçük adımlar olmadan o yolculuğa çıkamazsınız.

Biri elinizden tuttuğunda o adımları atmanın daha kolay olduğunu biliyorum. Bu yüzden Mae'i aradım ve ona benim için ne kadar değerli olduğunu anlattım. Her şeyi zenginleştirdiğini, parlattığını ve güzellikleri, mutluluğu paylaşmayı öğrettiğini anlattım. Bunları duyunca ağladı çünkü Mae her şeye ağlar ama bu sorun değil çünkü bu sefer mutluluktan ağlamıştı.

Sonra da ona yeni yıla birlikte girmek için geleceğimizi söyledim.

41

Mae bize kapıyı açtığında evi çığlıklarıyla resmen inletti.

"Mutlu Yıllar!" Büyük kırmızı bir yastık kılıfını bana fırlattı. "Seni bekleyip durdum, çileye döndü resmen bu bekleyiş!"

"Ama bu hediye çorabı değil!" diye itiraz ettim. "Bu yastık kılıfı!"

Kendi hediye torbamdan utandım, babamın diz altı eski çoraplarından biriydi, etrafına simli bir şerit dikiliydi. Patlayacak gibi doluydu ama Mae'in yastık kılıfından taşan hediyeleri görebiliyordum bunlar benim çorabıma yıllarca çabalasak da sığmazdı.

Mae elimi tuttu. "Hey!" dedi, "Bunları paylaşacağımızı söylemiştim, öyle değil mi? Hadi gel, birlikte açalım. Aa! Bu senin yaptığın bluz mu?"

"Evet," diye onayladım. "Çok iyi değil. Dikiş yerleri biraz açıldı ve..."

"Bayıldım!" diye çığlık attı. "Dön de bir göreyim."

Etrafımda şöyle bir döndüm. Üzerimdeki bluz, daha önce söktüğüm dört farklı bluzdan oluşuyordu. Mae'in annesi de birkaç ipucu vermişti ama dikiş kısmını kendim yapmıştım. İşte bu yüzden kimsenin yakından bakmasını istemiyordum.

Mae hayranlıkla, "Bu gerçekten çok akıllıca Calypso. Benim için de bir şeyler diker misin?" dedi.

Güldüm. "Annenden birkaç ders alana kadar olmaz!"

Mae'in annesi, "Harika bir iş çıkarmışsın," dedi. Sonra arkamda duran babama bakarak gülümsedi, "Mutlu yıllar."

Babam da "Mutlu yıllar!" deyip elindeki hediyeyi uzattı. Hâlâ çok yorgun görünüyordu ama gülümsemeye çalıştı. "Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler."

"Gelin içerisi sıcak, geçelim," dedi annesi. "Bugün önemli olan rahat hissetmek. Bu yüzden havadan sudan konuşmak zorunda değiliz, kendini zorunlu hissetme."

"Oh!" dedi babam. "Oh! Tamam, teşekkür ederim."

Mae'in babası baharatlı pançtan bir bardak uzattı ve babama Yunanistan hakkında bir şey bilip bilmediğini sordu. Gelecek yıl oraya tatile gitmeyi düşünüyorlarmış. Bu arada, babam Yunanistan hakkında epey epey bilgilidir. Bu yüzden hemen görülmesi gereken tarihî mekânları listelemeye başladı.

Mae neredeyse histerik bir şekilde, "Hediyeler!" dedi.

Aceleyle gidip oturma odasında yanına oturdum. Christopher da oradaydı, yere yatmış yeni tabletiyle oynuyordu. Bir parmağı her zaman olduğu gibi yine burnundaydı.

"Mutlu yıllar," dedim.

"Evet," dedi, ekrandan gözünü ayırmadı bile. Hâline güldüm.

Maelerin evi portakal ve tarçın kokuyordu. Şömine rafında mumlar vardı, aynanın etrafında ise bir sarmaşık. Kocaman bir çam ağacı odanın köşesinde duruyordu. Ağaç canlı değildi ama çok güzel gümüş renkli ve mavi süslerle, ışıklarla ve kar taneleriyle süslenmişti.

Bizim de evde bir ağacımız var, canlı bir tane. Babam onu çok eskiden kalma mum şeklindeki ışıklarla süslemişti. Çok fazla süsleyecek aksesuarımız yok ama olanları her yıl görmek de eski arkadaşlarla buluşmak gibi. Büyük bir kutu dolusu kâğıt şeritlerimiz var, artık renkleri eskisi gibi parlak değil ama yine de onları seviyoruz. Rulo hâlindeki bu şeritleri dikkatlice açtığınızda bukle bukle oluyorlar. Yılbaşından sonra onları yeniden rulo yapmak ise saatler sürüyor.

Bu yıl evi süslemek garip gelmişti. Babam pek istekli değildi, ama ben zorladım. Sonradan o da evin süslemelerle daha iyi göründüğüne katıldı, her ne kadar süslemeler onu ağlatsa da. Bu aralar her şeye ağlıyor. Başlarda biraz korktum ama şimdi önemsemiyorum. Bu durum biraz güven verici aslında.

Tarihçe için dört ret cevabı aldı ve her biri canını çok yaktı ama ona kitabını çevrimiçi bir platforma koyması için yardım edeceğimi söyledim. Böylece insanlar kitabını okuyup tadını çıkarabilecek ve emekleri boşa gitmeyecek.

Telefonla mesaj bıraktığının ertesi günü Antonia geldi. Ona babamın çöküşünü anlattım, cuma günü kimse bana geri dönmediği için çok üzgün olduğunu söyledi. Çocuklarından biri hastalanmıştı ve ona bakmak için Antonia'nın da evde kalması gerekmişti. Buna şaşırdım, çocukları olduğunu hiç düşünmemiştim. Babamla çok güzel ilerleme kaydettiğini söyledi. Bana da her şeyle bu kadar iyi başa çıkabildiğim için benimle gurur duyduğunu. "Yine de gelecek sefer," diyerek ekledi, "Tek başına atlatmaya çalışma, tamam mı?"

Başımı sallayıp söz verdim. Ama umarım bu bir kez daha olmaz. Antonia'yı görmek iyi geldi, gitmeden önce bana kocaman sarıldı ve başka bir krizi çözmek üzere yola çıktı.

"Önce sen aç," dedi Mae.

Mae'in hediyeleri benimkilerden çok daha heyecan vericiydi ama Mae de çok kibardı. Kendi hediyelerinin içinden çok güzel bir defteri ve parlak, altın rengi bir kalemi bana verdi. Bir de çikolatan kardan adamı, ondan zaten iki tane vardı.

Mae, "Bugün burada olduğuna inanamıyorum," dedi. "Bunu o kadar çok, o kadar çok istedim ki ama gerçekten gelebileceğini düşünmemiştim."

Ona gülümsedim. "Ben de inanamıyorum. Bir rüya gibi. Şimdiye dek gördüğüm en güzel rüya."

Mae'nin annesi bizim için hazırladığı baharatlı ve sıcak içeceklerle geldi. Biz de ona hediyelerimizi gösterdik.

Biraz utanarak, "Çok güzel görünüyorsunuz," dedim. Kendi diktiği bir eteği giymişti, süs ışıkları üzerine vurdukça parlıyordu. Saçını başının tepesinde toplamış ve büyük elmas gibi taşı olan bir tokayla tutturmuştu. Bir film yıldızı gibi görünüyordu.

Mae'nin annesi şaşırmış göründü, ama sonra sıcacık gülümsedi. "Teşekkürler Calypso, çok naziksin. Yeni yılda sana dikiş makinesini kullanmayı öğretmeye başlayayım ne dersin? Gözün çok iyi, sana birkaç basit teknik öğretirim böylece bir sürü değişik şey yapabilirsin."

Kızardım, "Çok sevinirim."

Mae, "Saçlarını böyle çok beğendim," dedi.

Özenle başıma tutturduğum örgülerime dokundum. Kızıl buklelerimi açıp örmem neredeyse yarım saat sürmüştü. "Böyle yapmak istedim, çünkü tanıştığımız gün senin de saçın böyle toplanmıştı."

Mae, "Öyle miydi? Vay be, ben bunu hatırlamıyorum," diyerek sırıttı. "Şimdi üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor."

"Evet, öyle. Sanki yıllar geçti."

Birbirimize bakıp gülümsedik.

Mae'in annesi Christopher'a baktı. "Şu tablete bir zaman sınırı mı koysak, ne dersin? Mesela günde en fazla iki saat."

"Ne?" dedi dehşet içinde. "Bu hiç adil değil ama!"

"Sürekli ekrana bakmak senin için iyi değil," dedi annesi sakince. "Baban zamanı ayarlar."

Christopher, "İki saat hayatta yetmez!" diye mızmızlandı.

Mae ve ben birbirimize baktık. Bugün özel bir gün olsa da aileler hep aynıydı. Öyle değil mi?

42

Maelerin evinde şimdiye kadar gördüğüm en zengin öğle yemeğine oturduk. Hindi ve yaban mersini sosu, brüksel lahanası, fırınlanmış yaban havucu, patates ve bezelye, ardından da puding ve krema.

Öğle yemeğinden sonra hediye faslı geldi. Ben çok fazla bir şey beklemiyordum ama Mae'in ailesi bana bir çift yeni çizme almış, dizime kadar, kahverengi deri ve kenarları kürklü. Tam ayağıma göreler. Ne diyeceğimi bilemedim. Bunlara benzer bir çizmem hiç olmamıştı ve içimden bir ses onları ayağımdan hiç çıkarmayacağımı söylüyor.

Babam için de hediye almışlar, yeni bir yemek kitabı ve fırın eldivenleri.

Babamın ifadesi yumuşadı. "Erikli ördek!" dedi, sayfaları çevirirken. "Kuru erikli, marineli sığır güveç! Burada tavuğun yanına servis etmek için güzel bir limonlu pilav tarifi de var... Sonra bir anda ne dediğinin farkına vardı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Limonlar.

Bir an için nefes alamadım. Etrafımdaki herkesin nefesini tuttuğunu da hissedebiliyordum. Bunu nasıl dile getirebilmişti? O gün, hâlâ rüyalarıma giriyor. Mae yavaşça nefesini bıraktı ve bana baktı.

Herkes benim tepkimi bekliyormuş gibi geldi. Ve o donuk anda bir seçeneğim olduğunu biliyordum.

Onlar sadece limondu. Sarı bir meyve. Sonsuza dek onlardan kaçamazdık ya?

Dikkatlice nefes verdim. Sonra yeniden nefes aldım ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Bu kulağa hoş geliyor," dedim ve babamın yüzüne baktım.

Bakışı ifadesizdi ama başını sallayıp o da gülümsemeye çalıştı. Etrafımızdakiler de rahatladı ve Christopher tableti hakkında başka bir konuya geçip babasıyla tartışmaya koyuldu.

Tehlike geçmişti. Yoksa ben bir testten mi geçmiştim?

Mae benim için çok güzel bir kalem kutusu yapmıştı, fermuarlı ve şahaneydi.

"Annem de yardım etti," dedi, "Ama ben kendim süsledim."

Kumaş minicik işlemelerle bezeliydi, tıpkı Mae'in odasının duvarları gibi. Ona kocaman sarıldım.

Ben de onun için kanvas üzerine en çok sevdiği kitapların kapaklarından oluşan bir kolaj yapmıştım. Bu fikir genç bakıcılar grubunda yaptığımız bir aktiviteden aklıma gelmişti. Bir gün okulda, derslerden sonra Bayan Spotlin kapakları basmama yardım etmişti. Sonra onları güzelce kesmiş ve kanvasın üzerine yapıştırmıştım. En son olarak da parlak görünmesi için tüm tabloyu verniklemiştim.

Mae bunu görünce gözyaşlarını boğuldu. Bu duruma çok güldüm, çünkü bunun hediyemi sevdiği anlamına geldiğini biliyordum.

"Hiç beğenmedin değil mi?" diye takıldım.

"Hayır, hayır, bayıldım!" dedi içini çekerek. "Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en güzel hediye!"

Çok tatlıydı.

Mae'in annesi, "Calypso senin için bir şey daha var," dedi.

Eteğinden arta kalan kumaştan bir çanta dikmişti. Şimdiye kadar sahip olduğum en güzel şeydi. O kadar beğenmiştim ki nutkum tutuldu.

"Calypso," dedi babam, "kaba olma. Teşekkür ederim desene."

Mae'in annesi bir elini babamın omzuna koyarak, "Önemli değil, teşekkür etmiş kadar oldu. Gözleriyle söyledi bile."

Hediyelerden sonra televizyonda bir film vardı, onu izledik sonra yine yemek kek, çay ve sıcak süt.

Hayatımın en güzel günüydü. Bitmesini hiç istemesem de tekrar eve dönmeyi artık umursamıyordum. Aslında bir yanım kendi evimizin sessizliğini ve huzurunu da özlemişti. Orada sadece ben ve babam vardı. Bu aralar işler pek iyi gitmese de her şey tanıdıktı. Tanıdık bir aile. Belki iki kişiden de aile olabilir diye düşündüm.

Yolculuğumuzda bir adım. Ama umuyorum ki artık yolculuğumuz aynı yere doğru. Ve yakında gülümsemelerimiz zorlama olmayacak hatta sarılmalar olacak. Şimdiden daha çok şey paylaşıyoruz. Bu iyi bir başlangıç.

Hepimizin karnı iyice doyup uykumuz da gelince babamın gözlerini yakaladım. Anlamıştı, beni korumak için yaptıklarına ve yaşadığımız zorluklara rağmen beni herkesten daha iyi tanıyordu.

"Artık eve gidelim mi Calypso?" dedi.

"Evet," dedim, "evet, lütfen. Bence tam zamanı."

43

Havada gül kokusu var, kağıdın üzerinde uçarcasına hareket eden kalemim elimde oturmuşken inceden bir rüzgâr yazı evimizin penceresinden içeri girip boynumu gıdıklıyor. Bunun çok farkında değilim, çünkü bir hikâyenin derinliklerindeyim. Yeni bir tane, daha dün gece aklıma gelen, yazılmak için âdeta yalvaran yeni, parlak bir fikir.

Babamla birlikte Maelere gider gitmez bu fikri Mae'e anlattım. Beni hemen anladı bu yüzden hiç vakit kaybetmeden kulübemize gittik. İşte saatlerdir de buradaydık. O bir köşede ben diğer köşede... İkimiz de durmaksızın defterlerimize yazıyoruz. Bir ara, biri birer bardak limonata verdi, herhâlde ben de içtim, çünkü bardağım boş, ama içtiğimi hatırlamıyorum.

Yaz tatilinde bir cumartesi, öğleden sonra babam Mae'in ailesi ile birlikte bahçede. Yeni bir taş bahçe tasarlıyorlar ama yaptıkları daha çok şezlonglara oturup bahçe kataloglarına bakmak. Christopher mangalı eşeliyor. Neden bunu yapıyor bilmiyorum, kimse de sormuyor.

Yakında Mae ile tanışmamızın yıl dönümü geliyor buna inanamıyorum. O zamandan beri ne çok şey oldu, bir kitaba yazmak için çok fazla. Belki bir gün yaşlandığım zaman anılarımı yazarım ya da belki daha erken başlarım yazmaya, hafızam kötüye gitmeden önce. Bu anı unutmak yazık olur çünkü zamanın içindeki bu

zaman dilimini, huzuru, sessizliği, sıcaklığı, hayalleri, yazmayı, aileyi ve gülleri.

Pencereden tembel bir arı vızıldayarak içeri girdi, kitabımın sayfasına kondu. Tombul ve kıllı, güneş ışığında parlıyor, sanki kıllarından bazıları altından. Aklıma Midas'ın hikâyesini getirdi, tuttuğu her şeyi altına çevirmekle lanetlenmiş kralın hikâyesi. Bu hikâye bana başka hangi güçler başlangıçta çok muhteşem görünüp sonradan karanlık ve ölümcül olabilir diye düşündürür. Yepyeni bir fikir daha çakıyor zihnimde, mutlaka yazılmalı.

Ama yapamam, şu anda yazdığımın derinliklerindeyim, mucize ve hızla kurulan bir arkadaşlık... Bu yüzden yeni fikrimi hatırlatacak birkaç kelimeyi defterimin arkasına not ediyorum.

Mae esneyip geriniyor, eline kramp girmiş gibi kolunu uzatıyor. "Tıkandım," diyor.

Anlayışla, "Yazarın engeli de bu," diyorum. "Bir süreliğine başka bir şeyle meşgul olmalısın sonra tazelenip dönersin."

Son zamanlarda yazma teknikleri üzerine kitaplar okuyorum. Eğer gelecekteki kariyerim yazarlık olacaksa bu işe profesyonel şekilde hazırlanmanın zamanıdır.

Mae başıyla beni onaylıyor. Kuzguni siyah saçlarından oluşan öbeği alnına yapışmış, onları eliyle itip "Bence sıcak yüzünden düşüncelerimiz yavaşladı. Sen de ara verecek misin?" diye soruyor.

Tereddütteyim. Şu anda güzel bir sahneyi yazıyorum ve bırakmak istemiyorum ama bekleyebilir de nasılsa sonrasında ne geleceğini tam olarak biliyorum.

"Tamam," diyorum ve kitabımın üzerindeki arıyı iteleyip kovuyorum. Arı isteksiz bir şekilde vızıldayarak uzaklaşırken üzerinde durduğu kelimeye polenlerini bıraktığını görüyorum.

"Mutlu" kelimesi artık sarıya boyanmış vaziyette. Gülümsüyorum.

Temiz havaya çıktık ve bizimkilerden biraz daha limonata istedik. Babam bir an durakladı sonra gözlerimi yakalayıp hemen bana katıldı. Babam hep aynı kalacak. Kelimeler, davranışlar konusunda titiz, her şeyi fazla ciddiye alan. Ama artık eskisinden çok daha fazla gülümsüyor, her ne kadar arada gözleri karanlığa gömülüp içine kapansa ve sessizleşip bir köşede hüzünlense de bu eskisi gibi beni korkutmuyor. Mae'in babasıyla iyice arkadaş oldular, buna çok seviniyorum.

Eylülde yeni bir okula başlıyorum ama bu konuda stresli değilim, çünkü Mae de orada olacak. Sonra ekim ayındaki dönem tatilinde birlikte Cornwall'a tatile gideceğiz. Mae ile sürekli bunu konuşuyoruz! Deniz kızlarını ve ejderhaları araştırmak istiyoruz. Onları bulamazsak da sorun değil çünkü bu geziyi üzerinde çalıştığımız yeni dizi için de kullanabiliriz. Hatta oradayken resim yapmayı da deneyebilirim.

Babam on birinci yaş günümde bana yağlı boya seti aldı, içlerinden birini açınca ağlamaya başladım. Çünkü tıpkı yukarı kattaki eskiden annemin atölyesi olan kütüphanem gibi kokuyordu. Babam beni üzdüğü için özür diledi ama aslında üzülmemiştim. Mutluluktan ağlıyordum, tıpkı Mae'in yaptığı gibi. Sanki beni annemle bağlayacak bir şey vererek annemin kitaplarına yaptıkları için özür diliyor gibiydi.

Christopher malayı yanlışlıkla kendi eline vurunca avazı çıktığı kadar bağırdı. Mae ona doğru koştu bir yandan dikkatli olmadığı için onu azarlıyor bir yandan da yaralandı mı diye kontrol ediyordu. Son zamanlarda insanların şunu çok sık yaptığını fark ettim: Bambaşka bir duyguyu gizlemek için onunla ilgisiz bir şey yapıyor ya da söylüyorlar. Ben de Mae ile tanışana kadar bunu yapıyordum. Şimdi kendime karşı daha dürüstüm,

hem kendine karşı dürüst olmazsan başkalarına karşı nasıl dürüst olabilirsin ki?

Eğer yazar olmazsam, psikolog olabilirim. Insanlar düşündüğümden çok daha ilginç ve onların üzerindeki katmanları sıyırmaya başladığında çok şaşırtıcı şeyler görebiliyorsun. Manevi gücün kendi içinde bulman gereken bir şey olduğunu düşünürdüm hep. Şimdi biliyorum ki en güçlü insanlar diğerlerini seven ve onların da kendilerini sevmesine izin verenler. "Kimse bir ada değil," diyen bir şiir vardı, sanırım şimdi bunun ne demek olduğunu anlıyorum.

Christopher buzluktan dondurulmuş bir jel ve yeni bir bardak limonata ile yatıştı.

Bardağını uzatıp, "Dilimli limon da lütfen," diyor.

Babam taze bir limon kesiyor, kendi yetiştirdiklerinden, sonra kalın dilimi Christopher'ın bardağına atıyor.

Bana, "Limon ister misin?" diye soruyor ama aslında cevabımı biliyor.

Gülümsüyorum. "Hayır, teşekkürler."

"Kriket!" diye bağıran Christopher elindeki sopayı havaya kaldırmış sallıyor.

Mae'in annesini ikna etmek için çok uğraşıyoruz ama takımlar kuruluyor, babam topa vuruyor, Mae topu yanlışlıkla düşürüyor ve herkes ona bağırıyor, sonra birlikte gülüyoruz, Christopher topa vuruyor, babam karşılıyor.

Ve güneş parlıyor, dilimlenmiş limonlar güneş ışığında parıldıyor. Her şey çok güzel olacak.

"Kitaplar size kaybettiğiniz insanları geri verir."

Calypso on yaşında bir kız çocuğu. Kitaplar tüm dünyası. Annesini kanserden kaybetmiş ve babası ile yaşıyor. Babası içsel bir güce ve güçlü olmaya kafayı takmıştır. Olayları genellikle soğukkanlılıkla karşılar. Hatta eşinin ölümünde bile ağlamamıştır. Calypso'ya da durmadan içsel olarak güçlü olmayı ve yalnızken mutlu olmayı telkin eder.

Bir gün Calypso'nun okuluna yeni bir kız gelir. Bu kız onun rutin hayatını değiştirmeye başlayacak kişidir. Calypso, kendisi kadar kelimelere ilgi duyan bir arkadaş bulduğu için çok mutludur. Mae'in en az onun kadar okuması ise bir başka sürpriz olur.

Bu arkadaşlık limonlar gibi bir gün çürüyecek mi yoksa sonsuza dek sürecek mi?

Kapak Resmi: Jet Purdie, Rachel Lawston, Sarah Dennis

GENÇ TİMAS

ROMAN

İÇİNDE NE VAR?
AİLE
DOSTLUK
KİTAPLAR

ISBN: 978-605-08-2564-0
9 786050 825640

İyi ki kitaplarım var... genctimas.com genctimas genc_timas